

หนังสือเล่มที่สองของ โมเสส

เรียกว่า อพยพ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสร)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวอี้, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเล่มที่สองของ โมเสส

เรียกว่า อพยพ

บทนำ: หนังสืออพยพ เล่มที่สองในห้าเล่มของโมเสสบันทึกเรื่องการทรงไถ่ประชากรของพระเจ้าออกจากอียิปต์ (เช่นเดียวกับที่ปรากฏในเนื้อหาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ อียิปต์เป็นตัวแทนของโลก) ดังนั้นมันจึงมีคำอุปไมยในหนังสืออพยพของการที่พระเจ้าทรงช่วยไถ่ประชากรกลุ่มหนึ่งออกจากโลกมาถึงพระองค์เอง ในหนังสืออพยพ อิสราเอลในฐานะคนกลุ่มหนึ่งได้กลายเป็นประชาชาติหนึ่ง หลักการของโรม 8:28 ที่ว่า “ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดี” อยู่เพียงได้พื้นผิวตลอดหนังสือนี้ทั้งเล่ม แม้พระเจ้าทรงยอมให้ประชากรของพระองค์ต้องผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก แต่ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของแผนการจัดเตรียมของพระองค์ เพื่อผลดีที่ยิ่งใหญ่กว่า

ในหนังสืออพยพ พระเจ้าทรงกำหนดระเบียบการนมัสการ การถวายเครื่องบูชา และการปรนนิบัติแก่ประชากรของพระองค์ ระเบียบปฏิบัติเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับระบบการถวายเครื่องบูชาได้ถูกเริ่มต้นขึ้น แบบแปลนเฉพาะเจาะจงสำหรับสถานที่นมัสการหนึ่งได้ถูกนำเสนออย่างละเอียดมาก ๆ มันสำคัญตรงที่ว่าแบบแปลนนี้ถูกทำขึ้นตามแบบของพระวิหารในสวรรค์ ตามที่ฮีบรู 8:5 ได้กล่าวไว้ ดังนั้นรายละเอียดและภาพรวมของมันจึงแสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงพระวิหารนิรันดร์ในสวรรค์ที่เราจะเห็นสักวันหนึ่ง ทั้งหมดล้วนเป็นแบบที่แสดงถึงพระคริสต์และพระราชกิจในการไถ่ของพระองค์ที่กลไก

บุคคลสำคัญในหนังสืออพยพคือ โมเสส นั่นคือ กำเนิดของเขา การทรงเรียกเขาให้มารับใช้ และช่วงเวลาหลายปีแห่งการเป็นผู้นำของเขาซึ่งเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม พวกยิวเรียกหนังสือเล่มนี้ว่า เวเอลเลห์ เซโมธ จากตัวอักษรฮีบรูตัวแรกๆ ที่เริ่มต้นหนังสือเล่มนี้ และถูกย่อให้เหลือเพียง เซโมธ (ชื่อ) ฉบับเซปทัวจินต์เรียกว่า ‘เอ็กโซดัส’ ซึ่งในภาษากรีกมีความหมายว่า ‘ออกไป’ แม้ที่เดียวหนังสือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการออกไปจากอียิปต์ของอิสราเอล

ภาพรวมของอพยพ 1: สองบทแรกของหนังสืออพยพนำเสนอสรุปย่อสั้นๆเกี่ยวกับอิสราเอลในอียิปต์หลังจากที่โยเซฟสิ้นชีวิตแล้ว บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ลูกหลานของอิสราเอลทวีจำนวนมากขึ้นในอียิปต์หลังจากโยเซฟสิ้นชีวิตในข้อ 1-7 (2) แม้อูกกกจีซ่มแห่ง แต่พวกเขาทวีมากขึ้นดังที่บันทึกไว้ในข้อ 8-14 สุดท้าย (3) มีบันทึกเกี่ยวกับการประหารชีวิตเด็กทารกเพศชายในข้อ 15-22

อพย 1:1-6 นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มาที่โยเซฟ 2 คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ 3 อิสสาคาร์ เศบูลุน และ เบนยามิน 4 ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเซอร์ 5 คนทั้งปวงที่ออกมาจากนั้นเอวของโยเซฟรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว 6 แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

หนังสือเล่มนี้เริ่มต้นด้วยสรุปย่อสั้นๆเกี่ยวกับบุตรทั้งสิบสองคนของยาโคบในอียิปต์นับตั้งแต่สมัยของยาโคบ มีบันทึกไว้ว่าเดิมทีมีลูกหลานของยาโคบจำนวน 70 คนในอียิปต์รวมถึงโยเซฟและครอบครัวของเขาด้วย ดูความเห็นเกี่ยวกับปฐมกาล 46:27 เราไม่ทราบแน่ชัดว่าช่วงเวลาระหว่างตอนท้ายของหนังสือปฐมกาลกับอพยพ 1 นานเท่าใด

พระเจ้าตรัสล่วงหน้าแก่อับราฮัมว่าเชื้อสายของเขาจะได้รับความทุกข์ยากเป็นเวลาสี่ร้อยปีในแผ่นดินหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก (ปฐมกาล 15:13) อพยพ 12:40-41 บันทึกว่าช่วงเวลาแห่งการสัญจรทั้งหมดคือ 430 ปี จุดเริ่มต้นของการสัญจร 430 ปีนั้นคือ ตอนที่พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมในประมาณปี 1921 ก่อนคริสตกาล สามสิบปีต่อมาคือ ตอนที่อิชมาเอลหย่าม และยืนยันเรื่องเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้กับอิสอัค สี่ร้อยปีต่อมาคือ การอพยพในปี 1491 ก่อนคริสตกาล

ฟลอยด์ โจนส์ ได้ระบุว่าโยเซฟถูก ‘ใส่ลงในอียิปต์’ ประมาณปี 1635 ก่อนคริสตกาล และ “กษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ” (ข้อ 8) ได้สั่งประหารชีวิตเด็กทารกเพศชายชาวฮีบรูในปี 1557 ก่อนคริสตกาล การกำหนดหาวันแบบอนุรักษนิยมระบุว่าว่าการอพยพนั้นเกิดขึ้นในปี 1491 ก่อนคริสตกาล การสัญจรของอิสราเอลในอียิปต์ที่

ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 1 จึงครอบคลุมระยะเวลา 215 ปี ดังนั้น การสังยุจรในอียิปต์เริ่มต้นในปี 1706 ก่อนคริสตกาลตอนที่ยาโคบไปถึงที่นั่น

อพย 1:7-8 และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น 8 บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ

ในช่วงเวลา 144 ปีนั้นนับตั้งแต่โยเซฟสิ้นชีวิตจนถึงการอพยพ (ปี 1491 ก่อนคริสตกาล ลบ ปี 1635 ก่อนคริสตกาล เท่ากับ 144 ปี) พระเจ้าก็ทรงอวยพรประชากรของพระองค์ในอียิปต์ พวกเขา “มีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น” การประมาณการคร่าวๆเกี่ยวกับจำนวนประชากรก่อนถึงการอพยพมีจำนวนมากกว่า 2 ล้านคนอย่างแน่นอน เราไม่ทราบว่ามันคิดเป็นสัดส่วนเท่าไรเมื่อเทียบกับประชากรอียิปต์ในพื้นที่อียิปต์ส่วนล่าง

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าการเติบโตของพวกเขาก็ถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อชาวอียิปต์ มีคนคิดว่าเคยเกิดเหตุการณ์ลูกฮือทางการเมืองขึ้นเพราะว่าราชวงศ์นั้นซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ปรากฏขึ้นและบัดนี้ผู้นำคนใหม่ได้ขึ้นครองอียิปต์แล้ว ผู้นำคนใหม่นี้ไม่เพียงไม่รู้จักโยเซฟและลูกหลานของเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังรู้สึกว่าคุณค่าจากประชากร ‘ต่างด้าว’ ซึ่งเป็นคนฮีบรูในแผ่นดินของตนอีกด้วย

อพย 1:9-11 และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า "ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก 10 มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร " 11 เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส

คำพูดของ ‘กษัตริย์องค์ใหม่’ นี้ที่เตือนประชากรของเขาถึงภัยคุกคามจากชนชาติอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาอาจเจือด้วยคำพูดกล่าวเกินจริงเพื่อจุดประสงค์ทางการเมืองก็ได้ พวกอิสราเอลไม่น่าจะมีจำนวนมากกว่าหรือแข็งแรงกว่าพวกคนอียิปต์ที่อาศัยอยู่ กระนั้น แน่แน่นอนว่าเขาพยายามยุยงผู้คนของเขาด้วยสิ่งที่อาจเป็นเมล็ดพันธุ์ดั้งเดิมแห่ง ‘แนวคิดต่อต้าน

ชาวยิว' (anti-Semitism) ดังนั้น ชาวอียิปต์จึง “ตั้งนายงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงาน
ตรากตรำ” แม้ว่าอิสราเอลอาศัยอยู่อย่างสงบและเจริญรุ่งเรืองในอียิปต์มาตลอดหลายปี แต่เพราะ
ความกลัวและความอิจฉา และอาจเพราะมีแนวคิดต่อต้านชาวยิวแบบแรกเริ่ม พวกคนอียิปต์จึง
บังคับให้พวกเขากลายเป็นทาส พวกเขาจึงถูกบังคับให้สร้างเมืองเก็บราชสมบัติ (นั่นคือ เมือง
เก็บเสบียงคลัง) คือ เมืองปิธม และเมืองรามเสสซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในแผ่นดินโกเชน (พื้นที่
ส่วนทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอียิปต์ตอนล่าง)

อพย 1:12-14 แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น
และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล 13 ชาวอียิปต์จึงบังคับ
ชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก 14 และทำให้ชีวิตของเขาขมขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น
เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด

แม้เจอกับการกดขี่ข่มเหง “แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวี
มากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป” คำที่แปลว่า **ทุกข์ใจ (ควัทส์)** มีความหมายว่า พวกเขา ‘ขัง’
หรือ ‘สะอิดสะเอียน’ ชนชาติอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา (ชาวโลกจนถึงปัจจุบัน ไม่มีเวลา
ให้กับผู้คนของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา) คำที่แปลว่า **งานหนัก (เปเรค)** มีความหมายว่า
‘ความโหดเหี้ยม’, ‘ความหนักหนาสาหัส’ หรือ ‘ความโหดร้ายทารุณ’ มีการพูดถึงการที่พวกเขา
ถูกบังคับใช้แรงงานในการ “ทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา” พวกเขาถูกบังคับให้ใช้
แรงงานเยี่ยงทาสในโครงการก่อสร้างต่างๆ เช่น การสร้างเมืองปิธมและเมืองรามเสส รวมถึง
งานไร่นาที่ต้องใช้แรงงานทั่วไปด้วย ฟลอยด์ โจนส์ได้ประมาณการว่าช่วงเวลาของการเป็นทาส
ในอียิปต์อาจสั้นถึงแปดสิบปี โดยเริ่มตั้งแต่ตอนที่โมเสสเกิดในปี 1571 ก่อนคริสตกาล ในอีกแง่
หนึ่ง มันอาจกินเวลาย้อนไปถึงตอนที่โยเซฟสิ้นชีวิตในปี 1635 ก่อนคริสตกาลก็ได้ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม เวลาที่โมเสสเกิดน่าจะไ้ช้มากกว่า

อพย 1:15-16 และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่ง
ชื่อซิปราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปุอาห์ 16 และพระองค์ตรัสว่า "เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิง
ฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดินศิลา ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต "

เพราะวุ่นวายใจกับความพยายามที่จะกดขี่ข่มเหงพวกคนอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา
กษัตริย์อียิปต์จึงคิดแผนชั่วที่จะให้นางผดุงครรภ์ชาวฮีบรูสองคนฆ่าทารกเพศชายที่เกิดกับหญิง

ชาวฮีบรูเมื่อพวกนางคลอดบุตรออกมา เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำฮีบรู ฮีบรู อย่างน้อยจากมุมมองของคณอียิปต์ก็มีความหมายว่า ‘ผู้มาจากที่ไกลโพ้น’ หรือคนต่างด้าว อาจเป็นไปได้ว่า นางผดุงครรภ์ ‘ชาวฮีบรู’ สองคนนี้ (ซิฟราห์และปูลาห์) จริงๆแล้วไม่ใช่คนอิสราเอล แต่เป็นคนชาติอื่นที่อาศัยอยู่ในอียิปต์ก็ได้

วลีที่กล่าวถึง *แผ่นศิลา* เห็นได้ชัดว่าคือ ม้านั่งสำหรับคลอดบุตรหรือเก้าอี้ที่ปกติแล้วถูกใช้ในสมัยนั้นเวลาที่ผู้หญิงเจ็บท้องใกล้คลอด มันคงดูไม่เข้าที่ที่กษัตริย์อียิปต์จะจ้างหญิงอิสราเอลให้มาทำงานชั่วๆอย่างนี้กับคนชาติเดียวกันเอง (นี่เป็นภาพที่คล้ายคลึงเหลือเกินกับการทำแท้งในสมัยนี้)

อพย 1:17-21 แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต 18 กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต" 19 นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า "เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน" 20 เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก 21 และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว

อย่างไรก็ตาม หญิงผดุงครรภ์ทั้งสองคนนี้ก็ “ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต” เมื่อถูกเรียกตัวให้ไปให้การต่อกษัตริย์อียิปต์ หญิงผดุงครรภ์ทั้งสองก็อ้างว่าพวกผู้หญิงฮีบรู มีกำลังมาก และคลอดบุตรของตนเสร็จเรียบร้อยก่อนพวกนางไปถึง อาจมีความจริงอยู่บ้างในคำพูดนี้ก็เป็นได้ พวกผู้หญิงชาวอิสราเอลทราบดีถึงราชโองการนั้นและทำทุกอย่างที่พวกนางทำได้เพื่อเร่งเวลาคลอดบุตรของตนให้เสร็จเร็วๆ นอกจากนี้ พระเจ้าอาจทรงช่วยพวกนางในเรื่องนี้ด้วย

พวกคณอียิปต์ถึงกับประหลาดใจที่คนฮีบรู “ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก” ในการกล่าวว่าพระเจ้าทรงให้หญิงผดุงครรภ์ทั้งสองมีครอบครัวนั้น มันก็เป็นภาพประกอบที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์ทรงปฏิบัติกับพวกนางอย่างดี อันที่จริงแล้ว ข้ออ้างอิงหลายข้อที่พูดถึงการที่พระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์ (สุภาษิต 14:27, 19:23, 22:4) น่าจะมีรากเหง้าของมันในเรื่องนี้

อพย 1:22 ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า "บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้" ดังนั้น ฟาโรห์จึงสั่งคนทั่วทั้งราชอาณาจักรของเขาว่าหากพวกเขาพบเด็กทารกเพศชายชาวฮีบรู ก็ให้เหวี่ยงทารกนั้นลงในแม่น้ำไนล์ แมื่อดูเหมือนเป็นเรื่องที่โหดร้ายทารุณและโหดเหี้ยม แต่แผนการที่ทรงจัดเตรียมไว้ของพระเจ้าที่จะตั้งผู้นำคนหนึ่งขึ้นเพื่อประชากรของพระองค์ ซึ่งถูกฝึกฝนและได้รับการศึกษาเพื่องานที่รอคอยเขาอยู่ในภายหน้า ก็แฝงอยู่ใต้พื้นผิวโดยที่มองไม่เห็น อีกครั้งที่หลักการของโรม 8:28 กำลังทำงานอยู่

ภาพรวมของอพยพ 2: ในอพยพ 2 มีบันทึกเกี่ยวกับการจัดเตรียมของพระเจ้าในเรื่องผู้ช่วยให้พ้นสำหรับอิสราเอล บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กำเนิดของโมเสสในข้อ 1-10 (2) โมเสสอยู่ข้างเดียวกับอิสราเอลในข้อ 11-20 และ (3) การแต่งงานของ โมเสสกับซิปโปราห์ในข้อ 21-25

อพย 2:1-2 ยังมีชายวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา 2 หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน

ขณะเดียวกัน ชายอิสราเอลคนหนึ่งนามว่า อัมราม (6:20) คนตระกูลเลวีและเป็นบุตรของโคฮาทก็แต่งงานกับสาวเลวีคนหนึ่ง (ซึ่งอยู่ในตระกูลโคฮาทเช่นกัน) นามว่าโยเคเบด (6:16-20) นางตั้งครรภ์ (อันที่จริงแล้วนี่เป็นครั้งที่สาม นั่นคือ มิเรียมกับอาโรนได้เกิดมาก่อนแล้ว) และคลอดบุตรชายคนหนึ่งในช่วงเวลาที่ยากลำบากนี้ ทารกคนนี้เป็น 'เด็กที่มีรูปงาม' และนางจึงซ่อนเขาไว้ด้วยความรักเป็นเวลาสามเดือน พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าเขาถูกซ่อนไว้ได้อย่างไรและที่ไหน

อพย 2:3-4 ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรอริธัมแม่น้ำ 4 ส่วนที่สาวยีนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่อน้อง

การซ่อนเด็กทารกอายุขนาดนั้นไว้เป็นระยะเวลาหนึ่งอย่างที่คุณแม่คนไหนก็รู้เป็นเรื่องที่ยากมากๆ ดังนั้น มารดาของเขา คือ นางโยเคเบด ซึ่งดีนรนที่จะช่วยชีวิตบุตรชายของตนไว้ จึงคิดแผนการหนึ่งขึ้นมา นางอาจคิดว่าสถานที่ที่สุดท้ายที่คนอียิปต์จะตามหาเด็กทารกที่พวกเขา

สงสัยก็คงเป็นแม่น้ำไนล์ ดังนั้น นางจึงทำตะกร้าเล็กๆสานด้วยต้นกก และทำให้มันกันน้ำได้ โดยยาค้วยชันและยางมะตอย นางจึงวางลูกชายตัวน้อยของนางไว้ในตะกร้าเปลลอยน้ำนั้นริมแม่น้ำท่ามกลางกอปรือ (ต้นกกหรือหญ้าสูงๆที่งอกในน้ำ) นางสั่งให้มิเรียมบุตรสาวของตนเฝ้าดูน้องชายตัวน้อยของเธอ

อพย 2:5-6 และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปตรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรือ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำ มา 6 และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาทารกนั้น และตรัสว่า "นี่เป็นลูกชาวฮีบรู"

ไม่มีอุบัติเหตุหรือความบังเอิญสำหรับผู้คนของพระเจ้าซึ่งอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ ขณะเดียวกันธิดาของฟาโรห์ก็มายังแม่น้ำนั้นเพื่อสร้งน้ำ ขณะที่นางเดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น นางก็เห็น 'นาวา' เล็กๆอันนั้นลอยน้ำอยู่ท่ามกลางกอปรือและใช้สาวใช้คนหนึ่งไปนำตะกร้านั้นมา นางเปิดดูและทารกน้อยโมเสสก็เริ่มร้องไห้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงทำงานในสัญชาติญาณความเป็นแม่ของเจ้าหญิงชาวฮีบรูคนนี้ "และพระนางทรงกรุณาทารกนั้น และตรัสว่า "นี่เป็นลูกคนหนึ่งของชาวฮีบรู"

อพย 2:7-9 พี่สาวทารกจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า "จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม" 8 พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า "ไปหาเถิด" หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา 9 ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า "รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า" นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้

บางทีอาจเพราะมารดาสั่งไว้ก่อนแล้ว มิเรียมจึงก้าวออกมาและถามเจ้าหญิงองค์นั้นว่า "จะให้หม่อมฉันไปหาแม่มนชาวฮีบรูมาเพื่อนางจะเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม" แน่แน่นอนว่า 'แม่นม' คนนั้นคือ นางโยเคเบด มารดาของโมเสส เจ้าหญิงเสนอที่จะจ่ายค่าจ้างให้นางเลี้ยงดูเด็กคนนี้ไว้เพื่อเธอ

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเจ้าหญิงฮีบรูที่ไม่ปรากฏนามคนนี้ไว้แล้ว แม้ไม่มีบันทึกไว้ แต่อาจเป็นไปได้ว่าเธอไม่อาจมีบุตรได้เอง และพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เธอได้มาพบกับทารกน้อยโมเสส มิเรียม และนางโยเคเบดในวันนั้น

อพย 2:10 แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของ ฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า "เพราะเราได้ลูกเข้ขึ้นมาจากน้ำ" ดังนั้น พระเจ้าทรงกระทำกิจอย่างน่าอัศจรรย์ โมเสสได้รับการฝึกฝนในการดำเนินตามทางของพระเจ้าและความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยมารดาของเขาเอง กระนั้น เขาก็ได้รับการฝึกอบรมและได้รับการศึกษาต่อไปในการเป็นผู้นำในฐานะเป็นบุตรบุญธรรมของธิดาของฟาโรห์ พระเจ้าจะทรงใช้เขาไม่เพียงเพื่อนำประชากรของพระองค์ในเวลาต่อมาเท่านั้น (ซึ่งไม่ใช่งานเล็กๆเลย) แต่เพื่อเขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ด้วย

ชื่อของเขา *โมเสส* มีความหมายตรงตัวว่า 'ถูกดึงออกมา' เพราะวามารดาบุญธรรมของเขาดึงเขาออกมาจากน้ำ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับช่วงวัยเด็กของโมเสส กระนั้น เห็นได้ชัดจากเรื่องราวต่อไปนี้ว่าเขารู้ดีว่าตนมีต้นกำเนิดมาจากไหนและมีพื้นเพเช่นไร

อพย 2:11-12 และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน 12 ท่านก็มองดูชายชราและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย

แม้มิได้ระบุไว้ในข้อความตรงนี้ แต่กิจการ 7:23 ก็กล่าวว่าโมเสสอายุสี่สิบปีตอนที่เหตุการณ์ต่อไปนี้เกิดขึ้น ตามที่สเทเฟนได้กล่าวไว้ โมเสส "ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล" แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงทำงานในใจของเขาให้อยากกลับไปหารากเหง้าและชาติตระกูลเดิมของตน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าขณะนั้นเขาได้รับการฝึกฝนและการศึกษาอย่างครบถ้วนแล้วในฐานะเป็นเจ้าชายหนุ่มคนหนึ่งในราชสำนักของฟาโรห์ เขาอาจคุ้นเคยกับราชสำนักของอียิปต์เป็นอย่างดีซึ่งในเวลาต่อมาเขาก็เข้าไปที่นั่นอย่างกล้าหาญ

ในการกลับไปยังสถานที่ๆคนอิสราเอลอาศัยอยู่ เขาก็เห็นคนอียิปต์คนหนึ่งทุบตีคนอิสราเอลเคราะห์ร้ายคนหนึ่งอยู่ ด้วยความโกรธ โมเสส (ซึ่งคิดว่าไม่มีใครเฝ้าดูอยู่) จึงเข้าไปแทรกแซงและฆ่าคนอียิปต์คนนั้น และฝังศพเขาไว้ในทราย

อพย 2:13-15 และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวอิสราเอลสองคนต่อสู้อยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า "ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม" 14 และเขาตอบว่า "ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้า

เหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ" โมเสสจึงกลัว และนึกว่า "เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้ว เป็นแน่" 15 เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาห้องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย ทานจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

วันต่อมาโมเสสก็เห็นชายชาวฮีบรูสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่ ในการเข้าไปแยกให้พวกเขาหยุดต่อสู้กันนั้น คนหนึ่งในพวกเขาก็ทำตายโมเสสอย่างยะโสโอหังและถามว่าเขาจะฆ่าคนเหมือนอย่างที่เขาได้ทำกับชาวอียิปต์คนนั้นเมื่อวันก่อนหน้าหรือ ("จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน" กัณดารวิถี 32:23 ขณะที่กล่าวคำพูดนี้ในอีกหลายปีต่อมานั้น โมเสสก็ทราบมากับตัวเองว่าคำพูดนี้เป็นจริงขนาดไหน) ทันใดนั้น โมเสสก็ตระหนักว่าสิ่งที่เขาได้ทำลงไปเป็นที่รู้กันทั่วแล้วและเริ่มตกใจกลัว แน่แน่นอนว่าเรื่องไปถึงฟาโรห์ในเวลาไม่นาน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเป็นฟาโรห์คนละองค์กับองค์ที่เป็น 'กษัตริย์' ของโมเสส

สี่สิบปีได้ผ่านไปแล้ว นอกจากนี้ เขาก็ฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่งเพื่อปกป้องคนฮีบรูคนหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลอียิปต์ไม่น่าจะมองในแง่ดีเท่าใดนัก ดังนั้น ฟาโรห์ที่ครองราชย์อยู่จึงหาห้องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย ดังนั้นเขาจึงหนีไปยังทิศตะวันออกและ "อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งมีเดีย" (มีเดียอยู่ในมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือของแหลมอาระเบีย ดังนั้น โมเสสจึงเดินทางเป็นระยะทางไกลพอสมควรเพื่อหนีให้พ้นจากอำนาจกฎหมายในอียิปต์ หลังจากได้เดินทาง (แน่นอนว่าด้วยความรีบเร่ง) เป็นระยะทางขนาดนั้น ก็มีบันทึกไว้ว่า "ท่านได้นั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง" อีกครั้งที่พระเจ้าทรงนำพาเขามายังที่นั่น

อพย 2:16-20 ฝ่ายปุโรหิตของคนมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน 17 และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ 18 และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า "วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว" 19 และเธอตอบว่า "มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย" 20 บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า "แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ละไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารซี"

ในเขตแดนของมีเดียมีปุโรหิตคนหนึ่งซึ่งไม่มีการเอ่ยถึงรายละเอียดของเขอย่างชัดเจน เขามีบุตรสาวเจ็ดคนซึ่งคอยเลี้ยงแกะของบิดา วันนั้นที่โมเสสบังเอิญไปที่บ่อน้ำนั้น พวกเธอก็ได้

มาตักน้ำ (ซึ่งไม่ใช่งานเล็กๆ) จากบ่อน้ำนั้นเพื่อให้ฝูงสัตว์ของบิดากิน พวกคนเลี้ยงแกะอีกพวก ซึ่งหยาบคายและไม่มีน้ำใจก็มาไล่พวกเธอกับฝูงสัตว์ไปเสียหลังจากที่พวกเธอได้ตักน้ำแล้ว “แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของพวกเธอกินน้ำ” พวกเธอกลับมาบ้านและเล่าให้บิดาคือ เรอูเอล ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น (เรอูเอลก็ถูกเรียกว่า เรอูเอล ในกัณฑ์การวิถึ 10:29) เขาถามว่าโมเสสอยู่ที่ไหนและบุตรสาวที่ไม่พาโมเสสมาทີบ้าน เขาสั่งพวกเธอให้ไปชวนโมเสสมารับประทานอาหารด้วยกันกับพวกเขา

อพย 2:21-22 **โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกศิปีปโพร่าห์บุตรสาวให้แก่โมเสส 22 นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ"**

โมเสสพอใจที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น ดังนั้น เรอูเอลจึงยกศิปีปโพร่าห์บุตรสาวของเขาให้เป็นภรรยาของโมเสส นางคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่เขาและ โมเสสก็ตั้งชื่อเขาว่า เกอร์โซม (ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'คนต่างด้าว') เพราะเขากล่าวว่าตนก็เป็นคนต่างด้าว (นั่นคือ คนต่างประเทศ) ในต่างแดน (แปลกถึน) โมเสสจึงมีประสบการณ์แบบเดียวกับที่อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโยเซฟมีก่อนหน้าเขา เขาเริ่มรู้ว่าโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา มิชชันนารีและผู้รับใช้พระเจ้าจำนวนมากตลอดหลายยุคหลายสมัยต่างก็ต้องเข้าใจเรื่องนั้นเช่นกัน นอกจากนี้มีการเอ่ยถึงเพียงสั้นๆ ในอพยพ 18:3 แล้วก็ไม่มีมีการเอ่ยถึงเกอร์โซม บุตรชายของโมเสสอีกเลย

อพย 2:23-25 **และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ประชาชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาตั้งขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้ 24 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ 25 พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา**

ขณะเดียวกัน ย้อนกลับมาในอียิปต์ ฟาโรห์ที่ครองราชย์อยู่ที่สิ้นพระชนม์ นอกจากนี้ พวกลูกหลานของอิสราเอลก็ “เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาตั้งขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้” แม้ว่าถูกกดขี่อย่างหนัก แต่เห็นได้ชัดว่าหลายคนในอิสราเอลหันมาหาพระเจ้าแห่งยาโคบในความทุกข์ใจของพวกเขา นอกจากนี้

พระเจ้าก็ทรงสดับฟังเสียงร่ำร้องของพวกเขา นั่นอาจหมายถึงไม่เพียงความทุกข์ยากของพวกเขา ในอียิปต์เท่านั้น แต่หมายถึงการอธิษฐานอย่างหนักของพวกเขาด้วย

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานอันร้อนรนของผู้ชอบธรรม พระองค์จึงกำลังทรงเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะออกไปด้วยความเต็มใจ หากไม่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น พวกเขาอาจรู้สึกสบายใจกับการอยู่ในอียิปต์ต่อไปและอาจไม่ยากออกจากอียิปต์เลยก็ได้ โดยทำตัวให้เหมือนกับชาวโลกและวัฒนธรรมของมันในอียิปต์ พระเจ้าทรงมีแผนการอื่นๆ

ส่วนที่กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับประชากรของพระองค์ไม่ได้หมายความว่า พระองค์ทรงลืมไปแล้วและอยู่ดี ๆ วันหนึ่งพระองค์ก็ทรงคิดนี้และตรัสว่า “เราจำได้แล้ว กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เราเคยทำพันธสัญญาหนึ่งกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” แต่หมายความว่า พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์มาตลอด ความหมายก็คือว่า พระองค์ไม่ทรงลืมเลย

ดังนั้น พระองค์จึงทอพระเนตรพวกเขาและ “ทรงเอาใจใส่พวกเขา” คำที่แปลเป็น *เอาใจใส่ (ยาคา)* จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘รู้’ ความหมายก็คือ พระเจ้าทรงทราบถึงความยากลำบากและความทุกข์ใจของพวกเขา พระองค์จึงทรงหาวิธีที่จะแทรกแซงตามแผนการอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ซึ่งทำงานมาตลอด

ภาพรวมของอพยพ 3: หลังจากได้เล่าเรื่องกำเนิดและภูมิหลังของโมเสสแล้ว เนื้อหาตอนนี้ก็หันมาเล่าถึงการทรงเรียกเขาและภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่เขา บทที่ 3 นำเสนอการทรงเรียกของพระเจ้าและการสนทนาของโมเสสกับพระเจ้า

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระเจ้าทรงปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้ลุกเป็นไฟในข้อ 1-6 (2) พระเจ้าทรงมอบหมายภารกิจให้โมเสสไปช่วยอิสราเอลให้พ้นในข้อ 7-12 (3) การเปิดเผยพระนามพระเยโฮวาห์ในข้อ 13-14 (4) การทรงสัญญาว่าจะช่วยอิสราเอลให้พ้นในข้อ 15-22

อพย 3:1 ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิตของคนมีเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ มีบันทึกไว้ว่า “โมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิต

ของคนมีเดียน” มีผู้เสนอความคิดอันหลากหลายเกี่ยวกับการเปลี่ยนชื่อเรอูเอล (เรอูเอล) ใน 2:18 และตรงนี้ ทศนะหนึ่งก็คือว่านี่เป็นอีกชื่อหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า เยโรธเป็นบุตรของเรอูเอล สี่สิบปีได้ผ่านไปแล้วนับตั้งแต่โมเสสไปถึงที่นั่น เรอูเอลน่าจะสิ้นชีวิตไปแล้ว

ในการพูดถึง “ด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร” มันก็เป็นเรื่องที่ควรหมายเหตุไว้ คำที่แปลว่า **ถิ่นทุรกันดาร (มิดบอว์)** ก็มักแปลเป็น ‘ถิ่นทุรกันดาร’ และแปลได้ด้วยว่า ‘ทะเลทราย’ ความหมายแบบแรกน่าจะใช่มากกว่าเพราะว่าเขาเลี้ยงฝูงแพะแกะของพ่อตาที่นั่น โยเรบ เป็นอีกชื่อสำหรับภูเขาซีนายซึ่งตรงนี้ถูกเรียกว่าภูเขาของพระเจ้า นี่น่าจะเป็นเพราะสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปที่นั่นและอาจอยู่ในบริเวณเดียวกันด้วย ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้มีไฟลุกโชน

อพย 3:2-5 **ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป 3 โมเสสจึงกล่าวว่า "ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้"**
4 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า "โมเสส โมเสส" และโมเสสทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" **5 พระองค์จึงตรัสว่า "อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์"**

อีกครั้งที่ว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ได้ปรากฏตัวแม้ว่าเขาถูกเรียกต่อมาในทันทีว่า **พระเจ้า (เอโลฮิม)** ในข้อ 4 พระเจ้าทรงดึงความสนใจของเขาเพราะว่า “พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป” โมเสสจึงแวะเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นพระเจ้าจึง “ตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้น” คำตอบของโมเสสนั้นเต็มไปด้วยความนอบน้อม “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” นี่เท่ากับเป็นการพูดว่า ‘ครับผม!’ หรือ ‘ความปรารถนาของพระองค์คือคำบัญชาของข้าพระองค์!’ พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้ถอดรองเท้า “เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์”

อพย 3:6 **แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า "เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ"** และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองให้โมเสสทราบว่าเป็นพระเจ้าของ

บิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” แม้ว่า โมเสสได้รับการเลี้ยงดูในราชสำนักของอียิปต์และได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดียนเป็นเวลาสี่สิบปี แล้วก็ตาม แต่เขาก็ทราบดีถึงชาติตระกูลของตน แน่ใจว่านางโยเคเบดมารดาของเขา ในการ ฝึกหัดเขาได้ปลูกฝังแก่เขาแล้วว่าพระเจ้าของพวกเขาคือผู้ใดและชาติกำเนิดแบบฮีบรูของพวกเขา โมเสสจึงได้มาเข้าเฝ้าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาแบบหน้าต่อหน้า เขาบังเกิดความเกรง กลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจึงปิดหน้าของตนเสีย

อพย 3:7-10 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวกนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา 8 และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และ นำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนเปริสซี คนฮิวีต์ และคนเยบรูส 9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว 10 เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์"

ข่าวสารของพระเจ้าที่มาถึงโมเสส มีลักษณะสามประการ (1) “เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว” เห็นได้ชัดถึงพระเมตตาอันอ่อนโยนและพระกรุณาของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงสดับฟังเสียงร้องของพวกเขาและทราบถึงความทุกข์ร้อนของพวกเขาแล้ว แน่ใจว่า พระองค์ทรงห่วงใยประชากรของพระองค์จริงๆ (2) “เราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์”

นี่เป็นภาพอันเรียบง่ายแต่อ่อนหวานของแผนการทรงไถ่อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ทรงบรรยายให้โมเสสฟังถึงการที่พระองค์จะทรงนำประชากรของพระองค์ออกจากอียิปต์และ นำพวกเขาไปสู่ “แผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” หรือเป็นที่รู้จักในชื่อแผ่นดินคานาอัน

ส่วนที่กล่าวถึงน้ำนมและน้ำผึ้งนั้นอาจหมายถึง สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีหญ้าอุดมสมบูรณ์ ซึ่งให้น้ำนมปริมาณมากและดอกไม้ที่ผลิตน้ำผึ้งเยอะ มันกลายเป็นสำนวนที่หมายถึงสถานที่อัน

อุดมสมบูรณ์ หรือแผ่นดินดีที่น่าปรารถนา (3) “เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์”

พระเจ้าจึงทรงเรียกโมเสสให้ไปนำประชากรของพระองค์คือชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ เนื่องจากเติบโตขึ้นมาที่นั่น โมเสสจึงทราบดีว่างานที่พระเจ้าพึงทรงมอบหมายให้แก่เขานั้นยากขนาดไหน (จนเกือบเป็นไปได้ด้วยซ้ำ) นี่เป็นภาพรวมอันอ่อนหวานของพระราชกิจของพระเจ้าตลอดหลายยุคสมัย

(1) พระองค์ทรงทราบดีถึงความต้องการของประชากรของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง (2) พระองค์ได้ทรงหมายพระทัยแล้วว่า จะทรงช่วยพวกเขาให้พ้น (นั่นคือ ช่วยให้รอด) (3) และพระองค์ได้ทรงตั้งผู้ช่วยให้พ้นขึ้นคนหนึ่งแล้ว เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

อพย 3:11-12 ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า "ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์" 12 พระองค์จึงตรัสว่า "เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้าบนภูเขานี้"

โมเสสถอยจากการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อเขาในทันที อาจเป็นความกลัว ความถ่อมใจ และการตระหนักถึงความยากลำบากที่รอคอยเขาอยู่จึงทำให้เขาตอบกลับไปว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์” คำตอบของพระเจ้านั้นก็มีเพียง “เราจะอยู่กับเจ้าแน่” แน่แน่นอนว่าพระสัญญานั้นยังมีผลจนถึงทุกวันนี้ในมัทธิว 28:20 และฮีบรู 13:5 นอกจากนี้ พระองค์ทรงเพิ่มหมายสำคัญอย่างหนึ่งไว้ด้วย “เมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้าบนภูเขานี้” โสเรบหรือ ซีนาย กลายเป็นสถานที่นมัสการที่สำคัญสถานที่หนึ่งจริงๆ หลังจากที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์แล้ว

อพย 3:13-14 และโมเสสทูลพระเจ้าว่า "ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร' ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร" 14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" แล้วพระองค์ตรัสว่า "เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า 'เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย'"

โมเสสยังมีคำถามอีกหลายข้อที่จะถามพระเจ้า เขาสงสัยจริงๆว่า “คูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร’ ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร” ที่โมเสสถามนี้ก็มีส่วนถูก พอไปหาชนชาติอิสราเอล พวกเขาจะถามเขาเป็นแน่ว่าพระนามของพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาคืออะไรเพื่อเป็นบททดสอบที่ยืนยันว่าการรับใช้ของเขาเป็นของจริง

คำตอบของพระเจ้านั้นก็ทั้งทึ่งทึ่งและลึกซึ้ง พระองค์ทรงเอ่ยพระนามของพระองค์ว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” นอกจากนี้ โมเสสก็ต้องตอบไปว่า “เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย” ในหนังสือปฐมกาลตลอดทั้งเล่มซึ่งแม้ในขณะนั้นยังไม่ถูกเขียนขึ้นมา พระเจ้าก็ทรงเรียกพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์ แม้ว่าในขณะนั้นคนฮีบรูยังไม่มีพระคัมภีร์เป็นลายลักษณ์อักษร แต่พวกเขาก็รู้จากประเพณีที่ถ่ายทอดกันปากต่อปากถึงความจริงเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าจากบรรพบุรุษของพวกเขาและเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งพวกเขาก็เป็นส่วนหนึ่ง

คำที่แปลว่า พระเยโฮวาห์ ในพระคัมภีร์เดิมตลอดทั้งเล่มถูกแปลมาจากคำว่า *เยโฮวาห์* (บางครั้งก็ออกเสียงว่า ‘ยาห์เวห์’) ปรากฏ 6,519 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม และมีความหมายตรงตัวว่า ‘พระองค์ผู้ทรงมีตัวตนอยู่’ นี่สื่อชัดเจนถึงความทรงสถิตนิรันดร์ของพระเจ้า คำที่แปลเป็น *เราเป็น (ฮาวาห์)* เป็นรากของคำว่าเยโฮวาห์ จริงๆแล้วมันเป็นรูปคำกริยาบุรุษที่หนึ่ง ‘เป็น’ จึงกลายเป็น ‘เราเป็น’ แม้ว่าไม่ใช่คำเดียวกันเป๊ะกับคำว่าเยโฮวาห์ (นั่นคือ LORD) แต่ความหมายก็เป็นแบบเดียวกันอย่างชัดเจน ในการให้ความเข้าใจดังกล่าว พระเจ้าก็ทรงให้คำมั่นแก่โมเสสว่าพวกผู้นำของชนชาติอิสราเอลจะยอมรับเขา

อพย 3:15-17 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า "เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ดังนี้ 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ 16 จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า "แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์ 17 และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้ง

หลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์เซีย คนฮิวไตต์และคนเยบุส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์”

พระเจ้าทรงมีคำสั่งเพิ่มเติมแก่โมเสส เขาต้องไปแจ้งให้พวกอิสราเอลทราบว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้ใช้เขามา และเตือนใจพวกเขาถึงพระนามของพระองค์และที่ระลึกของพระองค์ (นั่นคือ พันธสัญญาของพระองค์) กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ โมเสสจะต้อง (1) กลับไปยังอียิปต์ (2) รวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน และ (3) กล่าวแก่พวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขากำลังมาเยี่ยมพวกเขาและทราบถึงความทุกข์ยากของพวกเขาในอียิปต์แล้ว นอกจากนี้ (4) พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้ไปบอกพวกเขาว่า พระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ไปยังแผ่นดินของคานาอัน (ซึ่งรวมถึงเขตแดนของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์เซีย คนฮิวไตต์และคนเยบุส)

แผ่นดินนั้นมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ พวกอิสราเอลในขณะนั้นอยู่ในแผ่นดินโกเชน ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนเล็กๆในอียิปต์ และตกอยู่ภายใต้การกดขี่อย่างรุนแรง พระสัญญาของพระเจ้าที่มาถึงพวกเขานั้นจึงเป็นแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกเขา

อพย 3:18-19 และเขาก็จะเชื้อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอบได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ 19 เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์

พระเจ้าตรัสล่วงหน้าแก่โมเสสว่า (1) ชนชาติอิสราเอลจะฟังเสียงของเขาจริงๆ (2) อย่างไรก็ตาม เมื่อเขากับพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลมาและขออนุญาตฟาโรห์เพื่อที่จะออกไป พระเจ้าก็ทรงเตือนเขาว่า “เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์” แม้ว่าชนชาติอิสราเอลจะยอมรับโมเสส แต่ฟาโรห์จะไม่ยอมรับ

อพย 3:20-22 และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป 21 และเราจะให้พลไพร่เป็นทาสในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้ง

หลายออกไปก็จะต้องไปมือเปล่า 22 แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์"

นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสล่วงหน้าแก่โมเสสว่าพอเหตุการณ์ต่างๆผ่านไป พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ต่างๆต่ออียิปต์ซึ่งหลังจากนั้นฟาโรห์จะปล่อยพวกเขาไป นอกจากนี้ พระเจ้าจะทรงให้พวกเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของคนอียิปต์ซึ่งจะให้ทรัพย์สินของมากมายแก่พวกเขาขณะที่พวกเขาเดินทางออกมา สุดท้ายพวกเขาเหมือนจะรับเอาสิ่งของๆชาวอียิปต์ มันกลายเป็นจริงทุกอย่างจริงๆ!

ภาพรวมของอพยพ 4: พอได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้ไปช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นโมเสสก็มีข้อโต้แย้งสองประการ (1) ความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอลในข้อ 1-9 และการพูดไม่เก่งของเขาในข้อ 10-13 นอกจากนี้ บทนี้ยังนำเสนอ (3) บันทึกเรื่องอาโรนมาร่วมกับโมเสสเพื่อช่วยเหลือเขาในข้อ 14-18 (4) การเดินทางกลับไปอียิปต์ของโมเสสในข้อ 19-28 และ (5) การพบกันครั้งแรกของโมเสสกับพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลในข้อ 29-31

อพย 4:1 โมเสสจึงทูลตอบว่า "แต่ คุณเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า 'พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย'" โมเสสก็ยังไม่ปักใจเชื่ออยู่ดี เขายกข้ออ้างอื่นๆเพิ่มเติม เขาแย้งว่า "แต่ คุณเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า 'พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย'" ด้วยความสงสัยเขาเล็งเห็นถึงอุปสรรคหลายอย่างล่วงหน้า แน่نونว่า ความสงสัยมองเห็นอุปสรรค ส่วนความเชื่อมองเห็นโอกาส

อพย 4:2-5 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "อะไรอยู่ในมือของเจ้า" และท่านทูลว่า "ไม้เท้า" 3 และพระองค์ตรัสว่า "โยนลงที่พื้นดินเถิด" ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป 4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้" ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน 5 "เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว"

พระเจ้าจึงทรงประทานหมายสำคัญหนึ่งแก่โมเสสซึ่งจะเอาไว้ใช้แสดงแก่พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลตอนที่ไปเจอกับพวกเขา พระองค์ตรัสถึงไม้เท้าในมือของโมเสส ในการสั่งโมเสสให้โยนมันลงที่พื้นดิน ทันใดนั้นมันก็กลายเป็นงูตัวหนึ่งซึ่งโมเสสก็หลบไป พระเจ้าจึงทรงบัญชาเขาให้จับงูนั้นที่หาง ซึ่งมันก็กลับกลายเป็นไม้เท้าของคนเลี้ยงแกะอีกครั้ง พระเจ้าตรัสว่านี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ชนชาติอิสราเอล (“พวกยิวขอหมายสำคัญ” ดู 1 โครินธ์ 1:22)

อพย 4:6-7 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า "เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า" ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ 7 พระองค์จึงตรัสว่า "เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง" โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน

ในฐานะเป็นหมายสำคัญที่สอง พระเจ้าก็สั่งเขาให้เอามือสอดไว้ที่อกของเขา (ใต้เสื้อ) ซึ่งหลังจากนั้นมันก็เป็น “โรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ” พระเจ้าทรงสั่งเขาให้เอามือสอดไว้ที่อกอีกครั้งซึ่งหลังจากนั้นมันก็กลับมีสภาพเหมือนเดิม มีระบุไว้ในข้อ 8 ว่านี่จะเป็นหมายสำคัญที่สองหากชนอิสราเอลไม่ยอมเชื่อ

อพย 4:8-9 "และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง 9 และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น"

พระเจ้าตรัสเพิ่มเติมว่าหากชนชาติอิสราเอลยังมีคำถามหรือข้อสงสัยอะไรอีกหลังจากหมายสำคัญทั้งสองนั้น โมเสสก็ต้องเอาน้ำจากแม่น้ำนั้น (คือ แม่น้ำไนล์) เทลงบนดินแห้งและมันจะกลายเป็นเลือดต่อหน้าต่อตาพวกเขา

อพย 4:10-12 แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า พระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่วันที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ" 11 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า "ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบ้ หูหนวก ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำ

ไมใช่หรือ 12 เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด"

โมเสสยังบ่ายเบี่ยงและยกข้อโต้แย้งเพิ่มเติมอีกประการ นี้เท่ากับเขากล่าวว่า 'ข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูดที่เก่ง' (ข้าพระองค์ไม่ใช่คนมีโวหารดีและข้าพระองค์สื่อสารกับผู้คนไม่เก่ง) "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ" เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังเริ่มหมดความอดทนแล้ว พระองค์ตรัสตอบอาการบ่ายเบี่ยงของโมเสสด้วยคำถามที่ทิ่มแทงใจหลายคำถาม "ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ ...เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไมใช่หรือ" นี่สื่อชัดเจนว่าพระองค์ผู้ทรงสร้างปากย่อมสามารถทำให้มันพูดชัดเจนได้แน่ๆ พระเจ้าจึงทรงกำชับว่า "เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด" พระองค์ผู้ทรงสร้างปากทรงสามารถอยู่กับปากเราจนถึงทุกวันนี้เพื่อช่วยเราให้พูดอย่างที่เรสมควรจะพูด (ดู เอเฟซัส 6:19-20)

อพย 4:13 แต่ท่านทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด" โมเสสยังคงตะถ่วงต่อไป สารสำคัญของข้อ 13 นี้ก็คือว่า 'พระองค์เจ้าข้า ขอทรงใช้ผู้อื่นไปเถิด' (นี่ตรงข้ามกับคำตอบของอิสยาห์ใน อิสยาห์ 6:8 อย่างชัดเจน)

อพย 4:14-17 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เราารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะดีใจ 15 เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด 16 และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา 17 เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ"

ความไม่เต็มใจของโมเสสบัดนี้ก็ช่วยให้พระเจ้าทรงพระพิโรธแล้ว พระองค์ตรัสถามโมเสสอย่างพิโรธว่า "เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เราารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง" พระเจ้าตรัสว่าในขณะเดียวกัน พี่ชายของเขาก็กำลังเดินทางมาเยี่ยมโมเสสและจะดีใจที่ได้เจอเขา พระเจ้าจึงตรัสสั่งโมเสสให้พูดกับเขาและแจ้งให้อาโรนทราบถึงทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอก

เขาแล้ว นอกจากนี้ พระเจ้าทรงกำชับ โมเสสอย่างแข็งแรงว่า “เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด”

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าอาโรนจะเป็นผู้พูดแทนเขาแก่พลไพร่ (หมายเหตุ: อาโรนจะไม่ใช่ผู้พูดแทนต่อหน้าฟาโรห์ นั่นยังเป็นงานของโมเสสอยู่เหมือนเดิม) อาโรนจะเป็นเหมือนปากแก่เขา แต่โมเสสจะ “เป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา” วลีหลังนี้บ่งบอกว่าพระเจ้าจะตรัสแก่และผ่านทางโมเสสซึ่งจะพูดผ่านทางอาโรนอีกที โมเสสจึงถูกสั่งให้เอาไม้เท้าของตนไปด้วย “สำหรับทำหมายสำคัญ”

อพย 4:18-20 โมเสสจึงกลับไปหาเยโร ฟอตาของตน และบอกกับเขาว่า “ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” ฝ่ายเยโรตอบโมเสสว่า “ไปโดยสันติภาพเถิด” 19 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า “กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว” 20 โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนจีลากลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย

มีบันทึกไว้ว่าโมเสสขออนุญาตฟอตาที่จะลากลับไปยังอียิปต์เพื่อไปเยี่ยมพี่น้องของตนที่นั่น เยโรจึงกล่าวคำอวยพรเขา นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสสั่งเขาอีกครั้งให้กลับไปยังอียิปต์ โดยกล่าวว่า คนเหล่านั้นที่เมื่อสี่สิบปีก่อนได้แสวงหาชีวิตของเขาบัดนี้ก็ตายหมดแล้ว โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายสองคนของเขาขึ้นจีลาและ “กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์” มีบันทึกไว้ว่าไม้เท้าที่เขาถืออยู่นั้นบัดนี้ถูกเรียกว่าไม้เท้าของพระเจ้า

อพย 4:21-23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปถึงอียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป 22 และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา 23 เราจึงบอกแก่เจ้าว่า “จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา” และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูกิจ เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย”

พระเจ้าทรงเตือนความจำโมเสสอีกว่าในการกลับไปยังอียิปต์นั้นเขาจะต้องทำการอัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าฟาโรห์ซึ่งพระเจ้าได้แสดงให้เขาดูแล้ว อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงบอกเขา

ว่าพระองค์จะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อที่ว่าเขาจะไม่ยอมปล่อยพลไพร่ไป เราเห็นชัดเจนถึงการกระทำกิจและแผนการอันยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้า ในการทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างนั้น พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติต่อหน้าพลไพร่ของพระองค์เมื่อพระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์อันเปี่ยมด้วยฤทธิ์หลายประการเพื่อบังคับให้ฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไป อำนาจและฤทธิ์เดชของพระองค์ต่อหน้าพวกเขาจะปรากฏชัดเจน

นอกจากนี้ แผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจื่อก็กำลังถูกจัดเตรียม คือ การพาชนกลุ่มหนึ่งออกจากโลก (นั่นคือ อียิปต์) พร้อมกับโลหิตที่ไหลออกของลูกแกะพิธีปีศาจ พระเจ้าทรงมีแผนการอันสมบูรณ์แบบซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อที่ว่าพระองค์จะทรงได้รับเกียรติ นอกจากนี้ แผนการแห่งการทรงไถ่ที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระองค์ก็จะถูกแสดงให้เห็นเป็นภาพอย่างน่าอัศจรรย์จนถึงทุกวันนี้ด้วย ที่เฉพาะเจาะจงยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงตั้งโมเสสแม้กระทั่งในตอนต้นนี้ว่า ในการขอให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปนั้น หากฟาโรห์ไม่ยอม พระเจ้าก็จะทรงสังหารบุตรหัวปีของเขาเสีย

น่าสนใจตรงที่ว่าเป็นครั้งแรกที่มีเขียนในพระคัมภีร์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า” โมเสสต้องไปแจ้งให้ฟาโรห์ทราบว่าคนอิสราเอลเป็นบุตรหัวปีของพระเยโฮวาห์ นอกจากนี้ หากเขาไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป “คูเอ็ด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย” หลักการตาต่อตาฟันต่อฟันแบบรุนแรงกำลังถูกนำเสนออยู่ตรงนี้

อพย 4:24-26 และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย 25 ครั้งนั้นนางสิปโปราห์จึงเอาหินคมตัดหนังที่ปลายองคชาตบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า "จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก" 26 พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า "ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก" เนื่องจากพิธีเข้าสู่สุหนัต

เหตุการณ์อันน่าตกใจได้ถูกแทรกไว้ตรงนี้ โมเสสกำลังอยู่ระหว่างทางกลับไปยังอียิปต์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแวะพักค้างคืน ณ ที่พักแห่งหนึ่งในคืนนั้น ที่นั่น “พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย” เห็นได้ชัดว่าโมเสสไม่ได้ดูให้ดีว่าบุตรชายคนหนึ่งของเขาได้เข้าสู่สุหนัตแล้วหรือยัง สัญลักษณ์แห่งพันธสัญญากับอับราฮัมก็คือ การให้ผู้ชายเข้าสู่สุหนัต นอกจากนี้ ภารกิจของโมเสสที่มีต่อชนอิสราเอลในอียิปต์ก็อาจตกอยู่ในอันตรายได้ (แม้

ไม่ถูกยกเลิก) หากมีข่าวลือลอคออกไปว่าบุตรชายของเขาไม่ได้เข้าสู่หนัด สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อจากบริบทนี้ก็คือว่า ภรรยาของเขา นางสิปโปราห์ อาจเป็นผู้ชักชวน นางอาจไม่ยอมให้บุตรเข้าสู่หนัดก็ได้

นอกจากนี้ สิ่งที่ถูกสื่อเป็นนัยด้วยเช่นกันก็คือว่า บุตรชายคนโตของโมเสสได้เข้าสู่หนัดแล้ว เพราะว่าตรงนี้พูดถึงแค่เด็กผู้ชายคนเดียว อีกอย่างพระเจ้าอาจทรงใช้คำพูดว่าจะมาโมเสสเพื่อถึงความสนใจของนางสิปโปราห์และทำให้นางยอมให้ความร่วมมือในเรื่องนี้ก็ได้ เพราะว่านางเป็นผู้ที่ทำพิธีสู่หนัดให้แก่บุตรเอง ดูเหมือนว่าเรื่องนี้ทั้งหมดเป็นเรื่องที่หยาบโหล หลังจากได้ทำพิธีเข้าสู่หนัดให้กับบุตรคนเล็กของพวกเขาชื่อ เอลีเยเซอร์แล้ว (ดู อพยพ 18:4) นางสิปโปราห์ก็โยนหนังสือปลายนองคชาตของบุตรไปที่เท้าของโมเสสและกล่าวว่า “จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลहितตก” นี่สื่อว่านางพูดจาต่อว่าสามีของนางอย่างประชดประชัน ด้วยอารมณ์โกรธ และเกลียดแค้น เห็นได้ชัดว่า ถึงตอนนี้ ชีวิตสมรสของพวกเขาไม่มีความสุขแล้วดังที่จะสื่อภายหลัง

ในการช่วยโมเสส (และนางสิปโปราห์ด้วยอย่างเห็นได้ชัด) ให้ยอมเชื่อฟังพันธสัญญากับอับราฮัม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปล่อยเขาไปและนางสิปโปราห์ก็เหน็บแนมสามีของนางอีกครั้งว่า “ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลहितตก” เนื่องจากการเข้าสู่หนัด” มูลเหตุที่นำไปสู่การแยกทางกันระหว่างโมเสสกับนางสิปโปราห์กำลังก่อตัวขึ้นแล้ว

อพย 4:27-28 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร" เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและจุมท่าน 28 โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน

ขณะเดียวกัน พระเจ้าก็ทรงสั่งอาโรนให้ไปพบโมเสส “ที่ภูเขาของพระเจ้า” (แน่นอนว่านั่นคือโฮเรบ หรือซีนาย) ที่นั่นพวกเขาได้พบกันอีกอย่างชื่นมื่น นอกจากนี้ ที่นั่นโมเสสยังบอกพี่ชายของตนถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกและแสดงให้เขาเห็นหมายสำคัญทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงบัญชาเขาแล้วด้วย

อพย 4:29-31 โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน 30 แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่าง ๆ นั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่ 31 ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยิน

ว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของ
เขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

โมเสสกับอาโรนจึงออกจากที่นั่นและไปยังอียิปต์ พวกเขาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของ
ชนอิสราเอลและบอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสสั่งไว้แล้ว พวกเขาจึง “ทำหมายสำคัญต่างๆ
นั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่” ด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่า หมายสำคัญเหล่านั้นถูกกระทำต่อ
หน้าประชาชนอิสราเอลและไม่ใช่แค่พวกผู้ใหญ่เท่านั้น พลไพร่จึงเชื่อ และพอได้ยินว่าองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนพวกเขาในความทุกข์ยากของพวกเขาแล้ว “เขาก็มก้มศีรษะลงและ
นมัสการ”

ในการปิดท้ายบทนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่า พระเจ้าทรงอนุญาตให้ประชาชนของ
พระองค์ในอียิปต์ได้รับความทุกข์ยากเพื่อที่จะเตรียมตัวพวกเขาให้พร้อมสำหรับการถูกไถ่ หาก
ทุกสิ่งมีแต่เรื่องดีๆและเจริญรุ่งเรืองสำหรับพวกเขา พวกเขาก็คงสุขสบายเกินกว่าที่จะจากบ้าน
ของตนไป แผนการของพระเจ้าสมบูรณ์แบบเสมอ!

*ภาพรวมของอพยพ 5: เหตุการณ์ต่างๆ ได้ถูกพระเจ้าจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับ โมเสส
ฟาโรห์ และชนอิสราเอลสำหรับการอพยพจากอียิปต์ที่จะเกิดขึ้น ในแต่ละคนเหล่านี้ พระเจ้า
ทรงเริ่มเตรียมจิตใจพวกเขาให้พร้อมสำหรับเหตุการณ์ใหญ่ๆ ที่เด่นชัดที่สุดคือ การทรงจัด
เตรียมชนชาติอิสราเอลของพระเจ้า อีกครั้งที่หลักการของ โรม 8:28 แฝงอยู่ภายใต้พื้นผิว พอได้
ยินคำสั่งของโมเสส ฟาโรห์ก็เพิ่มภาระให้แก่ชนชาติอิสราเอลในข้อ 1-19 และคำร้องทุกข์ของ
โมเสสต่อพระเจ้าในข้อ 20-23*

อพย 5:1 ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า "พระเย
โฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยง
นมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร'" พอกลับมายังอียิปต์และหลังจากได้พบกับพวกผู้ใหญ่ของ
อิสราเอลแล้ว โดยแจ้งให้พวกเขาทราบว่าพระเจ้าได้ทรงใช้เขามา โมเสสและอาโรนจึงไปเข้าเฝ้า
ฟาโรห์ พวกเขาประกาศว่า "จงปล่อยประชากรของเราไป เพื่อพวกเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการ
เราในถิ่นทุรกันดาร"

เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำขอในตอนแรกเป็นแค่การอนุญาตให้พวกเขาไปถวายเครื่องบูชาในถิ่นทุรกันดาร ก่อนที่เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง พระเจ้าก็ได้ทรงจัดเรียงเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อที่ว่าทุกคนที่เกี่ยวข้อง (ตั้งแต่ฟาโรห์ไปจนถึงคนอิสราเอล) จะได้พร้อมสำหรับการเดินทางออกไปจากอียิปต์อย่างถาวรของชนชาติอิสราเอล

อพย 5:2-4 **ฟาโรห์จึงตรัสว่า "พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป" 3 เขาทั้งสองจึงทูลว่า "พระเจ้าของคนฮีบรูได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคร้ายหรือด้วยดาบ" 4 แล้วภรรยาแห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการทำงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า"**

การทำทายเป็นได้เกิดขึ้นแล้ว คำขอแรกได้ถูกเสนอแล้ว เราควรหมายเหตุไว้ว่าในข้อ 1 'คำขอ' ที่ว่า "จงปล่อยประชากรของเราไป" จริงๆ แล้วก็เป็คำสั่งอย่างหนึ่ง ไม่น่าแปลกใจเลยว่าฟาโรห์ตอบกลับไปว่า "พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า เราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์เพื่อปล่อยคนอิสราเอลไป" คำที่แปลว่า **พระเยโฮวาห์** คือ *เยโฮวาห์* นี้เท่ากับฟาโรห์ถามว่า 'เยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า' เดียวเขาจะรู้ในไม่ช้า! เพราะความห้าวแข็งและคือด้านของฟาโรห์พระเจ้าจะทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ไม่เพียงแก่คนอียิปต์เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ แก่ชนชาติอิสราเอลด้วย ฟาโรห์จึงไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป

คำตอบของโมเสสกับอาโรนก็คือว่า "พระเจ้าของคนฮีบรูได้ทรงปรากฏแก่พวกข้าพระองค์" พวกเขาจึงขอ (คราวนี้ใช้คำกริยาในรูปที่อ่อนลงแล้ว) อนุญาตที่จะเดินทางเป็นระยะเวลาสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อถวายเครื่องบูชาเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษพวกเขา ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงถูกสื่อตรงนี้ นอกจากนี้ ที่ถูกสื่อแม้ไม่ได้กล่าวตรงๆ ก็คือว่า หากพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยพวกเขา พระองค์จะยังไม่พอพระทัยพวกคนอียิปต์มากยิ่งขึ้นขนาดไหนที่ขัดขวางมิให้พวกเขาไป

นี่เท่ากับฟาโรห์เขี่ยกลับไปว่า 'ทำไมพวกเจ้าพยายามปลดปล่อยประชาชนเหล่านี้ไปจากโครงการก่อสร้างของพวกเขาเล่า' เขาจึงสั่งพวกเขา รวมถึงโมเสสกับอาโรนด้วยให้กลับไปทำงาน

อพย 5:5-9 และฟาโรห์ตรัสว่า "ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดภาระงานของเขาเสีย" 6 ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนายงานและนายกองของพลไพร่ว่า 7 "ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเที่ยวหาฟางเอาเอง 8 ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า 'ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์' 9 จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล"

คำตอบของฟาโรห์นั้นเข้าใจง่าย หากชนอิสราเอลมีเวลามากพอเหลือเพื่อที่จะอยากไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของตน เขาก็จะเพิ่มภาระงานหนักให้พวกเขาอีก เขาสั่ง "พวกนายงาน" ของพวกเขามีให้จัดหาฟางสำหรับกระบวนการทำอิฐให้แก่พวกเขา ดูเหมือนว่าคนอียิปต์ได้บังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำโครงการก่อสร้างอาคารสาธารณะขนาดใหญ่โตที่ต้องมีการทำอิฐและใช้อิฐ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้รับมอบหมายให้ผลิตอิฐสำหรับโครงการเหล่านี้ แม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่ฟางก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทำอิฐ

บางคนคิดว่าฟางถูกใส่เพิ่มเข้าไปในดินเหนียวที่ทำอิฐเพื่อเพิ่มความแข็งแรงภายใน คนอื่นๆก็คิดว่าฟางถูกใช้เพื่อเป็นเชื้อเพลิงของเตาเผาอิฐ อิฐจนถึงปัจจุบันก็มักถูกช้อนทับกันก่อนนำไปวาง โดยมีฟางคั่นกลางระหว่างพวกมัน ไม่ว่ากรณีใด ฟางก็เป็นทรัพยากรที่สำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการทำอิฐ ดังนั้นเมื่อถูกปฏิเสธและถูกบังคับให้ต้องดิ้นรนหาวิธีเอง ภาระของพวกเขาจึงมีแต่จะหนักยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ "จำนวนอิฐ" ก็จะต้องไม่ลดลงด้วย คำที่แปลว่า จำนวน (*มาโคเนธ*) มีความหมายว่า 'ยอด' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โควด้าอิฐเท่าเดิมถูกเรียกเอาจากพวกเขา จุดยืนของฟาโรห์ก็คือ การให้งานพวกเขาทำมากกว่าเดิม

อพย 5:10-13 ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ฟาโรห์รับสั่งดังนี้ว่า 'เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย 11 เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตาม

แต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ต้องหายนให้เลย" 12 พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง 13 นายงานก็เร่งรัดว่า "จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่"

คำสั่งเหล่านี้จึงถูกมอบให้แก่คนฮีบรูโดยสั่งว่าบัดนี้พวกเขาจะต้องออกไปหาตอฟางเอง นอกจากโคเวดงานที่พวกเขาต้องทำแล้ว นายงานเหล่านั้น "เร่งรัดว่า "จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่"

อพย 5:14-18 นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโยยตีและถูกถามว่า "ทำไมหมูนีจึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวน ทั้งวานนี้ และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน" 15 นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า "เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์ 16 พวกเขาถวากับพวกเราว่า 'ทำอิฐซิ' แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโยยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด" 17 แต่ฟาโรห์ตรัสว่า "พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า 'ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์' 18 เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเดี๋ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้ในวันนั้น พวกเจ้าจะต้องนำมาให้ครบจำนวน"

เพื่อเพิ่มการดูถูกมากขึ้นไปอีก พวกผู้นำของชนชาติอิสราเอลจึงถูกทุบตีเมื่อพวกเขาทำงานไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด พวกเขาจึงบ่นต่อนายงานชาวอียิปต์ของตนและเรื่องราวทั้งหมดก็ถูกเล่าซ้ำว่าฟาโรห์ได้สั่งให้พวกเขาทำงานหนักขึ้นเพราะคำขอของพวกเขาที่จะไปถวายเครื่องบูชา คำสั่งนั้นยังมีผลต่อไป พวกเขาถูกสั่งให้ทำอิฐให้ครบตามจำนวนที่กำหนดโดยไม่มีฟางที่ต้องใช้

อพย 5:19-21 นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า "ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกๆวันลง" 20 ครั้นออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง 21 เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย"

พวกผู้นำของอิสราเอลจึงเห็นว่า “ตนมีปัญหาแล้ว” พวกเขาตระหนักว่าการมาของ โมเสสและชื่อเรียกร่องของเขาต่อหน้าฟาโรห์มีแต่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายยิ่งกว่าเดิมสำหรับ พวกเขา พวกเขาจึงไปต่อว่าโมเสสและอาโรนขณะที่พวกเขากลับมาจากการไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ พวกเขาขอให้อีกพระองค์ผู้เป็นเจ้าทรงพิพากษาโมเสสและอาโรน การมาของเขาทั้งสองมีแต่ทำให้ พวกเขา “เป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์” และทำให้ชีวิตของพวกเขาตกอยู่ใน อันตรายด้วย

อพย 5:22-23 โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา 23 เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำ ทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย"

โมเสสรู้สึกผิดหวัง ในการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขามีแต่ นำความเดือดร้อนมา สู่ตัวเองและชนร่วมชาติของเขา เขาจึง “กลับไปทูลพระเยโฮวาห์” และระบายความในใจของตน ออกมาว่าการทำตามที่พระเจ้าสั่งมีแต่ นำความเหยียดหยามมาสู่ตัวเขาเอง นอกจากนี้ เขายังเสริม อีกว่า “ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย” โมเสสไม่อาจรู้ได้ว่าพระเจ้า ทรงมีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระองค์ทรงจัด เตรียมไว้ ณ ตอนนั้น เขาารู้สึกผิดหวังและเริ่มเกิดความสงสัยและสิ้นหวัง

ภาพรวมของอพยพ 6: มีบันทึกต่อไปเกี่ยวกับการรับใช้ในตอนต้นของโมเสส หลังจาก คำอธิษฐานอันขมขื่นของโมเสสในท้ายบทที่แล้ว (1) พระเจ้าจึงทรงยืนยันบรรดาพระสัญญา ของพระองค์กับโมเสสอีกครั้งในข้อ 1-13 (2) ตระกูลต่างๆของอิสราเอลถูกบันทึกไว้ในข้อ 14- 27 และ (3) พระเจ้าทรงมอบหมายงานให้โมเสสอีกครั้งในข้อ 28-30

อพย 6:1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้ม แข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา" พระเจ้าตรัสตอบผู้รับใช้ที่เกิดความสงสัยของ พระองค์ “บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะ ปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา” นี้เท่ากับ

พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่า ‘รอกูไปเถอะ ก่อนที่เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง ฟาโรห์จะขับไล่พวก
เขาออกไปจากประเทศของเขาด้วยมืออันแข็งแรง’

อพย 6:2-3 **พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ 3 เราปรากฏแก่อับ
ราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามีได้สำแดงให้เขารู้จัก
เราในนามพระเยโฮวาห์**

พระเจ้าตรัสต่อไปว่า **เราคือพระเยโฮวาห์** อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองโดยพระ
นามเยโฮวาห์ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘เราเป็น’ พระนามอันบริสุทธิ์นั้นมีความหมายว่า
พระองค์ผู้ทรงสภาพอยู่ด้วยตัวเองเป็นนิรันดร์ นี่สื่อถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์
ตรัสเสริมว่าพระองค์ได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบโดยพระนาม **พระเจ้าผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์** ซึ่งในภาษาฮีบรูคือ *เอล ชัด ไค*

ที่น่าสนใจก็คือว่าพระนาม ‘เยโฮวาห์’ ถูกใช้ 96 ครั้งตั้งแต่ปฐมกาล 12 จนถึงปฐมกาล 50
เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองเช่นนั้นกับอับราฮัมในปฐมกาล 15:7 รวมถึงกับยาโคบ
ในปฐมกาล 28:13 สิ่งที่พระเจ้าอาจทรงหมายถึงก็คือว่า ในช่วงเวลาของเหล่าอัครบิดร พระองค์
มิได้เน้นพระนามเยโฮวาห์ของพระองค์เหมือนที่พระองค์ทรงทำตอนนี้กับโมเสส ชนอิสราเอล
และฟาโรห์ ‘พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์’ ออกจะเป็นคำบรรยายมากกว่า เยโฮวาห์เป็นพระนาม
ของพระเจ้า

อพย 6:4-5 **และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยก
แผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว 5 และเราได้ยิน
เสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์ก็ไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธ
สัญญาของเรา**

จากนั้นพระเจ้ายิ่งทรงเตือนความจำโมเสสว่า พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์
ไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในการประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขาซึ่งเป็นที่ๆพวก
เขาอาศัยอยู่เหมือนเป็นคนสัญจรและคนต่างด้าว นอกจากนี้ พระองค์ทรงเตือนความจำโมเสส
อีกครั้งว่าพระองค์ทรงได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์แล้วในการตกเป็น
ทาสของพวกเขา พระองค์ตรัสเสริมว่า “เราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา” นี้ไม่ได้หมายความว่า

ว่าพระเยโฮวาห์ทรงลืมพันธสัญญาของพระองค์ไปแล้ว แต่หมายความว่าพระองค์ทรงระลึกถึงมันอยู่ตลอด

อพย 6:6-8 เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง 7 เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ 8 เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัคและแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์"

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้กลับไปหาพวกผู้นำของชนชาติอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและว่าพระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจาก "จากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง" พระองค์ตรัสเสริมว่าพระองค์จะทรงรับชนชาติอิสราเอลมาเป็นพลไพร่ของพระองค์เองและพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากงานตรากตรำในอียิปต์

อพย 6:9 โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขาไม่ได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส โมเสสจึงไปแจ้งความนั้นแก่ชนชาติอิสราเอล แต่พวกเขาไม่สนใจเขาเพราะ "ระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส" ยิ่งโมเสสเชื่อฟังพระเจ้ามากเท่าไร สถานการณ์ยิ่งดูเหมือนเลวร้ายมากขึ้นเท่านั้น

อพย 6:10-13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 11 "จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา" 12 และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็ได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง" 13 พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

พระเจ้าจอร์จสแกโมเสสอีกครั้งและสั่งเขาให้กลับไปหาฟาโรห์อีกเพื่อเรียกร้องให้เขาอนุญาตให้ชนอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา แต่โมเสสก็ถูกเหยียดหยามจากทั้งฟาโรห์และชนชาติอิสราเอลแล้ว เขาจึงบ่นเป่ียง เขาทูลถามพระเจ้าว่า “ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง” วลีหลังนี้มาจากคำพูดตรงตัวที่ว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นคนที่ริมฝีปากไม่ได้เข้าสู่หน้ด’ ซึ่งอาจหมายความว่าเขาเป็นคนที่มิอุปสรรคในการพูด นี้เท่ากับเขาทูลต่อพระเจ้าว่า ‘ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์ได้อย่างไร ในเมื่อผู้คนของข้าพระองค์เองยังไม่ยอมฟังเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากข้าพระองค์มีปัญหาในการพูด’ พระเจ้าตรัสแก่ทั้งโมเสสและอาโรนและสั่งพวกเขาให้ไปบอกชนอิสราเอลและฟาโรห์ “ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์” คำที่แปลว่า คำสั่ง (תְּצַוָּה) มีความหมายว่า ‘คำบัญชา’ หรือ ‘คำสั่ง’ พระเจ้าทรงออกคำสั่งของพระองค์อีกครั้งให้ฟาโรห์ปล่อยพวกเขาไปและให้ชนอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินนั้นเสีย

เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทที่ 6 ดูเหมือนจะเป็นเนื้อหาแทรกโดยให้ภูมิหลังเกี่ยวกับบรรดาผู้นำของชนชาติอิสราเอลและต้นตระกูลของโมเสส มันปิดท้ายด้วยสรุปย่อเหตุการณ์ที่ได้ถูกบันทึกไว้แล้วก่อนที่จะเริ่มเล่าเรื่องราวต่อไปในบทที่ 7

อพย 6:14-16 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค บัลลู เฮสโรน และการมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน 15 บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยามิน โอหาค ยาซิน โศหาร์ และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน 16 และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขาคือ เกอร์โชน โคฮาทและเมรารี เลวีนนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี

หัวหน้าในวงศ์วานคนอิสราเอลจึงถูกกล่าวถึง อย่างไรก็ตาม นำแปลตรงที่ว่าเฉพาะพวกหัวหน้าของสามตระกูลเท่านั้นถูกเอ่ยถึง นั่นคือ รูเบน สิเมโอน และเลวี เราอาจอนุมานได้ว่ามีผู้นำคนอื่น ๆ อีก แม้ว่ามีเอ่ยถึงเฉพาะแค่สามคนนี้ก็ตาม บางคนคาดเดาว่าสามคนนี้ซึ่งถูกยกยอโคบแห่งสาปเพราะอาชญากรรมที่พวกเขาก่อ (การผิดประเวณีและการฆาตกรรม) ไม่ได้ถูกพระเจ้าปฏิเสธไปเลยเสียทีเดียว ไม่ว่ากรณีใด ตระกูลเหล่านี้ก็เป็นเพียงผู้นำสามคนของอิสราเอลที่ถูกกล่าวถึง

บุตรชายทั้งหลายของรูเบนจึงถูกกล่าวถึง นั่นคือ “ฮาโนค ปัลดู เฮสโรน และการมี” เช่นเดียวกัน บุตรชายทั้งหลายของสิเมโอน ได้แก่ “เยมูเอล ยามีน โอหาค ยาคีน โศหาร์ และซาอูล” น่าสนใจตรงที่ว่าชื่อซาอูลนี่จะเป็นรากของชื่อที่คุ้นหูกว่านั่นคือ ‘ซาอูล’ จากนั้น บุตรชายทั้งหลายของเลวีก็ถูกกล่าวถึง นั่นคือ “เกอร์โซน โคสาทและเมรารี” มีระบุไว้ว่าเลวีมีอายุถึง 137 ปี ความสำคัญของเรื่องนี้ก็อาจอยู่ตรงที่ว่าเขาเป็นบุตรชายคนสุดท้ายของยาโคบที่สิ้นชีวิต อพยพ 1:6,8 ถือว่าการตกเป็นทาสคนอียิปต์ไม่ได้เกิดขึ้นจนกว่าบุตรชายทั้งหมดของยาโคบสิ้นชีวิตแล้ว มันจึงให้จุดอ้างอิงถึงการเริ่มต้นของการเป็นทาสของพวกเขาในอียิปต์

อพย 6:17-20 บุตรชายของเกอร์โซนชื่อ ลิบนี และชิมอี ตามครอบครัวของเขา 18 บุตรชายของโคสาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอูสซีเอล โคสาทมีอายุได้ร้อยสามสิบสาม ปี 19 บุตรชายของเมรารีชื่อ มาฮาดี และมุชิ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา 20 ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบคน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับต้นตระกูลของโมเสสถูกกล่าวถึงตรงนี้ เชื้อสายของเกอร์โซน บุตรชายของเลวี ถูกกล่าวถึงพร้อมกับเชื้อสายของโคสาทและเมรารี ที่ถูกระบุไว้เป็นพิเศษก็คือว่า อัมรามเป็นบุตรคนหนึ่งของโคสาท อัมรามคนนี่เองที่เป็นผู้ “ได้นางโยเคเบคน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส” ที่ว่าอายุของโคสาทคือ 133 ปีนั้นก็ถูกคำนวณโดยนักพงศาวดารยิวคนหนึ่ง โดยเป็นเวลา 100 ปีพอดีก่อนการอพยพออกจากอียิปต์ นักพงศาวดารคนเดียวกันนี้ในการกล่าวว่าอายุของอัมรามคือ 137 ปี (เท่ากับเลวี) ก็อ้างว่าเขามีชีวิตอยู่จนถึงปีที่สามสิบของโมเสส

บางทีที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ บันทึกเกี่ยวกับเชื้อสายของโมเสสและอาโรน มารดาของพวกเขาชื่ออานางโยเคเบ บิดาของพวกเขาชื่อ อัมราม ข้อที่กล่าวว่านางโยเคเบเป็นน้องสาวของบิดาของอัมราม (นั่นคือ น้ำหึง) อาจหมายถึงบุตรสาวของน้องสาวของบิดาของเขา (นั่นคือ ลูกพี่ลูกน้อง) ก็ได้ อย่างไรก็ตาม กันดารวิถี 26:58-59 ดูเหมือนจะกล่าวชัดเจนว่า นางโยเคเบเป็นน้ำหึงของอัมรามจริงๆ ไม่ว่าจะกรณีใด ทั้งโมเสสและอาโรนต่างก็เป็นคนตระกูลเลวีและอยู่ในครอบครัวของโคสาท

อพย 6:21-22 บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และสิครี 22 บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิทรี รายละเอียดของครอบครัวถูกระบุต่อไปเกี่ยวกับบุตรชายอีกสองคนของโคฮาท นั่นคือ อิสฮาร์ และอุสซีเอล ไม่มีการกล่าวถึงบุตรชายอีกคนที่เหลือของโคฮาท นั่นคือ เฮโบรน (ดู 6:18) บุตรชายทั้งหลายของอุสซีเอล มิซาเอล และเอลซาฟานเป็นชายเหล่านั้นที่โมเสสสั่งให้แบกศพของผู้ที่พระเจ้าทรงประหารโทษฐานที่ถวายนูชาด้วยไฟที่ผิดปกติรูปแบบออกไปเสียนอกค่ายในเลวีนิติ 10:4

อพย 6:23-25 ฝ่ายอาโรนได้นางเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบีสู เอลเอซาร์และอิธามาร์ 24 บุตรชายของโคราห์ชื่อ อัสนีร์ เอลคานาห์ และอาบียาซาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราห์ 25 ฝ่ายเอลเอซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทียเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟิเนหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา

ภรรยาของอาโรนมีชื่อว่า นางเอลีเซบา บุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนผู้ซึ่งตามที่กันดารวิถี 7:12 ได้กล่าวไว้เป็นคนตระกูลยูดาห์ แม้ว่าโดยทั่วไปแล้วการแต่งงานกับคนต่างตระกูลเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการสนับสนุน แต่ตลอดหลายร้อยปีก็มีการแต่งงานกันระหว่างคนเลวีกับคนตระกูลอื่นๆ โดยเฉพาะตระกูลยูดาห์

ดังนั้นจึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างเชื้อสายปุโรหิตกับเชื้อสายกษัตริย์ บางทีสิ่งที่น่าสนใจที่สุดก็คือว่า ต่อมานางมารีย์ (มารดาของพระเยซู) ก็อยู่ในครอบครัวของดาวิด (และตระกูลยูดาห์ด้วย) แต่นางเอลีเซบาเป็นคนตระกูลเลวี อย่างไรก็ตาม นางทั้งสองถูกกล่าวว่าเป็นญาติกัน (นั่นคือ ลูกพี่ลูกน้อง ดูความเห็นสำหรับลูกา 1:36) อาโรนและนางเอลีเซบาให้กำเนิดบุตรชายสี่คน คือ “นาดับ อาบีสู เอลเอซาร์และอิธามาร์”

มีการเอ่ยถึงบุตรชายเหล่านั้นของโคราห์ (ที่ชื่อเสียงไม่ดีในกันดารวิถี 16) เขาเป็นบุตรของอิสฮาร์ บุตรของโคฮาท เอลเอซาร์ผู้เป็นบุตรของอาโรนแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทียเอลและนางก็คลอดฟิเนหัสให้แก่เขา เขาเป็นคนนั้นในกันดารวิถี 25 ที่ทำการพิพากษาต่อการแพศยาเกี่ยวกับบาลาอัมและดังที่กล่าวไว้ในเพลงสดุดี 106:30-31 เขาจึงถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเพราะการกระทำของเขาที่เกิดจากความเชื่อ เนื้อหาเกี่ยวกับบรรดาผู้นำของคนเลวีในสมัยนั้นจึงปิดท้ายด้วยประการฉะนี้

อพย 6:26-27 อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า "จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตามกองของเขา" 27 สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ เชื้อสายครอบครัวของอาโรนและ โมเสสผู้ซึ่งพระเจ้าสั่งให้พาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์และเป็นผู้ที่ "กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์" จึงถูกสรุปย่อไว้เช่นนี้ "คือ โมเสสและอาโรนนี้แหละ"

อพย 6:28-30 และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น 29 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า" 30 ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์"

ย่อหน้าสุดท้ายนี้ดูเหมือนจะสรุปย่อและเชื่อมโยงอีกทีกับส่วนที่เล่ามาถึงข้อ 12-13 ก่อนเนื้อหาแทรกในข้อ 14-27 บทนี้กล่าวซ้ำเนื้อหาที่เล่าถึงข้อ 12 ซึ่งพร้อมที่จะดำเนินต่ออีกทีในบทที่ 7 มันจึงปิดท้ายด้วยการที่โมเสสอ้างต่อพระเจ้าว่าเขาเป็นคนที่ริมฝีปากไม่ได้เข้าสู่หนัด (นั่นคือ เป็นคนพูดไม่คล่อง) และที่ว่าฟาโรห์จะไม่ยอมฟังเขา

ภาพรวมของอพยพ 7: การเผชิญหน้ากับฟาโรห์เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับหมายเหตุที่เป็นการอัศจรรย์หลายประการที่พระเจ้าทรงประทานให้โมเสสกระทำได้ ในบทนี้ แม่น้ำไนล์ถูกทำให้กลายเป็นเลือด บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) โมเสสและอาโรนได้รับคำสั่งจากพระเจ้าเพิ่มเติมในข้อ 1-9 (2) การอัศจรรย์แรกเกี่ยวกับไม้ทำถูกนำเสนอในข้อ 10-13 (3) ฟาโรห์ได้รับคำเตือนในข้อ 14-19 และ (4) แม่น้ำไนล์ถูกทำให้กลายเป็นเลือดในข้อ 20-25

อพย 7:1-4 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า 2 เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา 3 เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายเหตุสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ 4 แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะ

ยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่
ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง

แม้โมเสสจะทักท้วงแต่พระเจ้าก็ทรงบอกเขาว่า “ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อ
ฟาโรห์” คำที่แปลว่า พระเจ้า (เอโลฮิม) ตรงนี้ถูกใช้ในความหมายทั่วไปและมีความหมายว่า
‘ดังเทพเจ้าองค์หนึ่ง’ หรือ ‘ดังผู้ทรงฤทธิ์องค์หนึ่ง’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงบอกโมเสส
ว่าพระองค์ได้ทรงทำให้เขาเป็นผู้ที่ฟาโรห์จะต้องตั้งใจฟัง โมเสสได้กลายเป็นเหมือน ‘เทพเจ้า’
องค์หนึ่งต่อฟาโรห์แล้ว ซึ่งทำให้เขามีอิทธิพลต่อหน้าฟาโรห์ พระเจ้าตรัสเสริมอีกว่าพระองค์จะ
ทรงทำให้อาโรนเป็น “ผู้พยากรณ์แทนเจ้า” คำที่แปลว่า ผู้พยากรณ์ (นาบีย์) ในความหมายแบบ
ทั่วไปที่สุดก็มีความหมายว่า ‘โฆษก’ หรือ ‘ผู้กล่าวแทน’ พระเจ้าจึงทรงบัญชาโมเสสอีกครั้งให้
“บอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า” พร้อมกับอาโรน เห็นได้ชัดว่า โมเสสไม่ได้มีความ
กระตือรือร้นในการรับภารกิจที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ต่อหน้าเขา แม้กระนั้นเขาก็ยอมทำตาม

อย่างไรก็ตาม ก่อนใช้โมเสสไป พระเจ้าก็ทรงบอกโมเสสล่วงหน้าว่าเขาจะต้องเจออะไร
บ้าง พระเจ้าเองจะทรง “ทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป” นอกจากนี้พระเจ้าทรงบอกโมเสส
ว่า “ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธา
ของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่
หลวง” ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงทำ “หมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นใน
ประเทศอียิปต์” คำถามจึงเกิดขึ้นมา นั่นคือ ทำไมพระเจ้าถึงทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง
เสียจนเขาไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกจากอียิปต์?

คำตอบอาจถูกพบในโรม 9:17-18 ในการทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง พระเจ้า (1)
ทรงสำแดงฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ไม่เพียงต่อคนอียิปต์เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น
คือ ต่อคนอิสราเอลด้วย (2) ในการทรงช่วยชนอิสราเอลให้พ้นด้วยฤทธานุภาพของพระองค์
พระเจ้าจึงทรงได้รับเกียรติ (3) ภาพรวมที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า แผนการและพระประสงค์ของ
พระเจ้าจึงบรรลุผลสำเร็จโดยการทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างก่อนในตอนแรก ดังนั้น
พระเจ้าทรง “พระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็ง
กระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง” (โรม 9:18) ในการทำเช่นนั้น พระประสงค์อันยิ่ง
ใหญ่กว่าของพระองค์จึงสำเร็จ

อพย 7:5

พระเจ้าทรงบอก โมเสสว่าและชาวอียิปต์จะรู้ว่าเรคือพระเยโฮ

วาท์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพวชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา" ชนชาติอิสราเอล จะไม่เพียงทราบถึงฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้น แต่คนอียิปต์ (นั่นคือ ชาวโลก) ก็จะได้ รู้ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

อพย 7:6-9

โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาท์ ทรงบัญชาเขา 7 เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบ สามปี 8 พระเยโฮวาท์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 9 "เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า 'จงแสดงอัศจรรย์ พิสูจน์งานของเจ้า' เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์' และไม้เท้า นั้นจะกลายเป็นงู"

ดังนั้น โมเสสและอาโรนจึงเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับงานยากที่รอคอยพวกเขาอยู่ มี เขียนไว้ว่าโมเสสอายุแปดสิบปีและอาโรนอายุแปดสิบสามปี "เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น" น่าสนใจด้วยตรงที่ว่า 'การรับใช้' ของโมเสสไม่ได้เริ่มขึ้นจนกระทั่งส่วนที่สามสุดท้ายของชีวิต เขา พระเจ้าทรงให้คำสั่งสุดท้ายแก่พวกเขา พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าเมื่อฟาโรห์ขอหมาย สำคัญอย่างหนึ่ง อาโรนก็ต้องเอาไม้เท้าของเขาโยนลงต่อหน้าฟาโรห์ และมันจะกลายเป็นงู คำ สิบรูปที่แปลว่า งู (ทันนิน) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'งูพิษ' อาโรนจะไม่เพียงเปลี่ยน ไม้เท้าของเขา ให้กลายเป็นงูได้โดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น แต่มันจะเป็นงูพิษตัวหนึ่งด้วย ซึ่งยอม ทำให้ฟาโรห์หวาดกลัวได้อย่างแน่นอน

อพย 7:10-13

โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากระทำตามที่พระเยโฮ วาท์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้า นั้นก็กลายเป็นงู 11 ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยากลมาด้วย พวกนักแสดง กลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา 12 ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้ เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด 13 และ พระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หยาบมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาท์ได้ตรัสไว้แล้ว

โมเสสและอาโรนจึงไปอยู่ต่อหน้าฟาโรห์และทำดังที่พวกเขาได้รับพระบัญชาจาก พระเจ้า อาโรนโยนไม้เท้าของตนลงต่อหน้าฟาโรห์และมันก็กลายเป็นงูตัวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม

ฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์และพวกนักวิทยาศาสตร์ (พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์) ของเขาเข้ามา ซึ่งก็โยนไม้เท้าของพวกเขาลงและพวกมันก็กลายเป็นงูเช่นกัน ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า พวกนักปราชญ์ ถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้ใช้คาถาอาคม นักแสดงกลและคนเหล่านั้นที่ใช้เวทมนตร์ ลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นไสยศาสตร์ของพวกเขาปรากฏชัดเจน สิ่งที่คุณเหมือนชัดเจนด้วยก็คือว่า ซาดานและอาณาจักรไสยศาสตร์ของมันมีอำนาจที่จะทำการอัศจรรย์ต่างๆจริงๆ ไม่จำเป็นที่ว่า ทุกสิ่งที่เป็นการอัศจรรย์จะมาจากพระเจ้า กระนั้น “ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาสืบทั้งหมด”

สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อก็คือว่า งูที่มาจากไม้เท้าของอาโรนกลืนงูเหล่านั้นของชาวอียิปต์ เห็นได้ชัดว่า พระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก! มันไม่น่าใช่เหตุบังเอิญที่ว่านักแสดงกลของอียิปต์ทำให้เกิดงูได้ ตั้งแต่เดิมมาซาตานก็ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนงูตัวหนึ่ง ความตายก็ถูกกลืนหายไปโดยชัยชนะในพระคริสต์ ฟาโรห์ไม่ยอมรับว่านี่เป็นฝีมือของพระเจ้า โดยอ้างข้อเท็จจริงที่ว่า ‘ศาสนา’ ของเขาก็ทำได้เหมือนกัน

พระเจ้าจึงทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไปเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว ฟาโรห์จึงไม่ยอมฟังเสียงของโมเสสและอาโรน เวทีได้ถูกจัดวางไว้แล้วสำหรับการสำแดงอันยิ่งใหญ่มากขึ้นแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า

อพย 7:14-19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป 15 เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 16 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในดินตุรกันดาร ดูเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่" 17 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ท่านจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ด้วยอาการกระทำการกระทำได้ดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้ นั้นฟาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด 18 ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้'" 19 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านขึ้นไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อ น้ำจะกลายเป็นเลือดและมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน'"

พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกครั้งว่า “ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาปฏิเสธไม่ยอมให้ประชากรไป” ดังนั้น พระเจ้าจึงสั่งโมเสสให้ไปเจอกับฟาโรห์ในเช้าวันถัดมาตอนที่เขามาที่แม่น้ำไนล์เพื่อเดินตากลมและชมความงามยามเช้า

พอเผชิญหน้ากับฟาโรห์ พระเจ้าก็สั่งโมเสสให้ถือไม้เท้าของเขาไปด้วยและบอกฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าพระองค์โดยมีพระดำรัสว่า “จงปล่อยประชากรของเราเพื่อพวกเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร และคูเอ็ด จนบัดนี้ เจ้าก็ยังหาได้ฟังไม่ว่าง” นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้บอกฟาโรห์ว่าเขาจะรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อโมเสสตีน้ำในแม่น้ำด้วยไม้เท้าของเขาและมันกลายเป็นเลือด พวกปลาจะตาย แม่น้ำจะเน่าเหม็น และพวกคนอียิปต์ที่พึ่งแม่น้ำไนล์ในการใช้ชีวิตจะช้ำน้ำนั้น พระเจ้าทรงสั่งโมเสสต่อไปว่าอาโรนจะเป็นคนที่ตีแม่น้ำนั้น ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า มีการพยากรณ์ไว้ว่าน้ำทั้งหมดในอียิปต์จะกลายเป็นเลือด นั่นคือ แม่น้ำลำธารทุกสาย บ่อน้ำ สระน้ำ แม่น้ำในภาชนะหินหรือภาชนะไม้

อพย 7:20-25 **โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น 21 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ 22 แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ 23 ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าไปในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน 24 ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาตม่น้ำในแม่น้ำไม่ได้ 25 ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด**

พอรุ่งเช้า “โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา” โมเสสประจันหน้ากับฟาโรห์และตีแม่น้ำนั้นตามที่พระเจ้าสั่งท่ามกลางสายตาของฟาโรห์และพวกข้าราชการของเขา ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว น้ำเหล่านั้นได้กลายเป็นเลือด พวกปลาก็ตาย แม่น้ำก็เน่าเหม็น “และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้” นอกจากนี้ ทั่วแผ่นดินอียิปต์ น้ำทั้งหมดก็กลายเป็นเลือด แต่กระนั้นพวกนักแสดงกลของฟาโรห์ก็เลียนแบบการอัสจรรย์นั้นและฟาโรห์ก็มีใจแข็งกระด้าง

อีกครั้ง เขาหันหลังกลับวังและไม่สนใจการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่เขาได้เห็นกับตาแล้ว ขณะเดียวกัน บรรดาประชาชนของเขาก็เริ่มขุดหาน้ำอย่างสิ้นหวัง

แม้มิได้ระบุไว้ว่าเป็นอย่างไร แต่เห็นได้ชัดว่าพวกคนฮีบรูก็ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัตินี้เช่นกันเพราะว่าทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์เจอภัยพิบัตินี้ เห็นได้ชัดว่าภัยพิบัติเลือดนี้กินเวลาเจ็ดวันก่อนที่น้ำเริ่มใส เห็นได้ชัดว่าผู้คนที่ต้องการความชุ่มชื้นจากแหล่งอื่น เช่น ผลไม้ และผักที่มีน้ำจืด

ภาพรวมของอพยพ 8: การเผชิญหน้ากันระหว่างพระเจ้ากับฟาโรห์ดำเนินต่อไป ในบทนี้คือ (1) ภัยพิบัติจากฝูงกบในข้อ 1-15 (2) ภัยพิบัติจากเหาในข้อ 16-19 และ (3) ภัยพิบัติจากฝูงแมลงในข้อ 20-32

อพย 8:1-5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา 2 ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูกิจ เราจะทำให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน 3 ฝูงกบจะเต็มไปด้วยทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมืองในเตาปั้นขนมและในอ่างขยำแป้งของท่านด้วย 4 ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมือง และที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน'" 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'ให้เหยียดมือที่ถือไม้ทำออกเหนือลำคลอง เหนือแม่น้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์'"

พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกครั้งและสั่งเขาให้กลับไปหาฟาโรห์พร้อมกับข้อเรียกร้องเดิม "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา" หากฟาโรห์ไม่ยอมฟัง คราวนี้โมเสสต้องไปบอกเขาว่าพระองค์จะทรงให้ฝูงกบขึ้นมาจากแม่น้ำรังควานทั่วเขตแดนของเขา พวกมันจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเสียดินไปอยู่ในบ้านของคนอียิปต์ ห้องนอนของพวกเขา หรือแม้แต่บนเตียงของพวกเขา ในเตาปั้นขนมของพวกเขาและที่ๆพวกเขาทำขนมปังของพวกเขา ทุกคนรวมถึงฟาโรห์ด้วยจะถูกบรังควาน อีกครั้งที่อาโรนจะต้องเป็นคนที่ยื่นมือของตนออกไปเหนือแม่น้ำ ลำคลอง และบึงทั้งหลายแห่งอียิปต์

อพย 8:6-11 อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ผุ่กบก็ขึ้น
มาเต็มแผ่นดินอียิปต์ 7 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีผุ่กบขึ้นมาบนแผ่น
ดินอียิปต์เหมือนกัน 8 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า "จงกราบทูลวิงวอนขอพระเย
โฮวาห์ทรงบันดาลให้ผุ่กบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าว
ไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์" 9 โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า "ข้า
พระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพาร และ
พลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายผุ่กบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำ
เท่านั้น" 10 ฟาโรห์ตรัสตอบว่า "พຽงนี้" โมเสสจึงทูลว่า "ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์
เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย 11 ผุ่
กบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่
ในแม่น้ำเท่านั้น"

แม้มิได้กล่าวไว้ชัดเจน แต่มันก็ถูกสื่อชัดเจนว่าโมเสสปรากฏตัวต่อหน้าฟาโรห์อีกครั้ง
พร้อมกับข้อเรียกร้องของเขาที่ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปซึ่งก็ถูกปฏิเสธอย่างค้ำคอ้อ อาโรนจึง
ทำตามที่ได้รับบัญชาและผุ่กบก็รังควานแผ่นดินอียิปต์ อีกครั้งที่พวกนักแสดงกลอียิปต์เลียน
แบบพระราชกิจของพระเจ้าเหมือนอย่างที่ชาตานทำบ่อยๆ

อย่างไรก็ตาม คราวนี้พวกเขาเริ่มถึงความสนใจฟาโรห์ได้บ้างแล้ว เขาเรียกตัวโมเสสและ
อาโรนมาและสั่งพวกเขาให้ "กราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ผุ่กบไปเสียจาก
เรา และจากพลเมืองของเรา" ด้วยถ้อยคำมากมาย เขาสั่งพวกเขาให้อธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรง
เอาผุ่กบไปเสีย โมเสสจึงบอกฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ
เชิญเลย อวดเบ่งเหนือเข้าได้เลย แต่ "เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์" ฟาโรห์เริ่ม
ทำใจตัวเองให้แข็งกระด้างแล้ว เขาจึงตัดวันประกันพຽงและกล่าวว่า "พຽงนี้" ดังนั้นฟาโรห์จึง
ใช้เวลาอีกคืนกับผุ่กบ โมเสสตอบกลับไปว่า "ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ (นั่นคือ
ตามใจท่าน) เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้ง
หลาย"

อพย 8:12-15 โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮ
วาห์เรื่องผุ่กบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอ
ของโมเสส ผุ่กบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา 14 เขาก็เก็บซากกบ

ไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลบไป 15 แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

แม้มิได้ระบุไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าเช้าวันต่อมา โมเสสและอาโรนออกไปและ “ร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบ” ดังนั้น “ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา” พวกมันถูกเก็บรวบรวมได้เป็นกองๆ และทั่วทั้งแผ่นดินก็เหม็นคลุ้งไป เพราะกองซากกบตายที่เหม็นเน่า อย่างไรก็ตาม “เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว” นี่เป็นครั้งแรกที่มีระบุไว้ว่าฟาโรห์เองทำให้ใจของตนแข็งกระด้าง พระเจ้าทรงจัดการกับเขายังไม่เสร็จ

อพย 8:16-19 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า 'จงเหยียดไม้เท้าออกและตีฝูงนินให้กลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์'" 17 เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีฝูงนิน ก็กลายเป็นเหามาตอมมนุษย์และสัตว์ ฝูงนินทั้งหมดกลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์ 18 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อให้ทำให้เกิดเหา แต่ก็ทำไม่ได้ เหากำกันมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง 19 พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า "นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า" ฝ่ายฟาโรห์ก็มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกครั้งและสั่งเขาให้อาโรนเหยียดไม้เท้าของเขามองฝูงนินของแผ่นดินนั้น "ให้กลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์" เห็นได้ชัดว่าไม่มีการเผชิญหน้าโดยตรงกับฟาโรห์คราวนี้ อาโรนทำตามคำสั่งและฝูงนินของอียิปต์ก็กลายเป็นเหา "มาอยู่ในมนุษย์และสัตว์ ฝูงนินทั้งหมดกลายเป็นเหาทั่วประเทศอียิปต์"

เห็นได้ชัดว่า คนฮีบรูในแผ่นดิน โกเชนก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ในภัยพิบัติต่อไป ถึงจะมีบอกไว้ว่ามีความแตกต่างกันระหว่างพวกเขากับชาวอียิปต์ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังอนุญาตให้พวกเขาได้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์ นอกจากนี้ หลักการที่ว่าความบาปของหลายๆคนส่งผลกระทบต่อคนอื่นๆอีกมากมายก็ปรากฏชัดเจน

อย่างไรก็ตาม คราวนี้ พวกนักแสดงกลของอียิปต์ไม่สามารถเลียนแบบการอัศจรรย์นี้ได้ พระเจ้าทรงขีดเส้นแบ่งไว้แล้ว พระองค์ทรงยอมให้ซาตานมาได้ไกลแค่นี้ พระประสงค์ต่างๆ

ของพระเจ้ากำลังเข้ามาใกล้และพระองค์จึงทรงยับยั้งมิให้เลียนแบบฤทธิ์เดชของพระองค์ได้อีก พวกคนอียิปต์จึงกล่าวว่า “นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า” ในที่สุดพวกเขาก็ต้องยอมรับการประกอบกิจของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา กระนั้น ฟาโรห์ก็ทำใจของตนให้แข็งกระด้างอีกครั้งและไม่สนใจพระบัญชาของพระเจ้า เหมือนกับที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนแล้ว

อพย 8:20-23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ลุกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา 21 ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงแมลงมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงแมลง 22 ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงแมลงที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก 23 เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายความว่าสิ่งนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้'" "

พระเจ้าจึงตรัสเพิ่มเติมแก่โมเสสและทรงสั่งเขาให้ตื่นแต่เช้าไปเผชิญหน้ากับฟาโรห์ก่อนอื่นเลยในเช้าวันนั้นตอนที่เขาไปที่แม่น้ำ อีกครั้งที่โมเสสต้องไปเผชิญหน้ากับฟาโรห์พร้อมกับคำสั่งที่ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชากรของเราเพื่อพวกเขาจะไปปรนนิบัติเรา” หากฟาโรห์ไม่สนใจคำสั่งของพระเจ้าคราวนี้ โมเสสก็จะต้องเตือนว่าพระองค์จะทรงใช้ “ฝูงแมลงมาตอมเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้า และเข้าไปในบรรดาราชสำนักของเจ้า บ้านเรือนทั้งหลายของคนอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงแมลง และทั้งพื้นดินที่เขาอยู่นั้นด้วย”

นอกจากนี้ คราวนี้ แผ่นดิน โกเชนจะได้รับการยกเว้นอีกครั้งเพื่อให้ฟาโรห์รู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าท่ามกลางแผ่นดินโลก ดังนั้น พระองค์จะทรง “เขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า”

น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า แแบ่ง (*เปคออก*) มีความหมายว่า ‘การไล่’ ในการกักขังพิบัตินั้นไว้จากพวกอียิปต์ พระเจ้ากำลังเริ่มแสดงให้เห็นการทรงไล่ของพระองค์แก่พวกเขาและพวกคนอียิปต์ หมายความว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าจะเริ่มต้นในวันถัดไป

อพย 8:24-27 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนี้ แมลงฝูงใหญ่ยิ่งนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหาย

เพราะเหตุฝูงแมลงนั้น 25 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า "จงไปถวายนเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้" 26 โมเสสทูลว่า "การกระทำเช่นนั้นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายนเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แต่พระเยโฮวাহ์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูกิจิต ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายนเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ" 27 ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายนเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวাহ์พระเจ้าของพวกเขาข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์"

พระเจ้าทรงเริ่มดึงความสนใจของฟาโรห์ได้แล้ว ฟาโรห์เสนอแก่โมเสสและอาโรนว่า พวกเขาจะไปถวายนเครื่องบูชา "ในเขตแผ่นดินนี้" ได้ ฟาโรห์พยายามประนีประนอมกับพระเจ้านั้นไม่ได้ผล โมเสสปฏิเสธข้อเสนอบนแบบไม่เต็มใจของฟาโรห์อย่างตรงๆ นอกจากนี้ เขากล่าวว่าการถวายนเครื่องบูชาของพวกเขาจะเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อคนอียิปต์ซึ่งเห็นได้ชัดว่ารังเกียจเครื่องสัตวบูชาส่วนใหญ่ แต่โมเสสเรียกร้องให้พวกเขาได้รับอนุญาตที่จะเดินทางเป็นระยะเวลาสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อถวายนเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวাহ์พระเจ้าดังที่ได้รับบัญชา (ดู อพยพ 3:18 และ 5:3)

อพย 8:28-29 ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า "เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายนเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวাহ์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนักจงวิงวอนเพื่อเราด้วย" 29 โมเสสจึงทูลว่า "ดูกิจิต พอลข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวাহ์ ขอให้ฝูงแมลงไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพุ่มนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกั๊กกั๊กอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายนเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวাহ์"

ฟาโรห์เริ่มอ่อนข้อให้ นี้เท่ากับเขากล่าวว่า 'โอเค พวกเจ้าไปได้ แต่อย่าไปไกลนัก ทูลขอเพื่อเราด้วยเพื่อกำจัดแมลงเหล่านี้ออกไปเสีย' โมเสสตกลงที่จะทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้า (นั่นคืออธิษฐานต่อพระเจ้า) เพื่อกำจัดฝูงแมลงไปเสียในวันพุ่มนี้ อย่างไรก็ตาม โมเสสเตือนฟาโรห์ว่าอย่าบิดพลิ้วอีกในการไม่ยอมปล่อยพวกเขาไปถวายนเครื่องบูชา

อพย 8:30-32 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวাহ์ 31 พระเยโฮวাহ์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงแมลงไปเสียจากฟาโรห์ จาก

ข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว 32 ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัย
แข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

โมเสสจึงทูลของค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าทรงเอาฝูงแมลงไปเสียดจากอียิปต์ “มิได้
เหลืออยู่สักตัวเดียว” ไม่มีข้อสงสัยเลย พระเจ้าได้ทรงกระทำกิจแล้ว ไม่มีแมลงสักตัวเดียวเหลือ
อยู่ในอียิปต์ อย่างไรก็ตาม ฟาโรห์ก็ไม่ใช้คนที่พูดคำไหนคำนั้น เขาทำใจของตนให้แข็งกระด้าง
อีกครั้งโดยพระเจ้าช่วยทำให้ใจเขาแข็งกระด้างด้วยเพราะว่าพระองค์ยังจัดการกับเขาไม่เสร็จ ยัง
มีการอัศจรรย์อีกหลายอย่างที่จำเป็นเพื่อแสดงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ต่อหน้า
ชนชาติอิสราเอลในการทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ แต่ฟาโรห์ก็ “มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่
นั้นไป”

ภาพรวมของอพยพ 9: กัณฑ์พิบัติมากกว่าเดิมเกิดขึ้นกับอียิปต์ต่อไป เห็นได้ชัดใน 9:16 ว่า
พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ไม่ใช่แก่พวก
คนอียิปต์เท่านั้น แต่แก่พลไพร่ของพระองค์เองด้วย (1) กัณฑ์พิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์ถูก
บันทึกไว้ในข้อ 1-7 (2) กัณฑ์พิบัติจากฝืนในข้อ 8-12 (3) กัณฑ์พิบัติจากลูกเห็บที่เป็นคำขู่ในข้อ 13-21
และ (4) กัณฑ์พิบัติจากลูกเห็บที่เกิดขึ้นจริงๆ ในข้อ 22-35

อพย 9:1-4 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอก
ฟาโรห์ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไป เพื่อเขา
จะได้ปรนนิบัติเรา 2 ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ 3 ดูกษัตริย์
ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ
จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น 4 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติ
อิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย""

นี่เป็นครั้งที่หกแล้วที่โมเสสได้รับคำสั่งให้เรียกร้องการปล่อยชนชาติของเขาออกไปจาก
อียิปต์ พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้เตือนฟาโรห์ว่าหากเขาปฏิเสธ คราวนี้พระองค์จะทรงใช้ “โรค
ระบาดร้ายแรง” มาทำลายฝูงสัตว์ทั้งปวงของอียิปต์ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะทรงให้มีความแตก
ต่างระหว่างฝูงสัตว์ของชนอิสราเอลกับฝูงสัตว์ของอียิปต์ “สัตว์ของคนอิสราเอลจะไม่ต้องตาย

เลย” คำที่แปลว่า โรคระบาด (เคเบอร์) มีความหมายว่า ‘โรคระบาด’ หรือ ‘ภัยพิบัติ’ แม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่โมเสสก็ทำตามที่ได้รับบัญชา

อพย 9:5-7 พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า "พรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน" 6 รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ผุ่สัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว 7 ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

พระเจ้าทรงเวลาตายตัวไว้ว่าวันถัดไปหากฟาโรห์ไม่ยอมทำตามทีขอ ดังนั้น “ผุ่สัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว” นำแปลโดยตรงที่ว่าฟาโรห์ใช้คนไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับชนอิสราเอลหรือไม่ พอรู้ว่าไม่มีสัตว์สักตัวเดียวของพวกเขาตาย “พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป”

อพย 9:8-12 พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า "เจ้าจงนำขี้เถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสซัดขึ้นไปในอากาศในสายพระเนตรของฟาโรห์ 9 และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝืนองแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์" 10 เขาทั้งสองจึงนำขี้เถ้าจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ซัดขี้เถ้าขึ้นไปในท้องฟ้า ขี้เถ้านั้นก็กลายเป็นฝืนองแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์ 11 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุฝืนนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นฝืนด้วยเหมือนกัน 12 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

แทนที่จะเผชิญหน้ากับฟาโรห์ด้วยคำพูดอีก พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เอาขี้เถ้าซัด (ตรงตัวคือ ‘โปรย’) “ขึ้นไปในอากาศในสายตาของฟาโรห์” พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าในการทำเช่นนั้น ฝุ่นเล็กๆนี้จะกลายเป็น “ฝืนองแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์” คำที่แปลว่า ฝืน (เชเคอน) มีความหมายว่า ‘แผลพุพอง’

คำที่แปลว่า ฝืนองแตก (อาบาบูอาฮิม) มีความหมายว่า ‘แผลพุพอง’ ดังนั้น ฝืนองแตกที่เป็นแผลพุพองอักเสบนี้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าสร้างความเจ็บปวดมากๆจะเป็นภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เกิดกับคนอียิปต์ โมเสสทำตามสั่งและภัยพิบัติที่หนักนี้ก็เกิดกับคนอียิปต์ นอกจากนี้ พวกนักแสดงกล

ของอียิปต์ก็ “ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุนี้” พวกเขาก็เป็นผีเช่นกัน อีกครั้งที่ “พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว” เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างต่อไป เหตุผลจะถูกทำให้ไว้ในข้อ 16

อพย 9:13-16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงตื่นแต่เข้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ บอกเขาว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอียิปต์ตรัสดังนี้ว่า "จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไป ประณินับติเรา 14 ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะารู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้ 15 เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก 16 และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะ แสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้ลุกขึ้นแต่เช้าวันถัดมา ไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ และเรียกร้องอีกครั้งให้เขาปล่อยชนอิสราเอลไป พระองค์ทรงเตือนอีกว่าภัยพิบัติมากกว่านี้จะเกิดขึ้น “แก่จิตใจ เจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า” เหตุผลที่พระเจ้าทรงทำกิจเช่นนี้ถูกเปิดเผยมากขึ้นตรงนี้ “เพื่อเจ้าจะรู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้” พระเจ้าทรงเตือนฟาโรห์ต่อไปอีกว่า อีกเดี๋ยวพระองค์จะทรงฟาดอียิปต์ด้วยภัยพิบัติและฟาโรห์ “จะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก” (น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า ภัยพิบัติ (เดเบอร์) เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น โรคระบาด ในข้อ 3)

พระประสงค์อันเป็นสิทธิขาดของพระเจ้าถูกเปิดเผยในข้อ 16 “และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้า มีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก” แม้ว่าฟาโรห์อาจเป็นผู้มีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจ แต่การทำให้ใจเขาแข็งกระด้าง เพื่อนำการพิพากษาเพิ่มเติมมาก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการอันยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าเพื่อสำแดง ฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้คนทั้งปวงได้เห็น มันจะปรากฏชัดเจนว่า เมื่อจบเรื่องแล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์

อพย 9:17-21 เจ้ายังถือถือถือต่อพลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ 18 ดูเถิด พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์

ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้ 19 เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงต้องฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่จะเข้ามาอยู่ใน
ทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูก
ลูกเห็บตายหมด"" 20 บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้
ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน 21 แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อย
ให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา

แม้เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังทรงกระทำกิจในและผ่านทางฟาโรห์ แต่เขาก็ยังยินยอม
พร้อมใจที่จะคือดิ่งต่อไป พระเจ้าจึงทรงทำทนายเขาผ่านทาง โมเสสว่า “เจ้ายังถืออิฐต่อสู้อิฐไฟ
ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ” พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าในวันถัดไปพระองค์จะทรงใช้
ลูกเห็บรุนแรงและพายุฝนฟ้าคะนองมาต่อสู้อียิปต์ “อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้าน
เมืองมาจนบัดนี้” พระเจ้าทรงเตือนฟาโรห์และชาวอียิปต์ผ่านทาง โมเสสให้รีบไปต่อฝูงสัตว์
และหาที่กำบังให้พวกมันก่อนที่ลูกเห็บตกลงมาและทำให้พวกมันเสียชีวิต ในหมู่คนอียิปต์ คน
เหล่านั้นที่เกรงกลัวพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำตาม และคนเหล่านั้นที่ไม่สนใจคำเตือน
ก็ปล่อยฝูงสัตว์ของตนทิ้งไว้ในทุ่งนา

อพย 9:22-26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บ
จะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่ว
แผ่นดินอียิปต์" 23 โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียง
ฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดิน
อียิปต์ 24 มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่
เริ่มตั้งเป็นประเทศมา 25 สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้น
ทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง 26 เว้นแต่ที่แผ่น
ดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

วันถัดมาพระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสว่า “จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่ว
แผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์”
โมเสสก็ทำตามและ “พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบน
แผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์” นอกจากนี้ มันยังรุนแรง
ถึงระดับที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยในอียิปต์ด้วย ไฟที่ถูกเอ่ยถึงนี้น่าจะเป็นสายฟ้าฟาดอันทรง
พลังซึ่งวิ่งไปตามพื้นดินหลังจากที่ส่งเสียงเปรี้ยงแล้ว ความรุนแรงของพายุฟ้าร้องพร้อมกับ

ลูกเห็บและฟ้าแลบนี้ไม่เพียงน่าสะพรึงกลัวเท่านั้น แต่ยังมีอำนาจทำลายล้างมหาศาลด้วย พายุ
นั้นกระหน่ำใส่มนุษย์และสัตว์ผู้ที่อยู่กลางแจ้ง “ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้มากมายที่อยู่
ในทุ่งนาหักโค่นลง” อย่างไรก็ตาม อีกครั้งที่ชนอิสราเอลในแผ่นดินโกเชนได้รับการยกเว้น

อพย 9:27-28 ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า
"ครั้งนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว 28 ของทูต
วิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่าน
ไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต้อไปอีก"

ฟาโรห์เริ่มเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าต้องการสื่อแล้ว เขาใช้คนไปตามโมเสสมาและยอมรับว่า
ตนได้ทำบาป พระเจ้าทรงชอบธรรม และเขากับประชาชนของเขาชั่ว เขาจึงวิงวอนโมเสสให้ไป
ทูลขอแทนเขาเพื่อที่ว่าพายุกระหน่ำและลูกเห็บนี้จะสิ้นสุดลง “และเราจะปล่อยพวกท่านไป
และพวกท่านจะไม่ถูกกักต้อไปอีก” (วลีหลังนี้หมายความว่าพวกเขาไปได้เป็นระยะทางสามวัน
และไม่นานกว่านั้น)

อพย 9:29-32 โมเสสทูลฟาโรห์ว่า "ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้า
พระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเงียบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์
จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์ 30 แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์
ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์ 31 ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูก
ทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว 32 ส่วนข้าวสาลี
และข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น"

โมเสสตกลงพร้อมกับคำเตือนของฟาโรห์ที่ว่าเขาจะไม่เห็นหน้าเขาอีกต่อไป เหมือนที่
ศิลปินในสมัยก่อนวาดให้เห็นเป็นภาพ ฉากตอนที่โมเสสยื่นมือออกไปใส่ท้องฟ้าที่เกรี้ยวกราด
พร้อมกับมีเมืองอียิปต์เป็นฉากหลังก็น่าตื่นตาจริงๆ เขากล่าวชัดเจนว่าในการทำเช่นนั้นเขาก็
ตั้งใจว่า “เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์” (เหมือนที่ดาวิดยกคำพูดไว้ใน
เพลงสดุดี 24:1) กระนั้น โมเสสก็กล่าวเป็นคำพยากรณ์ไว้ว่าฟาโรห์และประชาชนของเขาจะไม่
ยำเกรงพระเจ้าเหมือนเดิม มีกล่าวไว้ด้วยว่าเฉพาะต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์เท่านั้นถูกลูกเห็บ
ทำลาย อย่างไรก็ตาม “ข้าวสาลีและข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น” คำว่า *ข้าวไร*
นั้นน่าจะหมายถึงข้าว

อพย 9:33-35 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และก็ยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์
เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน 34 เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและ
ฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์
และข้าราชการ 35 พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง
เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

โมเสสทำตามที่เขาบอกว่าจะทำและพายุรุนแรงก็หยุด อย่างไรก็ตาม ดังที่เขาได้พยากรณ์
ไว้ ฟาโรห์และข้าราชการของเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้าง เปลี่ยนใจและไม่ยอมปล่อยชน
อิสราเอลไปอีกครั้ง “เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส”

*ภาพรวมของอพยพ 10: การประจันหน้ากันระหว่างพระเยโฮวาห์และฟาโรห์ดำเนินต่อ
ไป ในบทนี้ (1) มีภัยพิบัติจากฝูงตั๊กแตนในข้อ 1-20 และ (2) ภัยพิบัติจากความมืดซึ่งเกิดกับ
อียิปต์ในข้อ 21-29*

อพย 10:1-2 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเรา
ได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้
ของเราต่อหน้าพวกเขา 2 เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง
รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

ขณะที่ความขัดแย้งดำเนินต่อไป พระเจ้าก็สั่งโมเสสให้ไปหาฟาโรห์อีกครั้ง โดยระบุว่า
พระองค์เองได้ทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง (รวมถึงใจพวกข้าราชการด้วย) เหตุผลนั้นมี
สองประการ นั่นคือ (1) เพื่อแสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ต่อหน้าฟาโรห์ผู้ซึ่งอาจเป็นชายที่มี
ฤทธิ์มากที่สุดในแผ่นดินพิภพในขณะนั้น (2) พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะให้เรื่องราวเกี่ยวกับฤทธิ์
เดชของพระองค์นั้นถูกเล่าให้ลูกหลานของโมเสสฟัง (นั่นคือ ชนอิสราเอล) เพื่อที่ว่าพวกเขาจะ
ได้ "รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

อพย 10:3-7 โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า "พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของคนอียิปต์ตรัสดังนี้ว่า `เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพล
ไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา 4 มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูกษัตริย์

พรุ่งนี้เราจะให้ตักแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า 5 ฟุ้งตักแตนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากถูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนา นั้นมันจะกินเสียหมด 6 มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย" แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์ 7 บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า "คนนี้จะป่วนเร็วฉีกเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านี้ให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว"

มีกล่าวไว้อีกครั้งว่า อาโรนอยู่กับโมเสสด้วย เขาทั้งสองไปหาฟาโรห์อีกครั้ง และกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จึงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา' นอกจากนี้ โมเสสเตือนฟาโรห์ต่อไปอีกว่าหากเขาไม่ยอมเชื่อฟัง พระเจ้าจะทรงใช้ฝูงตักแตนมาทั่วทั้งแผ่นดินของเขา โดยกินทุกอย่างที่ขวางหน้าพวกมัน พวกมันจะแห่กันมากัดพืชมัวดินเสียจนมองไม่เห็นพื้นดินเลย นอกจากนี้ ตักแตนจะพากันเข้าไปอยู่ในบ้านเรือนต่างๆของพวกเขาในแบบที่พวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย โมเสสจึงหันหลังเดินจากไป อย่างไรก็ตาม บรรดาข้าราชการของฟาโรห์เริ่มเข้าใจสารที่พระเจ้าสื่อแล้ว พวกเขาถามฟาโรห์ว่า "คนนี้จะป่วนเร็วฉีกเราไปนานสักเท่าใด" พวกเขาขอร้องให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไป โดยถามว่า "พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว"

อพย 10:8-11 โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง" 9 โมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์" 10 ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า "ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว 11 อนุญาตไม่ได้ จึงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนี้เท่านั้น" แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

โมเสสและอาโรนจึงถูกนำตัวกลับมาเข้าเฝ้าฟาโรห์อีกครั้งและเขาเสนอการประนีประนอมแก่เขาทั้งสอง นี้เท่ากับเขากล่าวว่า 'โอเค พวกเจ้าไปได้แล้ว แต่ใครจะไปบ้าง' คำ

ตอบของโมเสสจริงๆแล้วก็คือ ‘พวกเราทุกคนรวมถึงฝูงสัตว์ทั้งหมดของเราด้วย’ คำตอบของ ฟาโรห์ก็เป็นคำถามเชิงเหน็บแนม นั่นคือ ‘ขอพระเยโฮวาห์อยู่กับพวกเจ้าด้วย และเราจะปล่อย พวกเจ้าไปงั้นหรือ? และพวกลูกเด็กเล็กแดงของพวกเจ้าด้วยหรือ? พวกเจ้าระวังตัวให้ดีไว้ละกัน เพราะว่าความชั่วอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าแล้ว’

แม้ว่าฟาโรห์เริ่มอ่อนข้อให้บ้างแล้ว แต่เขาก็ปฏิเสธคำขอของพวกเขาที่ให้พวกเขาทุกคน และฝูงสัตว์ของพวกเขาออกไป โดยเตือนว่าพวกเขา กำลังจะเดือดร้อนมากกว่าเดิม เขาจึงบอก โมเสสและอาโรนว่าเฉพาะพวกผู้ชายเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ไปได้ โมเสสและอาโรนจึง “ถูก ขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์”

อพย 10:12-15 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเหยียดมือออกเหนือ ประเทศอียิปต์ให้ฝูงตั๊กแตนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจาก ลูกเห็บทำลาย" 13 โมเสสจึงยื่นไม้ทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลม ตะวันออกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลม ตะวันออกก็พัดหอบฝูงตั๊กแตนมา 14 ฝูงตั๊กแตนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ทั่วเขตแดน อียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตั๊กแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาไม่อย่าง นั้นอีกไม่ 15 เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมืดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์

พระเจ้าจึงสั่ง โมเสสให้เหยียดมือออกเหนืออียิปต์และฝูงตั๊กแตนก็จะมาและกินทุกสิ่งที่มี สีเขียวซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทำตามและฝูงตั๊กแตนก็แห่เข้ามาในอียิปต์บนลมตะวันออก ซึ่งพัดตลอดวันนั้นและคืนถัดมา พวกมันรังควานทุกส่วนของเขตแดนอียิปต์ ภัยพิบัตินี้รุนแรง เสียจน “แผ่นดินแลมืดไป” และพวกมันกินพืชผักทุกชนิดในแผ่นดินนั้น จนทำให้ต้นไม้มากต้น ไม่มีใบเหลือ แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยฝูงตั๊กแตนจนถึงขนาดที่คนมองไม่เห็นพื้นดินและท้องฟ้าก็ เต็มไปด้วยพวกมัน

อพย 10:16-20 ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้าเฝ้า แล้วฟาโรห์ ตรัสว่า "เราได้ทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย 17 เหตุฉะนั้น บัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เราครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อ

พระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา" 18 โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ 19 พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตั๊กแตนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตั๊กแตนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์ 20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

ภัยพิบัตินี้ดึงดูดความสนใจของฟาโรห์ได้แล้ว เขารับใช้คนไปตามตัวโมเสสและอาโรน โดยยอมรับสารภาพว่าเขาได้ทำบาป “ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย” เขาขอให้พวกเขายกโทษให้และวิงวอนพวกเขาให้ไปทูลขอพระเจ้าให้เอาภัยพิบัติแสนอันตรายนี้ออกไปเสีย โมเสสจึงทำตามคำขอของเขาและขอพระเจ้าให้เอาฝูงตั๊กแตนไปเสีย พระเจ้าจึงทรงส่ง “ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตั๊กแตนไปตกในทะเลแดง” ไม่มีตั๊กแตนเหลือเลยสักตัวเดียว อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างอีกครั้งเพื่อที่ว่าเขาจะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

อพย 10:21-23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้มีความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้" 22 โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดมีความมืดที่บัพในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน 23 เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เหยียดมือของเขาออกไปทางท้องฟ้าและจะมีความมืดปกคลุมเหนืออียิปต์จนถึงขนาดที่ผู้คนรู้สึกถึงมัน ได้เลย เห็นได้ชัดว่า ความมืดแบบเหนือธรรมชาติถูกบรรยายถึงในที่นี้ มันมืดจนกลิ่นแสงเทียนและแสงเทียนอื่นๆเลยที่เดียว โมเสสจึงทำตามและมีความมืดที่บัพปกคลุมเหนืออียิปต์เป็นเวลาสามวัน “แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา”

อพย 10:24-27 ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า "พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย" 25 ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ต้องให้เราเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์" 26 ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักก็บเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และ

ข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น" 27 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

อีกครั้งที่ฟาโรห์ยินดีเสนอข้อประนีประนอม เขาเรียกตัวโมเสสและเสนอที่จะอนุญาตให้ชนชาติอิสราเอลและแม่กระทั่งลูกหลานของพวกเขาไปได้อย่างไรก็ตาม เขาไม่ยอมให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาไปด้วย (เห็นได้ชัดว่าเขามองออกว่าหากฝูงสัตว์ไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาที่จะไปแล้วไปเลย) โมเสสปฏิเสธข้อเสนอนี้ทันที โดยยืนยันว่าพวกเขาต้องการสัตว์เพื่อใช้เป็นเครื่องบูชา นอกจากนี้ เขายังเรียกร้องว่าพวกเขาต้องพาสัตว์ทุกตัวไป "ขาดไม่ได้สักทีเดียว" อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรง "ทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป"

อพย 10:28-29 ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า "ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น" 29 โมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ตรัสถูกต้องแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย"

ฟาโรห์เริ่มหมดความอดทนกับโมเสสแล้ว เขาสั่งให้โมเสสไปให้พ้นหน้าเขา โดยเตือนเขาว่าหากเขาเห็นหน้าโมเสสอีก โมเสสก็จะตาย โมเสสจึงตอบว่า "ไม่เห็นจะเป็นไร 'ข้าจะไม่เห็นหน้าท่านอีกเลย' ภัยพิบัติเก้าอย่างได้เกิดขึ้นกับอียิปต์แล้ว พระเจ้าทรงเก็บหมดตายไว้เป็นไฟไปสุดท้าย

ภาพรวมของอพยพ 11: การเผชิญหน้ากันระหว่างพระเยโฮวาห์กับฟาโรห์ใกล้จะถึงจุดสูงสุดแล้ว พระเจ้าทรงบอกโมเสสล่วงหน้าว่าพระองค์จะทรงประหารบุตรหัวปีทั้งปวงของอียิปต์ในคืนวันนั้น

อพย 11:1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าพระองค์ทรงมีภัยพิบัติเหลืออีกอย่างเก็บไว้สำหรับฟาโรห์และอียิปต์ซึ่งหลังจากนั้นแล้วเขาจะปล่อยพวกเจ้าไป อันที่จริง พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าอีกไม่นานฟาโรห์จะ "ขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว" ฟาโรห์จะไม่เพียงปล่อยพวกเจ้าไปเท่านั้น แต่เขาจะเหวี่ยงพวกเจ้าออกไปเลย โดยยินดีที่จะกำจัดพวกเจ้าออกไปเสียเป็นนิรันดร์

อพย 11:2-3 บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอ
เครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน" 3 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่
โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุรุษผู้นั้นคือโมเสสก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์
ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง

พระเจ้าทรงสั่งชนอิสราเอลผ่านทาง โมเสส ให้ยืมเครื่องประดับจากคนอียิปต์ (“เครื่องเงิน
เครื่องทอง”) คำที่แปลว่า ขอ (ชาวาล) มีความหมายพินันๆว่า ‘การขอ’ ความหมายที่ไม่จำเป็นต้อง
สื่อตรงนี้คือที่ว่าพระเจ้าทรงสั่งประชากรของพระองค์ให้ ‘ขอยืม’ โดยรู้ว่าพวกเขาจะไม่มีวันคืน
ของเหล่านั้นเด็ดขาด แต่ความหมายตรงนี้ก็คือน่าแปลกใจว่า พวกเขาถูกสั่งให้เพียงขอจากเพื่อนบ้านของ
พวกเขาเท่านั้น

คำที่แปลว่า เครื่อง (เคลลี) มีความหมายโดยทั่วไปว่า ‘ข้าวของ เครื่องใช้ หรือภาชนะ’
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ขอจากเพื่อนบ้านของพวกเขาซึ่งเป็น
วัตถุสิ่งของใดก็ตามที่เป็นเงินหรือทองคำที่คนเหล่านั้นมีอยู่ น่าอัศจรรย์ตรงที่ว่าพระเจ้าทรง
คลอใจพวกคนอียิปต์ให้ยอมยกข้าวของเหล่านั้นแก่พวกเขาเพราะว่า “พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้
ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์” พระเจ้าทรงทำให้คนอียิปต์คิดดีต่อเพื่อน
บ้านชาวฮีบรูของพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยความสงสารหรือความเกรงกลัวเนื่องจากได้เห็นทุกสิ่ง
ที่เกิดขึ้นแล้ว มันก็ไม่ปรากฏชัดเจน อย่งไรก็ตาม คนเหล่านั้นก็คิดดีต่อพวกเขาและมองโมเสส
ด้วยความเคารพนับถือยิ่งนัก

อพย 11:4-6 โมเสสประกาศว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า `เวลาประมาณเที่ยง
คืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์ 5 และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตร
หัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังโม่แป้ง ทั้งลูก
หัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย 6 แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่
เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย

พระเจ้าทรงบอกโมเสสล่วงหน้าว่า “พวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตาย”
รวมทั้งหมดคือ ไล่ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์ไปจนถึงทาสด้อยต่ำที่สุด ไปจนถึงแม้แต่วัวตัว
เสียงร้องให้จะดังขึ้นทั่วอียิปต์ “อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย”

อพย 11:7-8 ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียง
สุนัขขู่ เพื่อให้ทราบว่าจะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล

8 ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเรากล่าวว่า "ขอท่านกับพรรคพวกไป
เสียจากที่นี่เถิด" หลังจากนั้นเราก็จะออกไป" โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก

พระเจ้าตรัสอีกครั้งว่าภัยพิบัตินี้จะไม่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นคนหรือ
สัตว์ อันที่จริงแล้วความเจ็บปวดจะเกิดขึ้นกับอิสราเอลจนแม้แต่สุนัขของพวกเขาจะไม่เห่าเลย
พระเจ้าจะทรงแสดงให้ทุกคนเห็นชัดเจนว่าพระองค์ "ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติ
อิสราเอล" พระเจ้าทรงบอกโมเสสต่อไปอีกว่าข้าราชการหลายคนของฟาโรห์จะมาในภายหลัง
และกราบลงต่อหน้าโมเสส โดยวิงวอนเขาให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์และไปเสีย

เห็นได้ชัดว่า โมเสสยังไม่ไปจากฟาโรห์ดังที่ถูกลงไว้ใน 10:28-29 เห็นได้ชัดว่าพระเจ้า
ได้ทรงเปิดเผยเหตุการณ์เหล่านี้ต่อโมเสสขณะที่เขายืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์ก่อนที่จะจากไป เขา
จึง "ทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก"

อพย 11:9-10 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า "ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อ
มหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์" 10 โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดา
มหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็ง
กระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

พระเจ้าทรงยืนยันกับผู้รับใช้ที่ลำบากใจของพระองค์อีกครั้งว่าความดีของฟาโรห์
จริงๆแล้วเป็นมาจากพระองค์ "เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์" ข้อ 10 ดู
เหมือนจะเป็นสรุปย่อของทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้วตลอดหลายบทที่ผ่านมา โมเสสและอาโรนได้
ทำการอัศจรรย์หลายอย่างต่อหน้าฟาโรห์แล้ว กระนั้นพระเจ้าก็ทรงทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง
เพื่อที่ว่าเขาจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป การประลองครั้งสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว

*ภาพรวมของอพยพ 12: การเผชิญหน้ากับฟาโรห์บรรลุถึงขีดสุดในเรื่องบุตรหัวปี ใน
บทนี้ (1) พระเจ้าทรงบรรยายและนิยามให้ชนอิสราเอลทราบเกี่ยวกับรายละเอียดของพิธีปัสกา
ในข้อ 1-28 (2) การผ่านไปจริงๆของทูตแห่งความตายได้ถูกบรรยายไว้ในข้อ 29-35 (3) การเดินทาง
ออกนอกอียิปต์ในตอนแรกของชนอิสราเอลถูกบันทึกไว้ในข้อ 37-51*

อพย 12:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า 2 "ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า

ในการตรัสกับทั้งโมเสสและอาโรน พระเจ้าก็ทรงหมายเหตุไว้ว่าเดือนนั้นสำหรับพวกเขาจะเป็น “เดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า” ดังที่ระบุไว้ใน 13:4 เดือนนั้นคือ เดือนอาบิบ ซึ่งคิดคร่าวๆก็ตรงกับปลายเดือนมีนาคมและต้นเดือนเมษายนในปัจจุบัน นั่นคือ ช่วงฤดูใบไม้ผลิ คำว่า อาบิบ มีความหมายตรงตัวว่า ‘ออกจรวง’ หรือการผลิบานเขียวของพืชผล เดือนนี้เองเป็นที่รู้จักในชื่อเดือนนิसान (เนหะมีย์ 2:1) เช่นกัน และเห็นได้ชัดว่าเป็นชื่อภาษาคาลเดยของเดือนเดียวกันนี้ (ในประเพณีของยิวสมัยต่อมา เดือนอื่นๆก็เป็นที่รู้จักในฐานะเป็นการเริ่มเดือนต่างๆของปีใหม่เช่นกัน วันแรกของเดือนเอลูล (สิงหาคม) มีไว้สำหรับการถวายสิบลดจากฝูงสัตว์ เดือนทิสริ (กันยายน) เป็นการเริ่มต้นของปีสะบาโตหรือเสียดส และเดือนเชเบท (มกราคม) มีไว้สำหรับการถวายสิบลดจากต้นไม้ออกผล ใดๆก็ตาม เดือนที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เป็นปีใหม่ของพวกเขาคือ เดือนอาบิบ นั่นคือ ช่วงเวลาของเทศกาลปัสกา

อพย 12:3-6 จงตั้งชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครอบครัวยุคนึงคนตามเรือนบรรพบุรุษของตน 4 ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อย กินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้ร่วมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น 5 ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ 6 จงเก็บไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา

พระเจ้าทรงสั่งโมเสสและอาโรนให้บอกชนชาติอิสราเอลว่าในวันที่สิบของเดือนนั้นผู้ชายทุกคน (นั่นคือ ครอบครัว) จะต้องเอาลูกแกะตัวหนึ่งไว้สำหรับครอบครัวของตน ภาพเล็งถึงพระคริสต์ที่ฝังอยู่ใต้พื้นผิว มีคำสั่งเพิ่มเติมอีกว่าหากครอบครัวใดไม่มีลูกแกะ พวกเขาก็ต้องไปร่วมกับเพื่อนบ้านของตน

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ ลูกแกะที่ถูกเลือกมาจะต้อง “ปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ” ภาพเล็งถึงพระคริสต์ที่ปรากฏชัดเจน 1 เปโตร 1:19 กล่าวว่พระองค์ทรง “ปราศ

จากคำนิหรือจุดต่างพริ้อย” นอกจากนี้ 1 เปโตร 2:22 ก็กล่าวว่า พระองค์ “ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย” (แม้ว่าคนส่วนใหญ่ไม่รู้ แต่พวกยิวก็เลือกได้ว่าจะใช้ลูกแพะแทนลูกแกะก็ได้ อย่างไรก็ตาม พวกยิวก็ชอบลูกแกะมากกว่ามาตลอด) ข้อเท็จจริงที่ว่ามันจะต้องมีอายุหนึ่งขวบ ซึ่งเป็นช่วงแรกสุดของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ก็เล็งถึงพระคริสต์ผู้ทรงอยู่ในช่วงแรกของวัยผู้ใหญ่ของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงกลายเป็นลูกแกะปัสกาที่ยิ่งใหญ่ของเรา ข้อกำหนดที่ให้ “เก็บไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้” ก็มีความหมายตรงตัวว่า เผ่าคูมันจนถึงวันที่สิบสี่ (นั่นคือ สี่วัน) เพื่อคว้ามำหนดนิอะไรหรือไม่ นี่ก็อาจเล็งถึงการที่พระคริสต์ทรงถูกจับตาคุดตลอดการรับใช้บน โลกนี้ของพระองค์ โดยเฉพาะในช่วงสี่วันสุดท้ายของพระชนม์ชีพของพระองค์ และทรงถูกพบว่าไม่มีบาปเลย ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งให้ฆ่าลูกแกะปัสกาของตนในเย็นวันที่สิบสี่

อพย 12:7-11 แล้วเอาเลือดทาที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม้ข้างบน ผนังเรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย 8 ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักสด 9 เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย 10 จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย 11 เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาคอแว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์

ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งเพิ่มเติมให้เก็บเลือดของลูกแกะที่ถูกฆ่าตายไว้และทาเลือดนั้นบนไม้วงกบประตูทั้งสองข้างและไม้ข้างบนของประตูบ้านนั้นๆที่พวกเขาจะรับประทานลูกแกะปัสกา (อีกครั้งที่ภาพของพระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งถูกทาบนคนเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงช่วยให้รอดปรากฏชัดเจน) คำที่แปลว่า ทา (นารอวัน) มีความหมายพินๆว่า ‘วาง’ จากนั้นชนชาติอิสราเอลก็ถูกสั่งให้รับประทานเนื้อลูกแกะปัสกาของตน โดยปิ้งมันก่อน พวกเขาต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อและผักสดกับมันด้วย

นี้อาจเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นเพิ่มเติมว่าพระคริสต์ไม่เพียงเป็นการทรงไถ่พวกเขาเท่านั้น แต่ยังทรงเป็นการค้ำจุนพวกเขาสำหรับการเดินทางหลังจากนั้นด้วย เชื้อในพระคัมภีร์มักเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความบาปและข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อก็อาจบ่งบอกถึงการที่พวกเขา (เหมือนพวกเรา) ควรดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาปตลอดการเดินทางแห่งชีวิต ผักสดอาจหมายถึงการตกเป็นทาสอันขมขื่นที่ชนชาติอิสราเอลได้ประสบและมันจะเป็นเครื่องเตือนใจพวกเขาให้ระลึกถึงเรื่องนี้สำหรับคนชั่วอายุถัดๆ ไปซึ่งจะถือพิธีปัสกาเช่นนี้

ลูกแกะจะต้องไม่ใช่เนื้อดิบ และต้องไม่ถูกต้มแต่ถูกบึ่ง และห้ามหักกระดูกซี่โครงของ มันด้วย นอกจากนี้ พวกเขายังถูกสั่งให้รับประทานมันให้หมดด้วย คำว่า *เครื่องใน* ก็หมายถึง อวัยวะภายในทุกส่วนของลูกแกะตัวนั้น ส่วนที่พวกเขารับประทานไม่ได้ก็ต้องถูกเผาไฟเสีย

นอกจากนี้ พวกเขาต้องรับประทานเนื้อลูกแกะในคืนนั้นแบบแต่งตัวพร้อม (นั่นคือ “ให้ คาดเอา”) สวมรองเท้า และถือไม้เท้าพร้อมออกเดินทาง สุดท้ายพวกเขาต้องรับประทานมัน อย่างเร่งรีบ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเร่งด่วนของสิ่งที่เกิดขึ้น คืนนั้นจะเป็นที่รู้จักตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปจนตลอดไปเป็นนิรันดร์ในฐานะเป็น “ปัสกาของพระเยโฮวาห์”

อพย 12:12-13 เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะ ประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษ พระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์ 13 แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมาย สำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านวันเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าพระองค์จะทรง “ผ่านไปในพื้นที่ ดินแห่งอียิปต์ และเราจะประหารบุตรหัวปีทั้งหมดในพื้นที่ดินแห่งอียิปต์” ภัยพิบัตินี้จะเกิดขึ้น กับมนุษย์และสัตว์ รวมถึง “พระทั้งปวง” (นั่นคือ พวกผู้มีอำนาจและพวกผู้ปกครอง) แห่งอียิปต์ ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาต่ออียิปต์ พวกเขาพยายามเล่นเกมสกับ พระเจ้าและกำลังจะพ่ายแพ้อย่างหมดรูป

กระนั้น เมื่อพระเจ้า (ในรูปทูตแห่งความตายของพระองค์) เสด็จผ่านไปในพื้นที่ดินอียิปต์ เพื่อทำการพิพากษา เมื่อพระองค์ทรงเห็นบ้านไหนทาเลือดไว้ พระองค์ก็จะเสด็จผ่านบ้านเหล่านั้น ไปและละเว้นภัยพิบัติเสียจากบ้านเหล่านั้น คำว่า *ปัสกา* (*passover*) มีความหมายตามนั้นเลย พระเจ้าทรงผ่านการพิพากษาของพระองค์เหนือคนเหล่านั้นที่ได้ใช้เลือดของลูกแกะปัสกากับตัว เอง ภาพเล็งถึงพระคริสต์ที่ชัดเจนเหลือเกิน เราทุกวันนี้ถูกพระพิโรธของพระเจ้าผ่านเลยไป เพราะพระโลหิตของพระเมษโปดกปัสกาของพระเจ้าที่ถูกนำมาใช้ ซึ่งเอาความบาปของโลกไป เสีย เราควรหมายเหตุไว้ว่าโลหิตนั้นจะต้องถูกนำมาใช้ การที่มันไหลออกเท่านั้นมันไม่พอ มัน ต้องถูกนำมาใช้ด้วย และเช่นเดียวกับในทุกวันนี้ แม้ว่าพระคริสต์ได้ทรงหลังพระโลหิตอันมีค่า

ประเสริฐของพระองค์เพื่อคนทั้งปวงแล้วก็ตาม แต่พระโลหิตนั้นต้องถูกนำมาใช้กับชีวิตของ
คนๆหนึ่งด้วยความเชื่อถึงจะได้ผล

อพย 12:14-16 วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็น
เทศกาลแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร 15 เจ้า
ทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้น
กินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล 16 ในวัน
แรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธี และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธีแก่ท่าน ในวัน
เหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน

พระเจ้าทรงสั่งต่อไปอีกว่าวันนั้นจะต้องเป็นวันที่ระลึกและวันเทศกาลเลี้ยงสำหรับ
ชนชาติอิสราเอลตลอดทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ มันจะต้องเชื่อมโยงกับเจ็ดวันที่ตามมาใน
การรับประทานขนมปังไร้เชื้อ ตั้งแต่วันแรกไปจนถึงวันที่เจ็ดหลังจากนั้น พวกเขาต้องไม่มี
แม้แต่เชื้อขนม (นั่นคือ ยีสต์) เก็บไว้เป็นของตัวเอง การฝ่าฝืนพระบัญชานี้ก็หมายถึงการถูก
ตัดขาด (นั่นคือ ถูกขับออกจากชนชาติอิสราเอล)

วันแรกของวันกินขนมปังไร้เชื้อเหล่านั้นรวมถึงวันที่เจ็ดด้วยจะต้องเป็นวันแห่ง “การ
ประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” คำว่า *การประชุม* มีความหมายว่าการชุมนุมกัน อิสราเอลในฐานะเป็น
ชนชาติหนึ่งจะต้องมาประชุมกันในวันนั้น พวกเขาถูกห้ามมิให้ทำงานใดๆนอกจากจัดเตรียม
อาหารเท่านั้น

อพย 12:17-20 เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้
นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎ
ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า 18 ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อ
จนถึงเวลาเย็นวันที่สิบห้าของเดือนนั้น 19 ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย
เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวก็ดีหรือคนเกิดในเมืองก็ดี ขึ้นกินสิ่งใดๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูก
ตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล 20 อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปัง
ไร้เชื้อเท่านั้น"

ชนอิสราเอลถูกพระเจ้าสั่งให้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตั้งแต่นั้นสืบไปเป็นนิตย์ มัน
เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องเตือนใจว่าพระเจ้าได้ทรงไถ่พวกเขาแล้วโดยการนำพวกเขาออกจาก

อียิปต์ (คำที่แปลว่า พลโยธา (ทชาบา) นอกจากแปลว่า 'กองทัพ' ก็แปลได้ด้วยว่า 'พลโยธา') เกรงว่ามีผู้ใดสงสัย พระเจ้าจึงทรงกำหนดชัดเจนอีกครั้งว่า เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะตรงกับวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น (ซึ่งตรงกับพิธีปีสกา) และจะนับต่อไปจนถึงวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้นจนถึงตอนเย็น อีกครั้งที่ ชนอิสราเอลหรือคนต่างชาติใดๆ ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาถูกห้ามมิให้รับประทานสิ่งใดก็ตามที่มีเชื้อในช่วงเวลาดังกล่าว และห้ามมิให้มีเชื้อในบ้านของพวกเขาด้วยซ้ำ

อพย 12:21-23 แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า "ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาเป็นลูกแกะปีสกา 22 เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วางบประตู่ทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่ายำให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า 23 เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม้ประตู่ข้างบน และที่ไม้วางบประตู่ทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านวันประตุนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน

หลังจากได้รับคำสั่งโดยละเอียดจากพระเจ้าแล้ว โมเสสก็เรียกประชุมบรรดาผู้นำของชนชาติอิสราเอลและสั่งพวกเขาให้ทำตามที่พระเจ้าได้สั่งเขาแล้วทุกอย่าง แม้มิได้มีกล่าวไว้ก่อนหน้านั้น แต่โมเสสก็เจาะจงว่าชนชาติอิสราเอลจะต้องใช้กิ่งหุสบซึ่งเป็นพืชที่มีลักษณะเหมือนแปรง พวกเขาจะต้องจุ่มกิ่งหุสนั้นในเลือดที่ไหลออกแล้วของลูกแกะปีสกา จากนั้นก็ป้ายมัน (อาจเหมือนทาสี) บนไม้วางบประตู่และไม้ข้างบนประตูของบ้านพวกเขา เขาบอกคนเหล่านั้นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จผ่านไปใช้อียิปต์เพื่อประหารคนอียิปต์เสีย กระนั้น เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดนั้น การพิพากษาของพระองค์ก็จะผ่านวันบ้านนั้นไป

อพย 12:24-28 ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน 25 ต่อมาครั้งท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ 26 ครั้งสืบไปภายหน้าเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า 'พิธีนี้หมายความว่าอะไร' 27 ท่านทั้งหลายจงตอบว่า 'เป็นการถวายสัตวบูชาปีสกาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านวันบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย'" พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ 28 แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ

โมเสสสั่งชนชาติอิสราเอลต่อไปอีกว่าพระเจ้าทรงบอกเขาว่าพวกเขาต้องถือพิธีปีศา
กเสมอไป เมื่อลูกหลานของพวกเขาในอีกหลายปีข้างหน้าจะถามถึงความหมายของพิธีนี้ พวกเขา
ก็ต้องอธิบายให้ฟังว่าพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์ โดยทรงผ่านวันพวกเขาไป
การพิพากษา ชนชาติอิสราเอลจึงไปทำตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโมเสสและอาโรน

อพย 12:29-30 ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุก
คนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปี
ของเชลยที่อยู่ในคูได้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว 30 ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาว
อียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้าน
ใดเลยที่ไม่มีคนตาย

เห็นได้ชัดว่า พระบัญชาของพระเจ้าได้มาถึงโมเสสในตอนต้นเดือนอาบิบ แม้มิได้ระบุ
ไว้โดยตรง แต่เห็นได้ชัดว่าชนชาติอิสราเอลได้ทำตามสั่งในการเผ่าสังเกตลูกแกะปีศาที่พวก
เขาเลือกมาแล้วในวันที่สิบจนถึงวันที่สิบสี่ พอถึงเที่ยงคืนของวันที่สิบสี่ (อาจเริ่มเข้าสู่วันที่สิบ
ห้า) “พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในแผ่นดินแห่งอียิปต์” มันเหมารวมหมด ไม่มี
ลูกหัวปีสักผู้เดียวที่ถูกไว้ชีวิต ตั้งแต่รัชทายาทของฟาโรห์ไปจนถึงนักโทษที่ต่ำต้อยที่สุด หรือ
แม้แต่ลูกหัวปีของฝูงสัตว์

คนอียิปต์ไล่ตั้งแต่ฟาโรห์ลงมาถูกปลุกให้ลุกจากเตียงตอนกลางดึกคืนนั้นเมื่อข่าวเรื่อง
การเสียชีวิตของลูกหัวปีแพร่ไปเหมือนไฟลามทุ่ง ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า “ไม่มีบ้านใดเลยที่
ไม่มีคนตาย” การที่คนฆราสักคนตายก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่มันคนละเรื่องเลยเมื่อเด็กคนหนึ่งตาย
โดยเฉพาะเด็กที่เป็นบุตรหัวปีของใครสักคน ข่าวแพร่ไปอย่างรวดเร็วทั่วแผ่นดินนั้นว่าบุตรหัวปี
ทุกคนและทุกตัวในอียิปต์ตายหมด

อพย 12:31-33 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า
"เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮ
วาห์ตามที่ได้พูดไว้วันนั้น 32 เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและ
อวยพรให้เราด้วย" 33 ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขา
พูดว่า "พวกเราตายกันหมดแล้ว"

ขณะที่ยังกลางคืนอยู่ ฟาโรห์ก็เรียกตัวโมเสสและอาโรนเข้ามาและสั่งพวกเขาพร้อมกับชนอิสราเอลให้ออกไปจากอียิปต์ เขาสั่งพวกเขาให้พาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของพวกเขาไปได้ เขาถึงขนาดขอพวกเขาให้อวยพรเขาด้วยตอนออกเดินทางไป นอกจากนี้ พวกคนอียิปต์ยังรับรู้ว่าชนอิสราเอลให้รีบออกเดินทางไปด้วย พวกเขากลัวว่าตัวเองจะตายกันหมด พระเจ้าไม่เพียงดึงความสนใจของพวกเขาได้เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงได้รับเกียรติในสายตาของประชากรของพระองค์ด้วย

อพย 12:34-36 พลไพร่นั้นเอาก้อนแป้งดิบที่ยังมิได้ใส่เชื้อกับอ่างขยำแป้ง ห่อผ้าใส่ป่าแบกไป 35 ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ 36 และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

ชนอิสราเอลจึงเอาแป้งดิบของตน (สำหรับทำขนมปัง ซึ่งเป็นอาหารของพวกเขา) ไปด้วย อ่างขยำแป้งของพวกเขาก็ถูกห่อผ้าใส่ป่าของพวกเขาไปด้วยตามที่พระเจ้าได้ทรงสั่งโมเสส นอกจากนี้ พวกเขาขอ *ยืม* (ตรงตัวคือ ‘ขอ’) เครื่องเงินเครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ด้วย ชาวอียิปต์ยิ่งกว่ายินดีที่จะยกสิ่งใดก็ตามที่ชนอิสราเอลปรารถนา พระเจ้าทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานและเป็นที่หวาดกลัวต่อคนอียิปต์ (“และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์”) ชาวอียิปต์จึง *ให้ยืม* (ตรงตัวคือ ‘ยกให้’) แก่ชนอิสราเอลซึ่งสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาขอ ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจึงรับเอาสิ่งของต่างๆของอียิปต์เสีย แม้ว่าในขณะนั้นพวกเขาอาจไม่เข้าใจ แต่พระเจ้าก็กำลังจัดเตรียมทองคำและเงินและวัสดุชั้นดีอื่นๆแก่พวกเขาซึ่งอีกไม่นานพวกเขาจะใช้สำหรับการก่อสร้างพลับพลาและเครื่องใช้ต่างๆของมัน

อพย 12:37-39 ชนชาติอิสราเอลยกเดินทางออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก 38 มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย 39 เขาเอาก้อนแป้งไร้เชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมไร้เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง

แม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่ชนอิสราเอลก็ออกจากอียิปต์ในช่วงกลางดึก พวกเขาเดินทางจากเมืองรามเสสไปยังเมืองสุคคท ซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่เป็นที่รู้จักในปัจจุบัน พวกเขาเดินทางไปด้วยเท้า มีระบุไว้ด้วยว่ามีผู้ชายประมาณหกแสนคน ไม่นับเด็ก ๆ (และพวกผู้หญิง) เมื่อคิดรวมพวกหลังด้วย เห็นได้ชัดว่ามีคนมากถึงสองล้านห้าแสนคนเลย มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามพวกอิสราเอลมาด้วย เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นคนต่างชาติที่ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม เข้าเป็นพวกกับคนอิสราเอลและออกเดินทางมาพร้อมกับพวกเขาด้วย อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้าคนเหล่านี้จะเป็นแหล่งของความยุ่งยาก เช่นเดียวกับข้าวละมานในหมู่ข้าวสาลี และคนไม่เชื่อในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ชาติคู่แค้นของพวกเขาจะปรากฏในไม่ช้า ดู กัณฑ์คาราวีถึ 11:4

นอกจากคนมหาศาลแล้ว ฝูงแพะแกะและฝูงวัวของพวกเขาก็เดินทางกับพวกเขาด้วย มันคงเป็นขบวนใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว พวกเขาจึงบึ้งขมบึ้งไว้เชื่อตามที่พระเจ้าสั่งในช่วงวันเหล่านั้น หลังจากออกจากอียิปต์ทันที มีกล่าวไว้ว่าพวกเขาถูกรังรัดออกจากอียิปต์

อพย 12:40-41 **ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี 41 ครั้งสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์**

ลำดับเวลาที่บอกว่าสี่ร้อยสามสิบปีเป็นอะไรที่เข้าใจยากสักหน่อย ข้อความนี้ระบุว่าชนอิสราเอลอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลา 430 ปี กระนั้น กาลาเทีย 3:16-17 ก็ให้สี่ร้อยสามสิบปีนี้เริ่มต้นตอนสมัยอับราฮัม มีผู้คิดว่ามีเวลาสามสิบปีตั้งแต่การออกมาจากเมืองเออร์ของคนคาลเดียจนถึงตอนที่อิสอัคเกิด) การเริ่มต้นของการสัญญา 430 ปีคือตอนที่พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมในประมาณปี 1921 ก่อนคริสตกาล สามสิบปีต่อมาคือตอนที่อิชมาเอลหย่านม ซึ่งยืนยันเรื่องเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้แก่อิสอัค

สี่ร้อยปีต่อมาคือ การอพยพในปี 1491 ก่อนคริสตกาล นอกจากนี้ มีเขียนไว้ว่าในการครบรอบสี่ร้อยสามสิบปีนั่นเอง “พลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์” ดูความเห็นสำหรับอพยพ 1:1-6 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 12:42-49 **คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา 43 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย 44 ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อ**

เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หน้แล้วจึงให้เขากินได้ 45 ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย 46 ให้กินปัสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย 47 ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้ 48 เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปัสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หน้เสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หน้ อย่าให้เข้าร่วมกินเลี้ยงในพิธีปัสกา นั้นเลย 49 พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน"

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสั่งโมเสสว่านี่เป็นคืนหนึ่งที่ชนอิสราเอลจะต้องระลึกไว้เป็นระยะเวลานาน นอกจากนี้ ห้ามมิให้คนต่างชาติรับประทานปัสกาด้วย ถ้าหากและต่อเมื่อคนต่างชาติที่เป็นผู้ชายเข้าสู่หน้แล้วเท่านั้น พวกเขาถึงได้รับอนุญาตให้กินปัสกากับชนอิสราเอลได้ ผู้ที่รับคำสั่งนี้คือ คนเหล่านั้นที่เห็นได้ชัดว่าเป็นทาสคนต่างชาติซึ่งคนอิสราเอลบางคนก็มีอยู่ ต่อเมื่อคนเหล่านี้ที่เป็นผู้ชายเข้าสู่หน้แล้ว พวกเขาจึงจะถูกลือว่าเป็นคนของอิสราเอล

อพย 12:50-51 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแกโมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขา ก็กระทำอย่างนั้น 51 วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา ดังนั้น ชนอิสราเอลจึงทำตามที่โมเสสและอาโรนสั่งพวกเขา ในวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์

ภาพรวมของอพยพ 13: ส่วนแรกของบทที่ 13 นำเสนอข้อมูลแทรกตรงกลางเรื่องเล่าเกี่ยวกับการอพยพของชนอิสราเอลออกจากอียิปต์ (1) ลูกหัวปีทั้งปวง ไม่ว่าของคนหรือของสัตว์ ถูกบรรยายว่าเป็นของพระเยโฮวาห์ในข้อ 1-6 (2) จากนั้น การทรงนำของพระเจ้าสำหรับพลไพร่ของพระองค์ในการเดินทางของพวกเขาถูกบรรยายไว้ในข้อ 17-22

อพย 13:1-3 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เราคือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของเรา" 3 โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "จงระลึกถึงวันนี้ที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์

จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย

บทที่ 13 ส่วนใหญ่แล้วมีลักษณะเป็นเนื้อหาสอดแทรก พระเจ้าทรงประทานคำสั่งเพิ่มเติมแก่โมเสสเกี่ยวกับเรื่องของการทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงนำความตายมาสู่บรรดาลูกหัวปีของอียิปต์แล้ว บัดนี้พระองค์จึงทรงบัญชาว่า ลูกหัวปีทั้งปวงของชนอิสราเอลจะต้องถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอไป คำที่แปลว่า ถวาย (คาดอวซ) มีความหมายว่า ‘แยกตั้งไว้’

ชนอิสราเอลจะต้องแยกตั้งลูกหัวปีแต่ละผู้ (ทั้งของคนและของสัตว์) ไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาและพวกมันจะเป็นของพระองค์ ลูกหัวปีเหล่านั้นจะถูกไถ่โดยการถวายเครื่องบูชาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 13 มันจะเป็นที่ระลึกถึงการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยชนอิสราเอลให้พ้นจากอียิปต์ นอกจากนี้ คำสั่งห้ามมิให้มีขนมปังมีเชื้อเลยในตอนนี้ก็ถูกทวนซ้ำอีกครั้ง

อพย 13:4-10 ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนี้ในเดือนอาบิบ 5 ครั้งพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนฮิวต์ และคนเยบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น 6 จงกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ 7 จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน 8 ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า ‘ที่ได้ทำดั่งนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์’ 9 สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 10 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป

อีกครั้งที่เวลาถูกระบุไว้ว่าเป็นเดือนอาบิบ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าแล้วว่าเมื่อชนอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา พวกเขาจะต้องถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ นอกจากนี้ พวกเขาจะต้องอธิบายแก่บุตรหลานของพวกเขาในช่วงเทศกาลนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอียิปต์อย่างไร

พระเจ้าทรงสั่งเพิ่มเติมอีกว่าพิธินี้จะต้องเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือขวาของชนอิสราเอลและต่อหน้าต่อตาพวกเขาเสมอไป กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มันจะต้องอยู่ในใจพวกเขาเสมอไป ต่อมาพวกฟาริสีจะตีความตรงตัวว่านี่หมายถึงการสวมพระวณะของพระเจ้าไว้ที่ศีรษะและมือของพวกเขาโดยใช้กั๊กพระธรรม

อพย 13:11-16 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน 12 ทุกอย่างที่เป็นที่เบิกครรภ์ครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์ 13 จงเอาลูกแกะไถ่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไถ่จงหักคอกมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด 14 ต่อไปภายหน้า เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า `ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เขาฟังว่า `พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ 15 ต่อมาครั้งพระทัยของฟาโรห์คือไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาลูกหัวปีตัวผู้ที่เบิกครรภ์ครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ดำไว้' 16 พิธินี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และตั้งเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์"

หลังจากไปถึงในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้แล้ว พระเจ้าก็ทรงกำชับชนอิสราเอลอีกครั้งให้คงวิधिปฏิบัติต่อไป คือ การแยกตั้งลูกหัวปีของทุกอย่าง "ที่เป็นที่เบิกครรภ์ครั้งแรกนั้น" วิधिหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ทุกอย่างที่เป็นที่เบิกครรภ์ (นั่นคือ ลูกหัวปี) ลูกหัวปีของลาตัวหนึ่งได้รับอนุญาตให้ถูกไถ่ได้ นั่นคือ ถูกซื้อกลับไป โดยการถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา เชื่อกันว่าลาในฐานะเป็นสัตว์ที่เบิกของบรรทุกเป็นสัตว์ที่มีค่าเป็นพิเศษ

สัตว์ที่เป็นลูกหัวปีชนิดอื่นๆจะต้องถูกหักคอ อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์จะต้องถูกไถ่ รายละเอียดเจาะจงของเรื่องนี้จะถูกบรรยายไว้ในกัณดารวิधि 18:16 ต่อไป อีกครั้งที่ชนอิสราเอลถูกสั่งให้อธิบายเรื่องราวทั้งหมดนี้แก่ลูกหลานของพวกเขาเมื่อคนเหล่านั้นถามความหมายของเรื่องนี้ มันเป็นที่ระลึกถึงการทรงไถ่พวกเขาออกจากอียิปต์ พระเจ้าตรัสอีกครั้งถึงเรื่อง *การยื่นหมูยืมแมว* ลูกหัวปีของอียิปต์ได้ถูกฆ่าเป็นเครื่องถวายบูชาเพื่อช่วยชนอิสราเอลให้รอดพ้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป บุตรหัวปีของชนชาติอิสราเอลจะถูกไถ่จากองค์พระผู้เป็นเจ้า อีก

ครั้งที่เรื่องของเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตา ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ ถูกเอ่ยถึง

อพย 13:17-19 ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า "เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงครามเข้า เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย" 18 พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม 19 โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า "พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย"

ข้อมูลแทรกเพิ่มเติมอีกเรื่องถูกกล่าวถึง มีการออกความเห็นถึงการที่พระเจ้ามิได้ทรงพาพลไพร่ของพระองค์ออกจากอียิปต์โดยตรงเข้าไปในแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย เกรงว่าสงครามที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จะทำให้พวกเขาท้อใจและกลับไปอียิปต์ แต่พระเจ้าโดยพระสติปัญญาทรงพาพวกเขาผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งทะเลแดง วิธีที่กล่าวว่าพวกเขาติดอาวุธก็อาจหมายถึงการที่พวกเขามีอาวุธพร้อมรบ มีกล่าวไว้ด้วยว่าโมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วยตอนที่พวกเขาออกเดินทางตามที่โยเซฟได้สั่งไว้แล้ว

อพย 13:20-22 คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอซาม บริเวณชายถิ่นทุรกันดาร 21 พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน 22 เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

เห็นได้ชัดว่า ในวันที่สองของการเดินทางของพวกเขา พวกเขาเดินทางต่อจากเมืองสุคคทไปยังตำบลเอซามบนชายขอบถิ่นทุรกันดาร การเอ่ยถึงเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการทรงนำของพระเจ้าในเสาเมฆตอนกลางวันและเสาเพลิงตอนกลางคืนก็ถูกระบุไว้ พระเจ้าทรงประทานการทรงนำเช่นนั้นไว้ตลอดการอพยพทั้งหมด แน่ทีเดียว พระเจ้าของเราทรงทราบหนทางที่ทอดผ่านถิ่นทุรกันดาร ที่เราต้องทำก็แค่ตามไปเท่านั้น ดังนั้น ภาพอุปไมยของชีวิตคริสเตียนที่สุดท้ายแล้วนำไปสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้จึงเริ่มต้นขึ้น ทำเลที่ตั้งของเมืองสุคคทและตำบลเอซามไม่

ปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่า พวกมันเป็นสถานที่ๆอยู่ที่ไหนสักแห่งในประเทศ อียิปต์ตอนเหนือใกล้ทะเลแดง

ภาพรวมของอพยพ 14: บทที่ 14 ของหนังสืออพยพนำเสนอการทรงช่วยให้พ้นอันน่าอัศจรรย์โดยพระเจ้าจากคนอียิปต์ที่ทะเลแดง บทนี้เล่าเรื่องชั่วโมงแรกๆของการอพยพ โดยบรรยายถึง (1) การทำให้ใจของคนอียิปต์แข็งกระด้างต่อชนชาติอิสราเอลในข้อ 1-20 และ (2) ชัยชนะเหนือกองกำลังของอียิปต์ขณะที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในข้อ 21-31

อพย 14:1-5 พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่มอเสสว่า 2 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปีหะหิโรท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล 3 ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า 'พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นกั้นเขาไว้แล้ว' 4 เราจะบันดลให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น 5 เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่เหล่านั้น เขาจึงว่า "ทำไมเราจึงทำเช่นนี้ โฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า"

พระเจ้าทรงสั่งโมเสสชัดเจนว่าจะต้องตั้งค่ายที่ไหนกับชนชาติอิสราเอลที่เพิ่งเกิด ก่อนหน้านั้นจนถึงตอนนี้ พวกเขาเป็นชนหมู่หนึ่ง บัดนี้พระเจ้าทรงอยู่ในกระบวนการของการทำให้พวกเขาเป็นชนชาติหนึ่ง พวกเขาต้องตั้งค่าย "ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน" เห็นได้ชัดว่านี่อยู่ข้างทะเลแดงตรงทิศใต้และทิศตะวันออกของแผ่นดิน โโกเชน แม้ว่าที่ตั้งเจาะจงของเมืองที่ถูกกล่าวถึงเหล่านี้ไม่เป็นที่รู้จักก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าทรงบอกโมเสสล่วงหน้าแล้วว่าฟาโรห์จะมีปฏิกริยาอย่างไรต่อการเดินทางจากมาของพวกเขา พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าฟาโรห์จะคิดเอาเองว่าพวกเขาหลงทางในถิ่นทุรกันดาร คำที่แปลว่า ติดอยู่ (บิวค) มีความหมายว่า 'งุนงง'

พระเจ้าจึงทรงบอกโมเสสว่าพระองค์จะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างอีกครั้งเพื่อที่ว่าเขาจะไล่ตามชนอิสราเอลมา พระประสงค์ของพระเจ้านั้นชัดเจน "แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเรา

คือพระเยโฮวาห์” พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะแสดงให้ฟาโรห์และอียิปต์เห็นฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างชัดเจนเป็นครั้งสุดท้าย

ชนชาติอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ในที่ๆพระเจ้าทรงสั่งไว้และฟาโรห์ได้รับการแจ้งให้ทราบอย่างเป็นทางการว่าชนอิสราเอลได้หนีไปแล้ว ตามที่พระเจ้าได้ทรงบอกล่วงหน้าไว้แล้ว บรรดาผู้นำของอียิปต์เสียดายในทันทีที่ได้ตัดสินใจปล่อยชนอิสราเอลไปและเริ่มเตรียมการที่จะไล่ตามพวกเขาไป

อพย 14:6-9 ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย 7 ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับริรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน 8 พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอลซึ่งเดินทางไปด้วยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง 9 ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปิหะหิโรท หน้าตำบลบาอัลเซโฟน

ดังนั้น ฟาโรห์จึงสั่งให้เตรียมรถรบอย่างดีหกร้อยคันรวมถึงรถรบส่วนตัวของเขาด้วย แม้มิได้ระบุไว้ตรงนี้ แต่ข้อความที่ตามมาก็กล่าวชัดเจนว่าเขาได้เตรียมพร้อมทหารม้าและอาจทราบราบด้วย (ดู อพยพ 14:28, 15:4 และ 15:19, 21) ดังที่พระเจ้าได้ทรงบอกโมเสสแล้ว พระองค์ทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อที่จะไล่ตามมา น่าสนใจตรงที่ว่าในการสรุปย่อการเดินทางของอิสราเอลออกจากอียิปต์ โมเสสกล่าวว่าพวกเขา “เดินทางไปด้วยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง” ความหมายก็คือว่า ชนชาติอิสราเอลออกมาอย่างเปี่ยมด้วยชัยชนะ ดังนั้น ชาวอียิปต์จึงไล่ตามพวกเขาหลังจากนั้นไม่นาน โดยไล่ทันพวกเขาในที่ๆพวกเขาตั้งค่ายอยู่

อพย 14:10-12 เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ 11 เขาบอกโมเสสว่า "หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์ 12 พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า 'ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด' เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร"

การไล่ตามมาจากคนอียิปต์ไม่เพียงเป็นการกระทำที่พระเจ้าได้ทรงดลบันดาลให้เกิดเท่านั้นซึ่งแสดงฤทธิ์เดชของพระองค์ให้อียิปต์เห็น แต่มันยังแสดงการทรงไถ่ของพระองค์ให้ชนชาติอิสราเอลเห็นชัดเจนด้วย พระเจ้าทรงอนุญาตให้ชนชาติอิสราเอลเกิดความกลัวและความอกสั่นขวัญแขวนเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นได้ เมื่อชาวอียิปต์เข้ามาใกล้ชนอิสราเอลที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ “เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์”

การขาดความเชื่อในส่วนของคนอิสราเอลปรากฏชัดเจน พวกเขาบ่นต่อโมเสสอย่างขมขื่นและถากถาง เนื่องจากไม่มีหลุมฝังศพอย่างเป็นทางการในอียิปต์ (อาจเพราะดินอุ้มน้ำ) คนอิสราเอลจึงอ้างว่าโมเสสได้พาพวกเขาออกมายังถิ่นทุรกันดารเพื่อให้พวกเขาตาย นำเสียดายที่โมเสสเริ่มเห็นแล้วว่ามียากขนาดไหนที่จะนำประชากรของเขา พวกเขาต่อว่าเขาในทันทีและบ่นอย่างขมขื่น โดยทำทายเป็นผู้นำของเขา พวกเขาเตือนความจำเขาว่าพวกเขาได้เตือนเขาแล้วตอนอยู่ในอียิปต์ว่า ที่จะรับใช้ชาวอียิปต์ก็ดีกว่าที่จะตายในถิ่นทุรกันดาร กระนั้น พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมเหตุการณ์เหล่านี้โดยตรงเพื่อที่จะ (1) เรียกชนกลุ่มหนึ่งออกมาเป็นของพระองค์เอง และ (2) แสดงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้พวกเขาเห็น

อพย 14:13-14 **โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย มั่นคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่นี้ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย 14 พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด"**

พอถึงตอนนี้โมเสสก็พร้อมสำหรับการทำทายเป็นแน่แล้ว แน่ใจว่าเขาตอบกลับไปอย่างร้อนรนว่า “อย่ากลัวเลย มั่นคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้” นี่เท่ากับว่าโมเสสบอกให้พวกเขาแค่เย็นเฉยๆและคอยดูว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรให้พวกท่านบ้าง เขาบอกคนเหล่านั้นต่อไปว่าอีกไม่นานพวกเขาจะไม่ได้เห็นชาวอียิปต์เหล่านั้นอีกเลย จากนั้นเขาคำนิพนธ์พวกเขาโดยบอกพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด” นี่เท่ากับเขาบอกพวกเขาว่า จงอยู่เฉยๆ และดูว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไร

อพย 14:15-18 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด 16 ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของ เจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเล แล้วข้ามไปได้ 17 ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รรถบ และพลม้าทั้งหมดของเขา 18 เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะ ฟาโรห์ รรถบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์"

พระเจ้าจึงทรงบอกโมเสสให้หยุดอธิษฐานและเตรียมพลไพร่ให้พร้อมสำหรับการยก ออกไป พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าจะต้องทำอะไรและสิ่งที่พระองค์จะทรงทำ ในส่วนของเขา แล้ว โมเสสจะต้องยกไม้เท้าของตนขึ้นโดยเหยียดมันออกเหนือทะเลนั้นและทะเลนั้นจะแยก ออกต่อหน้าพวกเขา พวกเขาก็จะสามารถเดินไปบนดินแห้งได้ "กลางทะเล"

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงบอกโมเสสล่วงหน้าว่า พระองค์จะทรงทำให้ใจของชาวอียิปต์ แข็งกระด้างอีกครั้งเพื่อที่ว่าพวกเขาจะไล่ตามชนอิสราเอลเข้าไปในทะเลนั้น อย่างไรก็ตาม ใน การทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทำลายคนเหล่านั้น คำที่แปลว่า เกียรติ (คอบ บัด) มีความหมายว่า 'เกียรติ' หรือ 'สง่าราศี'

อพย 14:19-20 ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ ข้างหลัง และเสาเมฆซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา 20 คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่าย ของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างใน เวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน

เห็นได้ชัดว่าปานนี้เป็นเวลาค่ำแล้ว พระเจ้าจึงทรงย้ายเสาเมฆโดยทูตสวรรค์ของพระองค์ ไปยังด้านหลังของพวกเขาซึ่งจนถึงตอนนี้ก็นำหน้าพวกเขามาตลอด พระเจ้าทรงให้มันอยู่ตรง กลางระหว่างพวกเขากับชาวอียิปต์ มันกลายเป็นเมฆแห่งความมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่ในอีกฝั่งหนึ่ง มันให้แสงสว่างแก่ชนชาติอิสราเอล มันจึงแยกทั้งสองค่ายนั้นออกจากกันเพื่อที่ว่าชาวอียิปต์จะ ไม่สามารถและจะไม่ยอมโจมตีชนอิสราเอลในคืนนั้น

อพย 14:21-22 โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรง บันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออก

จากกัน 22 คนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพง
สำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ขณะเดียวกัน โมเสสก็เหยียดมือของเขาออกเหนือทะเลนั้นตามที่ได้รับบัญชา “และพระ
เยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดิน
แห้ง น้ำแยกออกจากกัน” โดยตั้งขึ้นเป็นเหมือนกำแพงอยู่ทั้งสองข้างของพวกเขา คนชาติ
อิสราเอลจึงเดินมุ่งหน้าไปบนพื้นทะเลแห้ง การทำเช่นนั้นถือได้ว่าเป็นก้าวสำคัญแห่งความเชื่อ
เลย กระนั้นพวกเขาก็เชื่อฟังโดยความเชื่อ

อพย 14:23-25 คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และ
พลม้าทั้งปวงของฟาโรห์ 24 ครั้งในเวลาอรุณ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสา
เมฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล 25 พระองค์ทรงกระทำ
ให้ล้อรถฝืดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า "ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเขา "

ชาวอียิปต์ซึ่งมีใจแข็งกระด้างก็มุ่งมั่นที่จะขยับยั้งชนอิสราเอลให้ได้ โดยไล่ตามพวกเขา
เข้าไปกลางทะเลทันที “ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์” ปานนี้เป็นเวลาเช้า
แล้วเพราะมีเขียนไว้ว่า “เวลาอรุณ” องค์พระผู้เป็นเจ้าจึง “ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสา
เมฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล”

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ พระเจ้าทรงทำให้ล้อของรถรบเหล่านั้นหลุดออก บางคน
คาดเดาว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น โดยใช้สายฟ้าฟาดหรือลูกเห็บ แต่ก็ไม่มีเอ่ยถึงสิ่งเหล่านี้ใน
ข้อความเลย มันเป็นเรื่องที่เกือบตกขบขันที่จะนึกภาพกองทัพอียิปต์อันเกรียงไกรที่ไล่ตาม
ชนชาติอิสราเอลและล้อที่ละลือค่อยๆ หลุดออกจากรถรบเหล่านั้น พวกเขาจึงพยายามอย่างเปล่า
ประโยชน์ที่จะขับรถรบเหล่านั้นไปโดยไม่มีล้อ ด้วยความตระหนกตกใจกลัว ชาวอียิปต์จึง
ตระหนักว่าพระเจ้ากำลังสู้กับพวกตนและตัดสินใจที่จะหนีไปจากที่นั่น

อพย 14:26-28 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงยื่นมือออกไปเหนือ
ทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา" 27 โมเสสจึงยื่น
มือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเย

โฮวาทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล 28 น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เหยียดมือของเขาออกไปเหนือทะเลนั้นอีกครั้งและน้ำในทะเลก็จะไหลกลับมาท่วมชาวอียิปต์ที่อยู่ในทะเลนั้น โมเสสทำตาม และ “ทะเลก็กลับไหลดังเก่า” เมื่อถึงรุ่งเช้า คังนั้น “พระเยโฮวาทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล”

พวกนักศาสนศาสตร์ที่มีแนวคิดเปิดกว้างและชี้สงสัยก็เสนอแนวคิดที่ว่าทะเลแดงนั้นจริงๆแล้วคือ ‘ทะเลต้นกก’ (มีความจริงในแนวคิดนี้อยู่บ้าง เพราะคำที่แปลว่า ‘แดง’ (คูวพห์) แปลได้ด้วยว่า ต้นกก หรือต้นหญ้า น้ำ มันเป็นคำเดียวกับที่ถูกแปลเป็น กอปรีอ ในอพยพ 2:5) หลักคำสอนแบบเปิดกว้างมาตรฐานจึงสอนว่าชนชาติอิสราเอลเดินข้าม ‘ทะเลต้นกก’ ไปซึ่งลึกแค่ตาคุ่มหรือเข่า โดยปฏิเสธการประกอบกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม แนวคิดแบบตั้งข้อสงสัยดังกล่าวก็ล้มเหลว เพราะว่ามีเขียนไว้ว่าเมื่อน้ำทะเลกลับมาไหลดังเดิม กองทัพอียิปต์ทั้งหมดก็จมน้ำ น้ำทะเล “กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว” ดู ฮีบรู 11:29

อพย 14:29-31 ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย 30 ดังนี้ในวันนั้นพระเยโฮวาทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล 31 อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาทได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาท เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาทและเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำดูกล่าวถึงชนชาติอิสราเอล “เดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล” น้ำในทะเลนั้น “ตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย” พระเจ้าไม่เพียงทรงช่วยพวกเขาให้พ้นอย่างเกรียงไกรเท่านั้น แต่พวกเขาเดินไปบนดินแห้งโดยเท้าของพวกเขาไม่เปียกเลยด้วยซ้ำ พระองค์ไม่เพียงทรงแยกทะเลแดงเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำให้ท้องทะเลแห้งเพื่อพวกเขาด้วย พื้นที่ส่วนที่พวกเขาเดินข้ามไปน่าจะเป็นขอบบนของช่องแคบสุเอซซึ่งยื่นออกมาจากทะเลแดง ในวันถัดมา “อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล”

ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า “พระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์” พวกเขาได้เห็นกับตาว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไรเพื่อพวกเขา คนชาติอิสราเอลจึง “เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อ โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย” พระเจ้าจึงทรงกลายเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาและคนอิสราเอลจึงเริ่มเกรงกลัวและวางใจพระองค์ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นชัดเจนแบบไม่มีข้อสงสัยว่าโมเสสเป็นผู้นำที่ถูกเลือกสรรของพระองค์

ภาพรวมของอพยพ 15: หลังจากพระเจ้าทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นอย่างยิ่งใหญ่แล้ว อพยพ 15 ก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับ (1) บทเพลงแห่งการช่วยกู้ของโมเสสในข้อ 1-21 ตามมาด้วยการทดสอบที่น้ำแห่งตำบลมาราห์ในข้อ 22-27

อพย 15:1-3 **ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า** "ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล 2 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์ 3 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์

ในการเฉลิมฉลองชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงให้เกิดขึ้น โมเสสจึงร้องเพลงแห่งชัยชนะซึ่งกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อเพลงของโมเสส ต่อมามันถูกอ้างอิงถึงในวิวรณ์ 15:3

เห็นได้ชัดว่าข้อ 2 กลายเป็นรากฐานของเพลงสดุดี 118:14 และอิสยาห์ 12:2 ในเวลาต่อมา เนทีเคียว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นกำลังและบทเพลงของเราจริงๆ และพระองค์เองได้กลายมาเป็นความรอดของเราแล้ว “พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า” โมเสสกล่าวล่วงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ว่า สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรง “จัดเตรียมที่อยู่ให้แก่เขา” นอกจากนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเขาจึงจะยกย่องพระองค์ ไม่มีวิธีใดที่จะให้เกียรติบรรพบุรุษของตนดีไปกว่าการยกย่องพระเจ้าของเขา

แม้คนบางกลุ่มที่รักสันติจะมองว่าอย่างไรก็ตาม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าก็ทรงเป็นนักรบ “พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์” พระองค์ได้ทรงต่อสู้แล้วและจะทรงต่อสู้เท่าที่จำเป็น เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์และพลไพร่ของพระองค์

อพย 15:4-5 พระองค์ทรงเหวี่ยงรศรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรศรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง 5 น้ำท่วมเขา เขาจมลงในทะเลที่ลึกประจูดูก่อนหิน

โมเสสกล่าวต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงได้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่โดยการทำให้พวกอียิปต์จมน้ำตายในทะเลแดง เขากล่าวว่าคนเหล่านั้นจมลงคูหินก้อนหนึ่ง อีกครั้งทีนั้นเป็นเรื่องแปลก หากจริงๆแล้วชนอิสราเอลเดินลุยน้ำลึกแค่ต่าตุ่มเหมือนอย่างที่พวกแนวคิดเปิดกว้างกล่าวอ้าง

อพย 15:6-8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอำนาจยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ฟาดศัตรูแหลกเป็นชิ้นๆ 7 ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างตอฟาง 8 โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้นไป น้ำท่วมก็ทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล

โมเสสกล่าวต่อไปว่าพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า “ทรงอำนาจยิ่ง” คำบรรยายถึงพระเจ้า โดยให้มีลักษณะของมนุษย์จึงถูกกล่าวตรงนี้ นั่นคือ พระองค์ทรงถูกบรรยายว่ามีมือขวา ใดๆก็ตาม ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเมื่อพระองค์ทรงช่วยชนอิสราเอลให้พ้น ในความยิ่งใหญ่แห่งความเป็นเลิศของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกของพระองค์ น้ำทะเลนั้นได้ถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน

อพย 15:9-10 พวกข้าศึกกล่าวว่า 'เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชักดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย' 10 พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขาจมลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว

แม้ชาวอียิปต์ได้ปฏิญาณว่าจะไล่ตามและทำลายชนอิสราเอลเสีย แต่พระเจ้าในฤทธานุภาพอันเกรียงไกรของพระองค์ได้ทรงเพียงเป่าน้ำให้กลับมาท่อมคนเหล่านั้น “เขามลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว”

อพย 15:11-13 **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ 12 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย 13 พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ**

โมเสสถามต่อไปในแบบไม่ต้องการคำตอบ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า” คำที่แปลว่า บรรดาพระ (เอล) มีความหมายว่า เหล่าผู้มีฤทธิ์ ตรงนี้มันอาจหมายถึง บุคคลใดก็ตามที่มีฤทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือวิญญาณ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเรา! นอกจากนี้ โมเสสถามแบบไม่ต้องการคำตอบต่อไปว่า “องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ” อีกครั้งที่คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีผู้ใดในจักรวาลที่เหมือนกับพระองค์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยสง่าราศีในความบริสุทธิ์และทรงนำเกรงขามในการสรรเสริญพระองค์ โดยทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆอันเกรียงไกร

โมเสสกล่าวต่อไปว่าแค่เพียงพระเจ้าทรงเหยียดพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ออก แผ่นดินโลกก็กลืนกินเหล่าศัตรูของพวกเขาเสีย นอกจากนี้ ในพระเมตตาของพระองค์ๆก็ทรงนำพลไพร่ของพระองค์ไปข้างหน้าซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้แล้ว โดยทรงนำพวกเขาไปโดยพระกำลังของพระองค์สู่ที่อาศัยสุดยอดแห่งหนึ่ง เราควรหมายเหตุไว้ว่าสถานที่แห่งนั้นถูกกล่าวถึงว่าบริสุทธิ์ มันได้ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับพวกเขาแล้วโดยพระเจ้า

อพย 15:14-19 **ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศฟีลิสเตียจะรู้สึกเสียวสยอง 15 ครั้งนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป 16 ความรู้สึกเสียวสยอง และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกร**

ของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จนพลไพร่ของพระองค์ ผ่านผ่านไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไว้แล้วผ่านไป 17 พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และ ทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของ พระองค์สถาปนาไว้ 18 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์ 19 เพราะเมื่อกอง ม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหล กลับมาท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น"

โมเสสจึงกล่าวล่วงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ว่าชนชาติเพื่อนบ้านทั้งหลายที่ไม่ใช่ชน อิสราเอลจะเข้าไปติดต่อดัมพันธ์ด้วยจะอัศจรรย์ใจและเกรงกลัว (ปาเลสไตน์, เอโดม, โมอับ และคานาอัน) เขากล่าวแบบเป็นคำพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะทรงนำพวกเขาทั้งหมดไปถึงภูเขาซึ่ง เป็นมรดกของพระองค์และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ที่นั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงครอบ ครองอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เขาจึงเห็นล่วงหน้าเป็นคำพยากรณ์ถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับใน ตอนนั้นเรื่อยไปจนถึงกาลนิรันดร์

เพลงของโมเสสปิดท้ายด้วยการที่เขาสรุปย่อการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาเพิ่งเห็นกับ ตา อียิปต์ได้พ่ายแพ้อย่างหมดรูปและอิสราเอลได้รับการช่วยให้พ้น

อพย 15:20-21 ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และ หญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย 21 มิเรียมจึงร้องนำว่า "จงร้องเพลง ถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและ พลม้าให้ตกลงไปในทะเล"

มิเรียม พี่สาวของโมเสส ถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้พยากรณ์ นางนำหญิงชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ในการเต้นรำแบบบัลเล่ต์โดยสรรเสริญพระเจ้าเช่นเดียวกัน การตอบสนองของนางต่อเพลงอัน ยิ่งใหญ่ของโมเสสคือ "จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่าง ใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล"

อพย 15:22 ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกัน ดารชูร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มีได้พบน้ำเลย

หลังจากได้ประสบกับการทรงไถ่อันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าแล้ว ชนอิสราเอลก็เริ่มการเดินทางระยะยาวไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ พวกเขาเพิ่งประสบกับความรอดของพระเจ้ามาไม่นาน โลกที่แท้จริงแห่งปัญหาต่างๆใน ‘ชีวิตคริสเตียน’ ก็เริ่มต้นขึ้น ถิ่นทุรกันดารชัวร์คือเขตแดนนั้นในแหลมซีนายทางทิศตะวันตก มันคือทะเลทรายเฉียดนี้เอง แม้ว่าพวกเขาเดินทางสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารนั้น แต่พวกเขาก็ “ไม่พบน้ำเลย” หลังจากพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้รอดแล้ว พระองค์ก็ทรงอนุญาตให้พวกเขาถูกทดสอบ พวกเขาซึ่งเหมือนกับประชากรของพระเจ้า จนถึงทุกวันนี้ไม่ได้สอบผ่านอย่างดี แม้กระนั้น อีกไม่นานพระเจ้าจะทรงสอนบทเรียนที่สำคัญอีกอย่างแก่พวกเขา โดยเปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์จะทรงเลี้ยงดูพวกเขาไปตลอดทาง

อพย 15:23 ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่ามีราห์ จากนั้นพวกเขาก็มาถึงตำบลมาราห์ซึ่งมีน้ำ แต่ดั่งคำฮีบรู *มาราห์* สื่อเป็นนัย น้ำที่นั่นมีรสขม แม้มิได้ระบุไว้ แต่มันอาจมีรสขมเพราะทะเลสาบขมขนาดใหญ่ (Great Bitter Lake) ที่อยู่ใกล้เคียง พระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาถูกทดสอบเช่นนั้น

อพย 15:24-25 และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า "พวกเราจะเอาอะไรดื่ม" 25 โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ต้นนั้นลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั่น

ประชาชนเหล่านั้นจึงบ่นต่อว่า คำที่แปลเช่นนั้น (สุวัน) มีความหมายว่า บ่น หรือประท้วง เป้าหมายแห่งการบ่นของพวกเขาคือ โมเสสผู้นำสงสาร แม้พระเจ้าทรงประทานสิทธิพิเศษแก่เขาใน ‘การเป็นศิษยาภิบาลเลี้ยงดู’ สิ่งที่อยู่ได้ว่าเป็น ‘คริสตจักร’ ที่ขนาดใหญ่โตที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ แต่เขาก็แบกรับภาระของมันอย่างแน่นอน ทางแก้ปัญหาของพระเจ้าคือ ต้นไม้พิเศษต้นหนึ่งซึ่งเมื่อถูกโยนลงไปใต้น้ำก็จะทำให้น้ำนั้นจืด น้ำปริมาณมหาศาลเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการของคนสองล้านห้าแสนคนและฝูงสัตว์ของพวกเขา

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ที่สำคัญอีกประการเพื่อพิสูจน์ให้พลไพร่ของพระองค์เห็นว่า แม้ถูกทดสอบ แต่พระองค์ก็ทรงตอบสนองความต้องการของพวกเขาได้ พระองค์จึงทรงกลายเป็นเสบียงสำหรับการเดินทางครั้งนั้น บางคนเสนอว่าต้นไม้ที่ถูกโยนลงไปใต้น้ำนั้นเป็นภาพเล็งถึงกางเขนซึ่งสักวันหนึ่งจะทำให้น้ำขมแห่งความบาปกลายเป็นรสหวาน

สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อ ข้อความตรงนี้กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงลงใจพวกเขา คำที่แปลเช่นนั้น (นาคาห์) มีความหมายว่า การทดสอบหรือการลองดู พระเจ้าได้ทรงวางบททดสอบหนึ่งไว้ตรงหน้าพลไพร่ของพระองค์ แม้ว่าพระองค์ทรงเล็งดูพวกเขาจริงๆก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่ได้สอบผ่านอย่างงดงาม

อพย 15:26 **พระองค์ตรัสว่า** "ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขะมักเขม้น และกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เงี่ยหูฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย"

“กฎเกณฑ์และกฎ” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อก่อนหน้ามีดังต่อไปนี้ “ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขะมักเขม้น และกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เงี่ยหูฟังพระบัญญัติของพระองค์” ฯลฯ มีเงื่อนไขสามประการสำหรับพระสัญญาที่จะมานี้ กล่าวโดยสรุปก็คือ พระเจ้าทรงเจาะจงไว้ว่าพลไพร่ของพระองค์ควร (1) ตั้งใจฟังพระองค์ (2) ทำสิ่งที่ถูกต้อง และ (3) เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์

พระองค์จึงทรงสัญญาโดยอิงตามเงื่อนไขเหล่านั้นว่า “โรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย” โรคต่างๆที่เวลานี้อาจหมายถึงภัยพิบัติเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงให้เกิดกับอียิปต์ แน่ทีเดียว พระองค์ทรงเป็นผู้ที่รักษาประชากรของพระองค์ให้หายได้ในทุกทาง

อพย 15:27 **พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น** พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น พระเจ้าจึงทรงนำพวกเขามาถึงตำบลเอลิมซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า เหล่าต้นอินทผลัม ที่โอเอซิสแห่งนี้มีไม่ใช่แค่ต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้นเท่านั้น แต่ยังมี “บ่อน้ำพุสิบสองบ่อ” ด้วย บ่อน้ำพุเหล่านี้ น่าจะเป็นสระน้ำหรือน้ำพุในทะเลทรายนั้น แม้มิได้ระบุไว้อย่างจำเพาะเจาะจง แต่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาไปที่นั่น อีกครั้งที่พระองค์ทรงเล็งดูประชากรของพระองค์และพวกเขาตั้งค่ายที่นั่น

ภาพรวมของอพยพ 16: หลังจากเดินทางออกมาจากอียิปต์แล้ว ความเป็นจริงของชีวิตในทะเลทรายก็เผชิญหน้ากับชนชาติอิสราเอล นอกจากนี้ ในไม่ช้าพวกเขาก็พบกับความยุ่งยากต่าง ๆ นานาระหว่างทางไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ (ภาพเปรียบถึงชีวิตคริสเตียนจึงปรากฏชัดเจนเหลือเกิน) แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงเลี้ยงดูและทรงช่วยให้พ้น ในบทนี้ (1) ชนชาติอิสราเอลบ่นขออาหารในข้อ 1-13 (2) พระเจ้าประทานมานาเพื่อเป็นอาหารของพวกเขาในข้อ 14-22 (3) กฏระเบียบต่างๆเกี่ยวกับมานาได้ถูกตั้งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับวันสะบาโตในข้อ 23-36

อพย 16:1-3 พวกเขาออกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลาออกจากริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาศินาย 2 ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร 3 คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิ่มหนำจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น"

มีกล่าวไว้ว่าค่ายชาวอิสราเอลยกจากตำบลเอลิม (สถานที่ๆมีบ่อน้ำสิบสองบ่อและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น) และเข้ามาในถิ่นทุรกันดารสิน คำหลังนี้อาจเป็นคำพินิจมากกว่าซึ่งหมายถึงเขตแดนซินาย ข้อความตรงนี้ระบุว่ามัน "อยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาศินาย" มีกล่าวไว้ด้วยถึงวันเวลาในประวัติศาสตร์ พวกเขาออกเดินทางจากตำบลเอลิมในวันที่สิบห้าเดือนที่สองหลังจากออกมาจากอียิปต์

ธรรมเนียมมนุษย์แบบเก่าอันบาปหนาของชนชาติอิสราเอลเริ่มปรากฏชัดในไม่ช้า พวกเขา "พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร" คำที่แปลว่า บ่น (ลูน) มีความหมายว่า 'ต่อว่า', 'ร้องเรียน' หรือ 'พึมพำ' ชนอิสราเอลเผชิญหน้ากับโมเสสและอาโรน โดยบ่นว่าพวกเขาขอตายในอียิปต์ดีกว่ามาหิวตายในถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นที่ๆโมเสสได้นำพวกเขามา อย่างน้อยในอียิปต์พวกเขาก็มีหม้อเนื้อ ซึ่งหมายถึงเนื้อสัตว์ที่ปรุงแล้วพร้อมรับประทานและ "รับประทานอิ่มหนำ"

อพย 16:4-5 แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะปฏิบัติตามราชบัญญัติของเราหรือไม่ 5 ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน"

เมื่อทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าก็ทรงบอกโมเสสว่าพระองค์จะทรง "จะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูฝนสำหรับพวกเจ้า" ประชาชนจะออกไปแต่ละวันและเก็บมาปริมาณหนึ่ง วิธีที่ว่า "เก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ" มีความหมายว่า พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้พวกเขาเก็บตามจำนวนที่กำหนดแต่ละวัน นอกจากนี้ ในวันที่หกของสัปดาห์ พวกเขาจะต้องเก็บเป็นสองเท่าของที่พวกเขาเก็บ

ที่น่าสนใจก็คือว่าในการทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะ "ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่" พระเจ้าไม่เพียงกำลังเตรียมเสบียงสำหรับประชากรของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์กำลังตั้งบททดสอบหนึ่งไว้ต่อหน้าพวกเขาด้วย พวกเขาต้องเก็บตามปริมาณที่กำหนดในแต่ละวันเท่านั้น นั่นคือ ไม่มากเกินไปและไม่น้อยเกินไป ประเด็นก็คือว่าพระเจ้าปรารถนาให้พวกเขาพึ่งพาพระองค์สำหรับความต้องการต่างๆของพวกเขา นี่เท่ากับว่าพระองค์กำลังสอนประชาชนของพระองค์ให้วางใจพระองค์ นั่นคือ ที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ นอกจากนี้ มันจะเป็นบททดสอบหนึ่งซึ่งพวกเขาจะต้องเชื่อฟังพระองค์ในรายละเอียดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้

อพย 16:6-8 โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า "ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์ 7 ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำมั่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา" 8 โมเสสกล่าวว่า "ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์"

โมเสสและอาโรนจึงประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลว่าเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น เย็นวันนั้นชนอิสราเอลจะรู้ว่าพระเยโฮวาห์พระองค์เดียวเท่านั้นได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากอียิปต์ เช้าวันถัด

มาพวกเขาจะเห็นสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าต่อตาพวกเขา โมเสสจึงให้เห็นอย่างมีไหวพริบว่าการบ่นของพวกเขาที่จริง ๆ แล้วเป็นการบ่นต่อว่าพระเจ้าและไม่ใช่แค่การบ่นต่อว่าเขาทั้งสอง

โมเสสจึงบอกพวกเขาว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานเนื้อให้พวกเขารับประทานในเย็นวันนั้นและขนมปังในตอนเช้า มันจะเป็นเครื่องเตือนใจว่าพวกเขาได้บ่นต่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า มันจึงเป็นเครื่องเตือนใจว่าพวกเขาไม่ได้ไว้วางใจพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะทรงตอบสนองความต้องการของพวกเขาอย่างเปี่ยมพระกรุณาก็ตาม

อพย 16:9-10 โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า "จงบอกชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า 'เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว'" 10 ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดารแล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ

โมเสสจึงสั่งอาโรนให้รวบรวมชนชาติอิสราเอลเข้ามาต่อหน้าเขาทั้งสองเพราะเหตุเสียงบ่นของพวกเขาซึ่งอาโรนก็ทำตาม เมื่อพวกเขามองไปทางถิ่นทุรกันดาร "สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ"

อพย 16:11-12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 "เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า 'ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า'"

พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสและกล่าวว่าพระองค์ทรงได้ยินเสียงบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว พระองค์จึงทรงบอกพวกเขาเย็นวันนั้นว่า พวกเขาจะรับประทานเนื้อและในตอนเช้าพวกเขาจะอิ่มด้วยขนมปัง ในการทรงเลี้ยงดูพวกเขาๆก็ "จะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

อพย 16:13-14 ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกกลุ่มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตกรอบค่ายที่พัก 14 เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็ก ๆ ทำเม็दन้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น

สมดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว เย็นวันนั้น “ฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย” นอกจากนี้ เช้าวันถัดมาเมื่อน้ำค้างอยู่บนพื้นดิน “สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดิน”

วลีที่ว่า *สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆ* มีความหมายตรงตัวว่า ‘เหมือนแผ่น หรือเหมือนเกล็ด’ พระเจ้าได้ทรงทดลองมาบนประชากรของพระองค์ซึ่งสิ่งหนึ่งที่เกือบเหมือนหิมะบนพื้นดิน พระองค์จึงทรงประทานเนื้อขาวและสิ่งหนึ่งที่เหมือนขนมปังเพื่อเป็นอาหารสำหรับประชากรของพระองค์

อพย 16:15 เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า “นี่คือมานา” เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน เช้าวันถัดมา ชนชาติอิสราเอลก็ร้องอุทานว่า “นี่คือมานา” เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด” คำว่า *มานา* มีความหมายตรงตัวว่า ‘นี่คืออะไร’ คำตอบของโมเสสก็คือว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นอาหารแห่งชีวิตดังที่ระบุไว้ในยอห์น 6:30-33

อพย 16:16-19 นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า “ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน” 17 ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย 18 แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตวง คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี 19 โมเสสจึงสั่งว่า “อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า”

โมเสสจึงเอ่ยคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับการออกไปเก็บ การใช้ และการเก็บรักษามานาของพวกเขา พวกเขาต้องออกไปเก็บเฉพาะตามที่แต่ละคนต้องการ นั่นคือ “เก็บคนละโอเมอร์” ‘โอเมอร์’ หนึ่งเป็นหน่วยตวงวัดของคิบบูซึ่งเท่ากับประมาณสองลิตร (หรือประมาณครึ่งแกลลอน) พวกเขาจึงต้องเอาส่วนที่พวกเขาเก็บได้ไปไว้ที่เต็นท์ของตน

เหมือนกับที่ธรรมชาติมนุษย์มักเป็น หลายคนในชนชาติอิสราเอลไม่ได้สนใจรายละเอียดของคำสั่งที่โมเสสได้ให้ไว้ บางคนเก็บมากเกินไป บ้างก็น้อยเกินไป กระนั้น เมื่อพวกเขาตวงมานาที่พวกเขาเก็บได้ “คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่” บทเรียนที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงจัดหาให้ตามความต้องการของพวกเขา นอกจากนี้ พวกเขาต้องไม่เหลือมันไว้เลยจนถึงเช้าวันถัดมา

อพย 16:20-22 แต่เขามีได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น 21 เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป 22 อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

น่าเสียดายที่ว่า หลายคนในอิสราเอล “มิได้เชื่อฟังโมเสส” และสุดท้ายก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้าในความพยายามที่จะฟังพยากรณ์ที่หามาได้ บางคนก็กักตุนมันไว้และเก็บส่วนเกินไว้ข้ามคืน พวกเขาถึงกับแข็งที่ “อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น” โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น นอกจากนี้ พวกเขาเรียนรู้ในไม่ช้าว่าเมื่อแดดเริ่มร้อน ภาวนาส่วนที่แมลงบนพื้นดินก็ละลายไป อย่างไรก็ตาม ก่อนถึงวันที่หกของสัปดาห์ คนส่วนใหญ่แห่งชนชาติอิสราเอลก็ได้เรียนรู้บทเรียนนั้นแล้ว พวกเขาจึงเก็บไว้ต่างหากเป็นสองเท่าสำหรับวันสะบาโตที่จะมา

อพย 16:23-26 โมเสสบอกเขาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า 'พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปิ้งอะไรก็ให้ปิ้ง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น'" 24 เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย 25 โมเสสจึงบอกว่า "วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าเป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย 26 จงเก็บหกรวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย"

โมเสสจึงกล่าวซ้ำในวันที่หกเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติสำหรับวันสะบาโตที่จะถึงนั้นในเรื่องของมานา เขาสั่งพวกเขาให้ปิ้งหรือต้มมานาของพวกเขา (และอาจนกลุ่มด้วย) สำหรับวันสะบาโตที่จะถึงและอาหารนั้นจะรับประทานได้อยู่สำหรับวันสะบาโต คนส่วนใหญ่ของชนชาติอิสราเอลทำตามนั้นและมานาที่เตรียมไว้ก็ไม่เน่าเสียหรือหนอนขึ้นจริงๆเมื่อไว้ข้ามคืน

โมเสสจึงเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับหลักการกว้างๆเรื่องวันสะบาโต (ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า บัญญัติเรื่องวันสะบาโตที่เป็นลายลักษณ์อักษรแบบเฉพาะเจาะจงยังไม่ได้ถูกให้ไว้เลย กระนั้น มันก็เป็นที่น่าสนใจจากสิ่งที่น่าจะเป็นความจริงที่ถูกส่งต่อกันมาตลอดตั้งแต่การเนรมิตสร้างสรรค์สิ่งซึ่งในการนั้นพระเจ้าทรงชำระแยกตั้งวันที่เจ็ดไว้เป็นวันบริสุทธิ์)

โมเสสจึงสั่งประชาชนให้รับประทานในวันสะบาโตนั้นซึ่งสิ่งที่พวกเขาได้จัดเตรียมไว้แล้ว อย่างไรก็ตาม เขาเตือนความจำคนเหล่านั้นว่าพวกเขาต้องไม่ออกไปเก็บอาหารเพิ่มอีกในวันสะบาโต พวกเขาต้องทำเช่นนั้นเป็นเวลาหกวัน แต่ไม่ใช่ในวันสะบาโต

อพย 16:27-30 อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ 28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พวกเจ้าจะจัดขึ้นบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร 29 ดุชิพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย" 30 เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักผ่อนในวันที่เจ็ด

แม้กระนั้น บางคนก็เพิกเฉยต่อคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้าและออกไปหาทานในวันสะบาโตอยู่ดี โดยไม่พบเลย พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาผ่านทางโมเสสว่า "พวกเจ้าจะจัดขึ้นบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร" พระเจ้าทรงตำหนิพวกเขาและตรัสซ้ำว่าพวกเขาต้องเก็บเป็นสองเท่าในวันที่หก พวกเขาจึงหยุดพักในวันที่เจ็ด

อพย 16:31 เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง มีระบุไว้ว่ามานา "เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง" เห็นได้ชัดว่ามันทั้งสวยงามน่าดูและรสชาติอร่อย

อพย 16:32-34 โมเสสกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า 'จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'" 33 โมเสสบอกอาโรนว่า "เอาหม้อลูกหนึ่ง ตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน" 34 อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เก็บมานาโอเมอร์หนึ่งไว้เพื่อเป็นที่ระลึกเสมอไป "หน้าหีบพระโอวาท" หีบพระโอวาทจึงนำหมายถึง หีบแห่งพันธสัญญาซึ่งจะถูกทำขึ้นในไม่ช้า มันจะบรรจุพระราชบัญญัติและหลังจากนั้นเป็นต้นไปจะเป็นที่รู้จักในชื่อ 'พระโอวาท'

อพย 16:35-36 ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน 36 หนึ่งโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของ

เอฟาห์ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับมานาถูกระบุไว้ ชนชาติอิสราเอลกินมานานเป็นเวลาสี่สิบปี หลังจากนั้น มันหยุดตกวันที่พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ มีระบุไว้ด้วยว่าโอเมอร์หนึ่งเท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

ภาพรวมของอพยพ 17: บทที่ 17 บันทึกการทดสอบและการสอนประชากรของพระองค์เพิ่มเติมโดยพระเจ้า (1) ในบทนี้มีกล่าวถึงเหตุการณ์เรื่อง ไม่มีน้ำที่เรเฟอิมตามที่ระบุไว้ในข้อ 1-4 (2) จากนั้นพระเจ้าทรงประทานน้ำให้แก่พวกเขาในข้อ 5-7 (3) สุดท้าย มีบันทึกเกี่ยวกับการโจมตีพวกอิสราเอลและชัยชนะเหนือคนอามาเลขในข้อ 8-16

อพย 17:1-4 ชุมมูมชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรเฟอิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม 2 เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า "ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ" โมเสสจึงบอกเขาว่า "พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลงดีกับพระเยโฮวาห์" 3 พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า "ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้คนน้ำตาย" 4 โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์จะอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว"

พวกอิสราเอลจึงยกเดินไปต่อยังเรเฟอิมตามที่พระเจ้าทรงบัญชา ที่นั่นพวกเขาพบว่าไม่มีน้ำ การทดสอบอีกครั้งระหว่างทางไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้จึงเกิดขึ้น แน่แน่นอนว่าพระเจ้ากำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นประชากรของพระองค์เห็นว่าพระองค์จะทรงเลี้ยงดูพวกเขา แทนที่จะขอการเลี้ยงดูจากพระเจ้า พวกอิสราเอลกลับ “กล่าวหาโมเสส” ความหมายก็คือว่า พวกเขาหันมาเล่นงานโมเสส โดยเรียกร้องให้เขาหาน้ำให้คนรับประทาน

โมเสสคงตอบกลับไปอย่างเหลืออดว่า “พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลงดีกับพระเยโฮวาห์” ปัญหาที่แท้จริงของพวกเขาก็คือ ความไม่เต็มใจของพวกเขาคือจะไว้วางใจพระเจ้าสำหรับความต้องการต่างๆของตน พวกเขากลับบ่นต่อว่าอีกครั้งว่าโมเสสได้พาพวกเขาออกจากอียิปต์เพื่อฆ่าพวกเขา นอกจากนี้ พวกเขาก็เดือดเนื้อร้อนใจมากเสียจนพวกเขาจะเอาหินขว้างโมเสสให้ตายด้วย เขาจึงร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

อพย 17:5-6 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย 6 ดูก่อน เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาไซเรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม" โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้ถือไม้เท้าของเขาไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงยืนอยู่ต่อหน้าเขาบน "ศิลาที่ภูเขาไซเรบ" (เราจำได้ว่าไซเรบเป็นอีกชื่อของซีนาย) พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้ "ตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม" โมเสสก็กระทำตามที่พระเจ้าสั่ง ปริมาณน้ำที่ใช้เลี้ยงคนกว่าสองล้านห้าแสนคน และฝูงสัตว์ของพวกเขาด้วยนั้นคงมากมายมหาศาลจริงๆ

แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงจัดทำให้ บทเรียนฝ่ายวิญญาณหลายประการที่ปรากฏชัดเจน ได้แก่ (1) พระเจ้าทรงประทานให้ตามความต้องการของประชากรของพระองค์ (2) เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิต นี่ก็เป็นภาพถึงถึงพระองค์เช่นกัน (3) มีหลายคนคิดว่าในการที่โมเสสตีหินนั้น มันก็เป็นภาพถึงอีกประการถึงพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระศิลาที่ถูกตีบนกลโกธา

อพย 17:7 โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั่น และลองดีกับพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ" โมเสสจึงเรียกสถานทีนั้นว่า (1) *มัสสาห์* ซึ่งมีความหมายว่า 'การลองดี' ซึ่งทำให้นึกถึงการที่พวกอิสราเอลลองดีกับพระเจ้าของตน (2) เขาตั้งชื่อมันด้วยว่า *เมรบาห์* ซึ่งมีความหมายว่า 'การวิวาท' หรือ 'การหาเรื่องทะเลาะ' โดยทำให้นึกถึงการที่พวกเขาหาเรื่องกับโมเสสที่นั่น

อพย 17:8-13 ครั้งนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟิดิม 9 โมเสสสั่งโยชูวาว่า "จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา" 10 โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร์ ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น 11 ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น 12 แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรนกับเฮอร์ก็ช่วยยกมือ

ท่านขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ขู้อยู่จนตะวันตกดิน 13 ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลขกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ

การทดสอบอีกหนระหว่างทางปรากฏขึ้น กระนั้นพระเจ้าก็ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้น คนอามาเลขออกมาสู้กับพวกอิสราเอลขณะที่พวกเขายังอยู่ในเขตแดนตำบลเรฟีคิม โมเสสจึงสั่งโยชูวาให้รวบรวมชายฉกรรจ์และออกไปสู้รบในวันถัดไป ขณะเดียวกัน โมเสสก็อยู่บนยอดภูเขาแห่งหนึ่ง ตราบใจที่เขาถ่มมือขึ้นพร้อมกับไม้เท้าของพระเจ้า พวกอิสราเอลก็ได้เปรียบ แต่เมื่อเขาเริ่มเหนื่อยล้าและลดมือลง คนอามาเลขก็เป็นต่อ

ดังนั้น เมื่อเวลาผ่านไปและโมเสสเริ่มเหนื่อยล้า อาโรนและเฮอรั (ผู้ช่วยคนหนึ่งของโมเสส) ก็เอาก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งมาวางไว้ใต้เขาเพื่อให้เขานั่งบนนั้น จากนั้นอาโรนและเฮอรัก็ปลัดกันขุมมือของโมเสสให้นั่งไว้จนกระทั่งตะวันตกดิน พวกอิสราเอลจึง “ปราบอามาเลขกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ” ในวันนั้น บทเรียนหนึ่งอาจถูกสื่อตรงนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางผู้นำที่เป็นมนุษย์ ซึ่งในกรณีนี้คือ โมเสส

อพย 17:14-16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลขไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย" 15 โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสตี 16 กล่าวว่ "เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลขต่อไปทุกชั่วอายุ"

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เขียนรายละเอียดของการสู้รบครั้งนั้นไว้เป็นที่ระลึกถึงการที่คนอามาเลขได้ออกมาต่อสู้พวกอิสราเอล พวกเขาต้องจดจำไว้เสมอว่าคนอามาเลขได้ต้อนรับตนอย่างไร บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นในเวลาที่พวกเขาเดือดร้อน โมเสสจึงสร้างแท่นบูชาอันหนึ่งและตั้งชื่อว่า เยโฮวาห์นิสตี ซึ่งมีความหมายว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นธงรบของข้าพเจ้า’ มีคำเตือนหนึ่งด้วยว่าพวกอิสราเอลจะเจอกับคนอามาเลขอีกในการสงครามในอีกหลายชั่วอายุที่จะมา ชนอาหรับบางพวกจนถึงทุกวันนี้ก็สืบเชื้อสายมาจากอามาเลข

ภาพรวมของอพยพ 18: ขณะที่เรื่องราวของการอพยพเปิดเผยต่อไป บทที่ 18 ก็แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) เยโรธามาพบกับโมเสสในข้อ 1-6 (2) โมเสสต้อนรับเยโรธอในข้อ 7-12 และเยโรธอแนะนำโมเสสให้แสวงหาคำปรึกษาของมนุษย์ในข้อ 13-27

อพย 18:1-5 เมื่อเยโรธอ บุโรหิตแห่งมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ 2 เยโรธอพ่อตาของโมเสสจึงพาศิปีโปราห์ภรรยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น 3 พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ" 4 อีกคนหนึ่งชื่อเอเลียเซออร์ เพราะท่านกล่าวว่า "พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์" 5 เยโรธอพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า

ขณะเดียวกัน เยโรธอ พ่อตาของโมเสสก็ได้ยินเรื่องการทรงช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลภายใต้การนำของโมเสส น่าสนใจตรงที่ว่าเยโรธอพาศิปีโปราห์บุตรสาวของตน ซึ่งเป็นภรรยาของโมเสสมาด้วย "ซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น" เห็นได้ชัดว่า เกิดการแยกทางกันระหว่างโมเสสกับภรรยาของเขาหลังจากเหตุการณ์ที่โรงแรมคีนันดังที่ระบุไว้ในอพยพ 4:24-26 เห็นได้ชัดว่านางได้ทิ้งเขาไปและกลับบ้าน แม้ว่าอาจไม่ใช่การหย่าร้าง แต่แน่นอนว่าเกิดการแยกทางกันเพราะความยากลำบาก เยโรธอจึงพาบุตรของโมเสสมาด้วย คือ เกร์โซมและเอเลียเซออร์ เราควรหมายเหตุไว้ว่า พวกเขาทั้งสองคนและมารดาของพวกเขาไม่ได้ถูกเอ่ยถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพวกเขาและมารดาของพวกเขาไม่ได้อยู่กับโมเสสนานนัก นอกจากนี้ ต่อมาโมเสสก็แต่งงานกับหญิงชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งในเวลาต่อมาดังที่ระบุไว้ในกันดารวิถี 12 ซึ่งทำให้มีริยมพีสาวของเขาไม่พอใจเอามากๆ เยโรธอ นางศิปีโปราห์ และบุตรทั้งสองของนางมาพบกับโมเสสขณะที่พวกเขาอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ "ที่ภูเขาของพระเจ้า" (นั่นคือ ภูเขาซีนาย) เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมไว้ว่าในข้อความที่ตามมานั้น มีการเอ่ยถึงการพบปะกัน การทักทาย และแม้แต่การจูบกันระหว่างโมเสสกับพ่อตาของเขา แต่ไม่มีการเอ่ยถึงสิ่งใดเหล่านี้เลยว่าเขาทำกับภรรยาที่ห่างเหินของเขา

อพย 18:6-12 ท่านบอกโมเสสว่า "เราคือเยโรธอพ่อตาของท่านพาภรรยา กับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน" 7 โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสอง

ไปติดตามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์ 8 โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์
ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวก
อิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮ
วาห์ได้ทรงช่วยเหลือเขาให้พ้นภัยอย่างไร 9 เยโรธก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเย
โฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์
10 เยโรธจึงกล่าวว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาว
อียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ 11 บัดนี้เรา
ทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติ
อิสราเอลอย่างทะนง" 12 เยโรธพ่อตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่
พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสสเฉพาะ
พระพักตร์พระเจ้า

เยโรธเตือนความจำโมเสสว่าเขาเป็นใคร โดยมากำหนดเขาและจูบเขา แน่แน่นอนว่าเขาเริ่ม
ตระหนักถึงสถานะของโมเสสผู้ซึ่ง โดยความช่วยเหลือของพระเจ้า ได้มีชัยต่อกองทัพอันเกรียง
ไกรของอียิปต์ และเมื่อเรื่งๆนี้ก็คือ คนอามาเลข โมเสสชวนเยโรธให้เข้ามาในเต็นท์ของเขาและ
เล่าให้เขาฟังถึงทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำ เยโรธดีใจที่ได้ยินข่าวนั้นและประกาศว่า "บัดนี้เรา
ทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง" นี้เรื่องราวจนถึงตอนนั้น เยโรธยังไม่ได้หันมา
หาพระเยโฮวาห์พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ อย่างไรก็ตาม บัดนี้เขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่อง
สัตวบูชาแด่พระเจ้า

อพย 18:13-23 ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่
พลไพร่ก็ยืนล้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น 14 เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสส
กระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า "นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่ง
ทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น" 15 โมเสสจึงตอบพ่อตา
ว่า "เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ทูลถามพระเจ้า 16 เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหา
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขา กับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
และพระราชบัญญัติของพระองค์" 17 ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทำอย่างนี้
ไม่ดี 18 ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของ
ท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้ 19 ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และ

ขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า 20 ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ 21 ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้วางใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง 22 ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน 23 ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข"

เมื่อเยโรโบแอมได้เห็นภาระอันหนักอึ้งที่โมเสสแบกรับอยู่ในการปกครองดูแลและตัดสินความให้แก่ชนชาติอิสราเอลที่กำลังเติบโต เขาก็ตั้งข้อสังเกตว่าโมเสสไม่สามารถแบกรับภาระใหญ่โตขนาดนั้นได้เป็นเวลานานแน่ๆ เขาจึงแนะนำให้โมเสสรวบรวมผู้นำกลุ่มหนึ่งขึ้นมาและมอบหมายภาระหน้าที่ส่วนใหญ่ของการดูแลค่ายแก่พวกเขา เยโรโบแอมแนะนำให้มีสายงานบังคับบัญชาของผู้ปกครองคนหลักพัน หลักร้อย หลักห้าสิบ และหลักสิบ พวกเขาต้องดูแลปัญหาประจำวันต่างๆ โดยนำเฉพาะปัญหาต่างๆมาหาโมเสส เยโรโบแอมเสริมเงื่อนไขที่ว่า "ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้"

อพย 18:24-27 โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ 25 โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง 26 คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กน้อยๆเขาตัดสินเอง 27 โมเสสส่งพ่อตาของตนกลับไป พ่อตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

โมเสสตกลงที่จะนำแผนการนี้ไปใช้ อย่างไรก็ตาม ต่อมาในกัณดารวิถี 11:14-17 พระเจ้าก็ทรงสถาปนาแผนการของพระองค์เองขึ้นมา อาจเป็นไปได้ว่าแม้ข้อเสนอแนะของเยโรโบแอมมีเจตนาที่ดี แต่มันก็เป็นสติปัญญาของมนุษย์และไม่ได้มาจากพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์เองที่มาจากหลังมีอำนาจเหนือกว่ามัน เยโรโบแอมเดินทางจากไปแม้ว่าเขาจะกลับมาหาโมเสสอีกทีหลังตามที่ระบุไว้ในกัณดารวิถี 10:29-32 ไม่มีการเอ่ยถึงนางสิปโปราห์หรือบุตรชายทั้งสองของนางอีกเลย

ภาพรวมของอพยพ 19: ในบทนี้พระเจ้าทรงเสนอที่จะทำพันธสัญญาหนึ่งกับพวกอิสราเอล ใจความสำคัญของมันก็คือว่า ถ้าพวกเขาจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์และรักษาพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและจะทรงอวยพรพวกเขาเหนือชนชาติทั้งปวง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ข้อเสนอที่เป็นพันธสัญญาของพระเจ้าแก่พวกอิสราเอลในข้อ 1-8 (2) การเตรียมตัวพวกอิสราเอลที่จะฟังสาระสำคัญของพระบัญญัติในข้อ 9-16 และ (3) การเข้าเฝ้าพระเจ้าของโมเสสบนยอดภูเขาซีนายในข้อ 17-25

อพย 19:1-2 ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย 2 เมื่อยกออกจากตำบลเรฟีดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาก็ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น พอออกจากอียิปต์ โดยข้ามพื้นที่ส่วนบนของทะเลแดง พวกอิสราเอลก็พบว่าตัวเองอยู่ในแหลมซีนายซึ่งจนทุกวันนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นทะเลทราย เห็นได้ชัดว่าเวลาผ่านไปสักกระยะหนึ่งแล้วเพราะว่าพวกเขาได้เดินทางไปยังตำบลเรฟีดิมในซีนายตอนใต้แล้ว จากที่นั่นพวกเขาก็เข้าสู่พื้นที่กันดารใกล้กับภูเขซีนาย นั่นคือ ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่นั่นพวกเขาก็ตั้งค่ายของตนอยู่หน้าภูเขซีนาย

อพย 19:3 โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า "บอวงศวานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ขณะตั้งค่ายอยู่ใต้ภูเขซีนาย พระเจ้าก็ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปยังยอดภูเขานั้นเพื่อเข้าเฝ้าพระองค์ที่นั่น โมเสสจึง "ขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า" ที่นั่นพระเจ้าทรงแสดงให้โมเสสเห็นสาระสำคัญของพันธสัญญานั้นที่พระองค์เสนอที่จะสถาปนากับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าจึงสั่งโมเสสให้กลับไปและแสดงให้พวกอิสราเอลเห็นสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกเขาบนภูเขานั้น

อพย 19:4-6 พวกเขาได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราก็ดูเข้าใจ คุณจัดด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา ทุกสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้นแล้วในอียิปต์และแก่ชาวอียิปต์ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ พระเจ้าทรงใช้ทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำแก่ชาวอียิปต์เพื่อเตรียมพวกอิสราเอลให้พร้อมที่จะรับพระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเขาและยอมรับพันธสัญญาของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้นจากอียิปต์ได้อย่างอัศจรรย์และทรงมีชัยต่อกองทัพอียิปต์อย่างน่าอัศจรรย์ (ในแบบเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงไถ่เราแล้ว นั่นคือ คริสตจักร

พันธสัญญาใหม่ ออกจากโลกและทรงสัญญาแล้วว่าประทานให้เรามีชัยชนะเหนือโลก เนื้อ
หนัง และพญามารในระหว่างนี้)

จากนั้นพระเจ้าทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของนกอินทรีตัวหนึ่ง นกอินทรีได้ชื่อว่าแสดงความรัก
ต่อลูกๆของพวกมันและปกป้องลูกๆ นกอินทรีบางตัวถึงขนาดแบกลูกของมันไว้บนหลังเพื่อไป
ยังที่ปลอดภัยเลยด้วยซ้ำ ภาพที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระเยซูช่วยให้พวกอิสราเอลให้พ้นจาก
อียิปต์อย่างระมัดระวังและอย่างเปี่ยมด้วยพระกรุณาเหมือนกับนกอินทรีใหญ่ตัวหนึ่งที่ปกป้อง
ลูกๆของมันอย่างแข็งแรง ดู อีสยาห์ 40:31 ด้วย

**5 เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์
อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา เมื่อพิจารณาถึงการทรง
ช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นอย่างทรงฤทธิ์และเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้า พระองค์จึงทรง
เสนอที่จะทำพันธสัญญาหนึ่งกับพวกเขา เงื่อนไขในส่วนของพวกเขานั้นก็ไม่มีอะไรมาก นั่นคือ
(1) เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และ (2) รักษาพันธสัญญาของพระองค์**

คำที่แปลว่า **รักษา** (ชามาร) จริงๆแล้วมีความหมายตรงตัวว่า ‘เก็บไว้’ แต่ก็มี ความหมาย
ด้วยว่า ‘ถือปฏิบัติ’ นั่นคือ กระทำตาม โดยในกรณีนี้คือ พันธสัญญาของพระเจ้า หากพวก
อิสราเอลจะตกลงตามนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าสำหรับพระองค์แล้วพวกเขาจะเป็น “ทรัพย์อัน
ประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง” คำที่แปลว่า **ทรัพย์อันประเสริฐ** (เชกุลลาห์) จริงๆแล้วมี
ความหมายว่า ‘กรรมสิทธิ์อันมีค่ายิ่ง’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หากพวกอิสราเอลจะตกลงตามพันธ
สัญญาของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพวกเขาจะเป็นสมบัติพิเศษอย่างหนึ่งสำหรับพระองค์
นั่นคือ เป็นที่รักของพระองค์ กล่าวสั้นๆก็คือ พวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์นั่นเอง
พระองค์ตรัสต่อไปอีกว่า “แผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา” พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของทั่วทั้งพื้นพิภพ
พร้อมกับทรัพย์บริบูรณ์และสิ่งอัศจรรย์ทั้งสิ้นของมันทรงเสนอที่จะทำให้พวกอิสราเอลเป็น
ประชาชาติที่มีเอกลักษณ์และพิเศษบนแผ่นดินโลก ตอนที่ดาวิดประกาศว่า “แผ่นดินโลกกับ
สรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยซูคริสต์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” ในเพลงสดุดี
24:1 เขาก็น่าจะนึกถึงอพยพ 19:5

**6 เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา' นี่เป็น
ถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง" พวกปุโรหิตถูกถือว่าเป็นชนชั้นสูงของสังคมใน**

สมัยนั้น คนเหล่านั้นเป็นผู้ที่เข้าหาพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงสัญญากับพวกอิสราเอลว่าพอพวกเขา
ทำพันธสัญญากับพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระองค์ก็จะทำให้พวกอิสราเอลเป็นอาณาจักรแห่ง
ปุโรหิต นั่นคือ หมู่ชนพิเศษ และแน่ทีเดียว พวกอิสราเอล โดยเฉพาะผ่านทางระบอบปุโรหิตของ
อาโรนที่จะมาก็เข้าถึงพระเจ้าได้จริงๆ นอกจากนี้ เมื่อดังกล่าวครบบริบูรณ์ คนอิสราเอลจะเป็น
อาณาจักรแห่งปุโรหิตสำหรับพระเจ้าจริงๆ นอกจากนี้ คนเหล่านั้นในพระคริสต์ล้วนเป็น
ปุโรหิตของพระเจ้า โดยเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรงผ่านทางพระเยซูคริสต์ แม้ว่าคนอิสราเอลส่วน
ใหญ่ยังไม่ตระหนักถึงพระพรนั้นก็ตาม แต่วันนั้นจะมา

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาด้วยว่าพอพวกเขาเข้าทำพันธสัญญากับพระองค์ก็จะทรง
ทำให้ชนชาติอิสราเอลบริสุทธิ์ คำที่แปลเช่นนั้น (คาคอว์ซ) เดิมที่มีความหมายสองประการ นั่น
คือ (1) ความบริสุทธิ์หรือแยกจากความบาป (2) ถูกแยกตั้งไว้แก่พระเจ้า

เมื่อคนอิสราเอลเชื่อฟังคำบัญชาต่างๆของพระเจ้าและรักษาพันธสัญญาของพระองค์
พวกเขาก็จะเป็นทั้งสองอย่าง การเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าจะนำไปสู่ความบริสุทธิ์แห่งชีวิต
การถือรักษาพันธสัญญาของพระองค์ทำให้พวกเขาถูกแยกตั้งไว้ นั่นคือ แยกออกและแตกต่าง
จากคนอื่นๆ เรื่องนี้ยังเป็นจริงสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเรา
เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า มันก็นำไปสู่ความบริสุทธิ์ (นั่นคือ การทรงชำระให้บริสุทธิ์) และ
เมื่อเรามีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็ถูกแยกตั้งไว้แก่พระเจ้าจากโลก พันธสัญญาที่พระเจ้า
ทรงเสนอแก่พวกอิสราเอลไม่ได้รวมคริสตจักรเข้าไว้ด้วย แม้ว่าจะมีความเหมือนกันและบทเรียน
หลายประการที่สามารถหาได้จากมันก็ตาม ตอนนั้นพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาของพระองค์กับ
ชนชาติอิสราเอล โดยเฉพาะ

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้กลับไปจากยอดภูเขานั้นและนำเสนอเงื่อนไขพื้นฐานเหล่านี้
ของพันธสัญญาของพระองค์แก่ชนชาตินั้นที่อยู่ข้างล่าง เขาก็ทำตาม

อพย 19:7-8 **โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความ**
เหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ 8 บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า
"สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม" โมเสสจึงนำถ้อยคำของพล
ไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์ พอกลับมาจากการเข้าเฝ้าพระเจ้าบนยอดภูเขาซีนาย โมเสสก็เรียก
ประชุมพวกผู้ใหญ่ (นั่นคือ พวกผู้นำ) แห่งชนชาตินั้น เขาจึงนำเสนอสาระสำคัญของพันธสัญญา

ที่พระเจ้าทรงเสนอแก่พวกเขา บางทีอาจด้วยยังไม่รู้ความหมายต่างๆที่ตามมาของสิ่งที่พวกเขาตกลงที่จะยอมรับ พวกผู้นำของชนชาตินั้นจึงตอบกลับโดยกล่าวว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” พันธสัญญาหนึ่งจริงๆแล้วก็คือ ข้อตกลงหนึ่งระหว่างคนสองฝ่าย ในกรณีนี้สองฝ่ายนั้นก็คือ พระเจ้ากับพวกอิสราเอล พวกผู้นำของชนอิสราเอลจึงตกลงตามเงื่อนไขเหล่านั้นแห่งพันธสัญญานั้นและในทางหลักการแล้วจึงตกลงตามพันธสัญญานั้น โมเสสจึงกลับขึ้นไปบนยอดภูเขาซีนายอีกครั้งเพื่อนำความนั้นกราบทูลพระเจ้า (ข้อความไม่ได้ระบุเจาะจงว่าเขาขึ้นไปอีก แต่มันก็ถูกสื่อให้เห็นได้ชัด)

อพย 19:9-13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป" โมเสสนำคำของพลไพร่นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์ 10 พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า "ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด 11 เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง 12 จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่อรอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า 'เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกลงโทษต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ 13 อย่าใช้มือมาผู้นั้นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น"

พระเจ้าจึงทรงแจ้งให้โมเสสทราบว่าพระองค์จะเสด็จลงมาบนภูเขานั้นในเมฆหนาทึบก่อนหนึ่ง (ตรงตัวคือ เมฆมืดก่อนหนึ่ง) เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าจงใจที่จะทำให้เกิดภาพและเสียงอันน่าตื่นตาเพื่อทำให้พลไพร่เหล่านั้นประทับใจในฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์และพวกเขาจะได้ตั้งใจฟังสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่โมเสส พอทูลพระเจ้าแล้วถึงการตกลงแบบกลายๆของชนชาติอิสราเอลต่อพันธสัญญาของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงสั่งโมเสสให้กลับไปที่ยานั้น พลไพร่จึงได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวให้พร้อมที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าของตน คำที่แปลว่า ชำระให้บริสุทธิ์ (คาดัซ) มีความหมายว่า ‘ทำให้บริสุทธิ์’ หรือ ‘แยกตั้งไว้’ กล่าวโดยสรุปก็คือ ชนอิสราเอลจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะพบกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของพวกเขา นี่อาจสื่อถึงการชำระตัวในทางพิธี แน่ทีเดียว พวกเขาถูกสั่งให้ซักเสื้อผ้าของตน สามวันหลังจากนั้น พระเจ้าก็จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายในลักษณะที่พวกเขาจะไม่มีวันลืมเลย นอกจากนี้ โมเสสได้รับคำสั่งให้กำหนดเขตปลอดภัยรอบภูเขานั้นด้วย ใครก็ตามที่รุกล้ำเขตแดนนั้นเข้าไปก็จะถูกประหารชีวิต บทเรียนที่

สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์และมนุษย์ที่บาปหนาไม่สามารถเข้าหาพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้

อพย 19:14-15 โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ และซักเสื้อผ้าให้สะอาด 15 แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย" โมเสสจึงลงจากภูเขาจากนั้นมาพร้อมกับคำสั่งต่างๆ จากพระเจ้า พวกเขาจึงชำระตัวให้สะอาดและซักเสื้อผ้าของตนเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมในวันที่สาม แม้ว่าพระเจ้านั้นได้สั่งเช่นนั้น แต่โมเสสก็สั่งประชาชนให้เว้นเสียจากการหลับนอนร่วมกันระหว่างคู่สมรสในช่วงเวลาดังกล่าว เห็นได้ชัดว่า โมเสสต้องการแน่ใจว่าประชาชนพร้อมที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าของพวกเขาจริงๆ (ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า คนอียิปต์จะเว้นเสียจากการหลับนอนกับคู่สมรสก่อนมีเทศกาลทางศาสนาต่างๆ ของอียิปต์ พระเจ้านั้นได้สั่งเช่นนั้นแก่โมเสส แต่เขาเสริมกฎข้อบังคับนี้เข้าไปด้วยเพิ่มจากสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว)

อพย 19:16-19 อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น 17 โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขาเฝ้าอยู่ที่เชิงภูเขา 18 ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้อนหวั่นไหวไปหมด 19 เมื่อเสียงแตรยิ่งดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง

ในวันที่สาม เหตุการณ์ที่ปั่นป่วนรุนแรงและน่าตื่นตาก็เกิดขึ้น เช้าวันนั้น ฟ้าร้องเสียงดังสนั่นก็ออกไปทั่วภูเขาซีนายและเมฆหนาทึบใหญ่โตก้อนหนึ่งก็ปกคลุมยอดภูเขานั้นมิให้คนมองเห็นได้ นอกจากนี้ เสียงแตรเหนือธรรมชาติก็ดังมาจากภูเขานั้นสนั่นเสียงจนประชาชนที่อยู่เบื้องล่างหวาดกลัวจนตัวสั่น โมเสสจึงเรียกประชุมชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ที่ตีนภูเขาซีนาย (นั่นคือ “เชิงภูเขา”) เมื่อพวกเขามองขึ้นไปที่ภูเขานั้น มันก็มีควันกลุ่มไปหมดขณะที่พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนนั้นในไฟ ควันไฟนั้นจึงลอยขึ้นไปในท้องฟ้าเบื้องบน

ขณะเดียวกัน ขณะที่พระเจ้าเสด็จลงมาบนภูเขานั้น ก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่โตยิ่งนัก ขณะที่เหตุการณ์อันน่าตื่นตาเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นอยู่ เสียงแตรจากภูเขานั้นก็ดังมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่

โมเสสกล่าวไว้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ แต่น่าจะอยู่ในฮีบรู 12:21 ที่กล่าวว่า "สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจน โมเสสเองก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น" จากนั้นพระเจ้าก็ตรัสตอบเขา

อพย 19:20-22 พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป 21 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่องล่ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก 22 อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา"

ทั้งความเข้มงวดและความดิงามของพระเจ้าปรากฏตรงนี้ ความบริสุทธิ์ของพระองค์จะประหารผู้ใดก็ตามที่เข้ามาใกล้พระองค์ (ยกเว้น โมเสสผู้ซึ่งอยู่ที่นั่นเพราะพระองค์ทรงเชิญขึ้นไป) ดังนั้น ด้วยพระเมตตาพระเจ้าจึงทรงเตือนโมเสสให้กลับไปและเตือนคนเหล่านั้นอีกครั้ง

ที่น่าสนใจก็คือ ความเห็นเกี่ยวกับพวกปุโรหิต ขณะนั้นระบอบปุโรหิตของอาโรนยังไม่ได้ถูกเรียกหรือถูกแยกตั้งไว้เลย ประเพณีนี้โดยทั่วไปเชื่อว่าคนเหล่านี้เป็นบุตรหัวปีของชนชาตินั้น คนอื่นๆก็เสนอว่าพวกเขาเป็นบุตรของอาโรน แม้ว่ายังไม่ได้รับการแต่งตั้งก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้มากที่สุดก็คือ ทศนะที่ว่า 'ปุโรหิต' เหล่านี้เป็นคนที่เป็ผู้นำของชนชาตินั้น พวกเขาได้รับคำสั่งอย่างจำเพาะเจาะจงให้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ ผู้ใดได้รับมาก ก็จะเรียกเอาจากผู้นั้นมาก คนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำมีหน้าที่ต้องนำโดยเป็นแบบอย่างและเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของตน

อพย 19:23-25 ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า 'จงกั้นเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์'" 24 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่องล่ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา" 25 โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

โมเสสจึงกลับลงมาจากภูเขาและสั่งประชาชนอีกครั้งให้ยืนอยู่ห่างๆเกรงว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะทลายออกมาและผลาญพวกเขาเสีย แน่ทีเดียว พระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ อีกครั้งที่ความบริสุทธิ์และพระเมตตาของพระเจ้าปรากฏให้เห็น ประชาชนเหล่านั้นถูก

เตือนให้ระวังความบริสุทธิ์ของพระเจ้า คำเตือนนั้นเป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่แสดงถึงพระเมตตาของพระเจ้า

ภาพรวมของอพยพ 20: (1) พระเจ้าทรงเปิดเผยบัญญัติสิบประการ โดยทางคำตรัสแก่โมเสสในข้อ 1-17 จากนั้น (2) ปฏิกริยาของพลไพร่ที่มีต่อสิ่งที่พวกเขาเห็นบนภูเขาถูกบันทึกไว้ในข้อ 18-21 สดุดี (3) พระเจ้าทรงทวงซ้ำข้อห้ามของพระองค์เรื่องการไหว้รูปเคารพในข้อ 22-26

อพย 20:1-2 **พระเจ้าตรัสพระวาทะทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า** อีกครั้งที่หลักคำสอนเรื่องการคล้อยตามคำปราศรัยชัดเจนนี้ ถ้อยคำของพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในที่นี้ ที่น่าสนใจก็คือว่า คำในพระคัมภีร์ใหม่ *การคล้อยตาม (เรออปเพเนอัสตอส)* ซึ่งถูกพบใน 2 ทิโมธี 3:16 มีความหมายตรงตัวว่า “พระเจ้าทรงระบายลมหายใจ” อย่างไรก็ตาม เมื่อคนๆหนึ่งพูด เขาก็ระบายถ้อยคำออกมา ดังนั้น ความหมายอันยิ่งใหญ่กว่าของการคล้อยตามที่พระเจ้าทรงระบายลมหายใจออกมาน่าจะมีอยู่ตรงนี้ นั่นคือ พระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น มันคือแก่นแท้ของการคล้อยตามถ้อยคำ ดู เยเรมีย์ 30:2 ด้วย

2 "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองให้ชนอิสราเอลได้ยืมพระนาม นั่นคือ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า เกรงว่าจะมีใครสงสัยในเรื่องนี้ พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกอิสราเอลว่าพระองค์เองทรงเป็นผู้ที่นำพวกเขาออกจากอียิปต์และออกจากความเป็นทาสของพวกเขา ในฐานะเป็นผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้นและเป็นหุ้นส่วนในพันธสัญญาที่กำลังจะเกิดขึ้น พระเจ้าจึงทรงเสนอเงื่อนไขพื้นฐานแห่งพันธสัญญานั้น นั่นคือ บัญญัติสิบประการ

เราควรหมายเหตุไว้ว่า พระราชบัญญัติโดยรวมแล้วก็ประกอบไปด้วย (1) บัญญัติเหล่านั้นซึ่งถูกพบในบทนี้ (2) ข้อคัดค้านต่างๆของพระเจ้าที่ครอบคลุมชีวิตทางสังคมของพวกเขา อิสราเอลซึ่งถูกพบในอพยพ 21-24:11 และ (3) กฎกรรมต่างๆของพระเจ้าที่ครอบคลุมชีวิตทางศาสนาของพวกเขาซึ่งถูกพบในอพยพ 24:12-31:18 ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงบัญญัติกฤษฎีกรรมต่างๆของพระองค์ บัญญัติเหล่านี้มีอยู่มาตั้งนานแล้ว ตรงนี้พวกมันถูกนำเสนอแก่พวกอิสราเอลในรูปแบบบัญญัติที่จำเพาะเจาะจง ซึ่งตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเป็นที่รู้จักในชื่อ บัญญัติสิบ

ประการ บัญญัติสามข้อแรกพูดถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อพระเจ้า บัญญัติข้อที่สี่พูดถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อวันสะบาโต บัญญัติข้อที่ห้าถึงสิบพูดถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อกันและกัน บัญญัติสิบประการเป็นสรุปย่อและแก่นแท้ที่ถูกกลั่นออกมาแล้วของหลักจริยธรรมและศีลธรรมทั้งปวง พวกมันทั้งเรียบง่ายแต่ก็ลึกซึ้งยิ่งนัก พวกมันลึกซึ้งเสียจนเราต้องออกความเห็นเล็กน้อย

อพย 20:3-6

(1) **อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา** บัญญัติข้อแรกและสำคัญที่สุดก็คือว่า ประชากรของพระเจ้าต้องไม่มีพระอื่น ในความเป็นจริงแล้ว ไม่มีพระอื่นเลย มีพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม คนชั่วได้เอาของปลอมแทนที่ของจริงมานานแล้ว นอกจากนี้ ชาตานได้ส่งเสริมให้คนนับถือรูปเคารพของปิศาจทั้งหลายเป็นพระต่างๆ และการไหว้รูปเคารพส่วนใหญ่ตลอดหลายยุคหลายสมัยจริงๆ แล้วก็เป็นการบูชาวิญญาณเทพเจ้าทั้งหลายซึ่งจริงๆ แล้วคือ พวกผีปิศาจ ดู พระราชบัญญัติ 32:17, เพลงสดุดี 106:37, 1 โครินธ์ 10:20 และวิวรณ์ 9:20 นี่เป็นบัญญัติขั้นพื้นฐานและยังเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าที่แท้จริงทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวและพระองค์ทรงเป็นผู้ที่เราต้องปรนนิบัติด้วยสุดจิตสุดใจของเรา

(2) **4 อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน** บัญญัติข้อที่สองเป็นส่วนเสริมของข้อแรก พวกคนที่นับถือผีได้ทำรูปจำลองและรูปเคารพตามแบบสิ่งทรงสร้างต่างๆ ของพระเจ้าและเอารูปเหล่านั้นมาแทนที่พระเจ้าที่แท้จริงผู้ทรงพระชนม์อยู่ ความชั่วช้าของการไหว้รูปเคารพยังแสดงถึงความโง่เขลาของการทำเช่นนั้นด้วย กระนั้น มนุษย์ที่โง่เขลาที่ยังกราบไหว้สิ่งทรงสร้างแทนที่จะนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้าง อีกครั้งที่ชาตานส่งเสริมการทำรูปจำลองและรูปเคารพต่างๆ ซึ่งบ่อยครั้งที่บางรูปก็มีรูปลักษณะที่น่าเกลียดน่ากลัว ซึ่งในความเป็นจริงแล้วก็ป็นรูปจำลองของอาณาจักรผีปิศาจของมัน ประเด็นก็คือว่า ไม่ใช่ว่ารูปปั้นหรือหุ่นเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่การกราบไหว้มันต่างหากที่ชั่วร้าย นำเศร้าที่ในโลกนี้การทำหุ่นหรือรูปปั้นต่างๆ เสื่อมทรามอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นการกราบไหว้บูชามันเสีย

5 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น นี่เป็นส่วนขยายของบัญญัติข้อที่สองและขยายเจตนาของมันให้กระจ่าง พวกเทพเจ้าที่เป็นวิญญาณหรือรูปจำลองที่ถูกแกะสลักขึ้น (ซึ่งทำจากหิน ไม้ หรือโลหะ) ล้วนเป็นสิ่งต้องห้ามมิให้เรากราบไหว้ กระนั้น มนุษยชาติที่โง่เขลาและ

คือร้อนก็ไม่เพียงกราบไหว้และบูชารูปจำลองที่ไม่มีชีวิตและตายแล้วเท่านั้น แต่อันที่จริงพวกเขา
ยังปรนนิบัติพวกมันอีกด้วย

เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่หวงแหนให้โทษเพราะความชั่ว
ช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน พระเจ้าทรงหวงแหน
เกียรติและสง่าราศีของพระองค์ ไม่มีผู้ใดอีกในจักรวาลที่สมควรได้รับสง่าราศีอันควรตกเป็น
ของพระเจ้าและพระองค์ทรงหวงแหน (ในแบบที่บริสุทธิ์) เมื่อคนช่วยกสง่าราศีอันสมแก่
พระนามของพระองค์ให้แก่พระเท็จหรือผีปิศาจ มันคือในบริบทนั่นเองที่พระเจ้าทรงบัญญัติว่า
จะ “ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุ
คน” พระเจ้ามิได้ทรงลงโทษลูกหลานเพราะความบาปของบิดา อย่างไรก็ตาม ความบาปของ
บิดาก็จะมีอิทธิพลและส่งผลต่อลูกหลานของพวกเขาไปจนถึงสามและสี่ชั่วอายุคน พระเจ้าจึง
ทรงประกาศว่าความบาปของบิดา ซึ่งถูกทำซ้ำในลูกหลานของตน ก็จะส่งต่อไปถึงสามและสี่ชั่ว
อายุคนและพระเจ้าจะทรงจัดการกับแต่ละชั่วอายุคนตามนั้น หลักการที่ชวนให้เราเก็บไปคิดก็
คือว่า ความบาปจะมีอิทธิพลต่อลูก หลาน และแม้แต่เหลนเลยด้วยซ้ำ

6 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน
ในภาพที่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการพิพากษาที่จะตกลงบนชั่วอายุคนที่ชั่วช้า พระเจ้าก็ทรง
สัญญาไว้ในตอนกลางของบัญญัติสิบประการว่า พระองค์จะทรงแสดงความเมตตาต่อพันชั่วอายุ
คน (นั่นคือ คนมากมายมหาศาล) ที่รักพระองค์และเชื่อฟังบัญญัติต่างๆของพระองค์ หลักการ
พื้นฐานของพระคัมภีร์จึงถูกกล่าวซ้ำ และมันก็คือว่า พระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่เชื่อฟัง
พระองค์ หลักการนั้นกินความตั้งแต่หนังสือปฐมกาลไปจนถึงหนังสือวิวรณ์ การรักพระเจ้าและ
เชื่อฟังพระองค์ทำให้เราอยู่ในที่ๆพระองค์จะทรงอวยพรและสำแดงพระเมตตาเป็นพิเศษ

อพย 20:7

(3) อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร

ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไรประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มี
โทษก็หาไม่ได้ บัญญัติขั้นพื้นฐานอีกประการที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อพระเจ้าถูกนำ
เสนอ นั่นคือ การถือว่าพระนามของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์ พญามาร ได้ส่งเสริมให้คนใช้พระนาม
ของพระเจ้าหรือของพระเยซูอย่างซู่ๆ เล่นๆ เป็นคำสบถ หรือเป็นคำพูดติดปากมานานแล้ว
และมนุษย์ที่ชั่วช้าก็ทำอย่างนั้นเป็นกิจวัตร อย่างไรก็ตาม คุณเคยสังเกตไหมว่าชาวโลกไม่เคย
สบถโดยใช้ชื่อของซาตานหรือซาบานว่า “โดยพญามาร” หรือออกชื่อซาตานเพื่อแข่งให้ใคร

พินาศ? คุณเคยได้ยินใครใช้ชื่อ *ลูซิเฟอร์* เป็นคำเสริมหรือคำอุทานเวลาที่โกรธหรือทำตัวมลทินหรือไม่? กระนั้น คนชั่วทั้งหลายก็ทำให้พระนามของพระเจ้าหรือของพระคริสต์เป็นมลทินประจำ ภาพที่ขัดแย้งกันนี้เผยให้เห็นแหล่งที่แท้จริงของการทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นมลทิน

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะให้คนที่ใช้พระนามของพระองค์อย่างไรประโยชน์มีความผิด นั่นคือ คนที่ใช้พระนามของพระองค์อย่างเล่นๆ ทำให้พระนามนั้นมลทินหรือใช้เป็นคำสบถ ดู เลวีนิติ 24:15-16 และพระเยซูคริสต์ว่า “คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” (มัทธิว 12:36) มันเป็นเรื่องร้ายแรงจริงๆที่จะทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นมลทิน

อพย 20:8-11 (4) จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ เมื่อเรามองย้อนกลับไปยังสัปดาห์แห่งการเนรมิตสร้างตอนที่พระเจ้าทรงชำระแยกตั้งวันสะบาโตไว้ (ปฐมกาล 2:3) พระเจ้าก็ทรงเตือนความจำพวกอิสราเอลให้ระลึกถึงวันสะบาโต คำว่า *สะบาโต* (*ซับบัท*) มาจากคำว่า *เจ็ด* (*ซาบิยิย*) หลักการกว้างๆตามพระคัมภีร์ซึ่งถูกพบในพระคัมภีร์ก็คือว่า วันหนึ่งในเจ็ดวันจะต้องถูกแยกตั้งไว้ (นั่นคือ ทำให้บริสุทธิ์) ตั้งแต่พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในวันต้นสัปดาห์ วันที่ถูกแยกตั้งไว้แต่พระเจ้าก็เปลี่ยนมาเป็นวันต้นสัปดาห์แล้ว แต่หลักการเรื่องวันหนึ่งจากเจ็ดวันก็ยังอยู่เหมือนเดิม ที่น่าสนใจด้วยก็คือว่า บัญญัติข้อที่สี่ซึ่งที่กล่าวมานี้ไม่ได้ถูกกล่าวซ้ำในพระคัมภีร์ใหม่ แม้ว่าอีกเก้าข้อที่เหลือถูกกล่าวซ้ำก็ตาม คำว่า *สะบาโต* จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘การหยุดพัก’ พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้มนุษยชาติพักหนึ่งวันจากเจ็ดวัน มันเป็นหลักการหนึ่งที่คงอยู่เป็นนิรันดร์

9 จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน **10** แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ในวันนี้ให้น้อย่างกระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า อีกครั้งที่หลักการที่ยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับวันสะบาโตก็คือว่า วันหนึ่งจากเจ็ดวันจะต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์ (นั่นคือ ถูกแยกตั้งไว้) สำหรับการหยุดพัก หกวันถูกสงวนไว้สำหรับการทำงาน หนึ่งวันถูกแยกตั้งไว้สำหรับการหยุดพัก แน่ทีเดียว นั่นไม่ใช่ภาระ แต่เป็นพระพร พระเยซูคริสต์ว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) บัญญัติเรื่อง

วันสะบาโตในความเป็นจริงแล้วก็เป็นข้อจำกัดที่บังคับใช้กับพวกนายจ้างหรือผู้ว่าจ้าง โดยขัดขวางมิให้ใช้งานผู้รับใช้หรือลูกจ้างของตนเจ็ดวันต่อสัปดาห์

11 เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำมนุษยชาติว่าพระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลทั้งหมดในหกวัน จากนั้นพระองค์ก็ทรงชำระวันที่เจ็ดให้บริสุทธิ์ (นั่นคือ ตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ หรือแยกไว้ต่างหาก) พระเจ้าได้ทรงวางแบบอย่างไว้ให้พวกเราในการที่พระองค์ทรงกระทำการงานทั้งสิ้นของพระองค์ในหกวันและทรงพักในวันที่เจ็ด นี่เป็นอีกครั้งที่หลักการสำคัญคือ การแยกวันหนึ่งไว้ต่างหากจากเจ็ดวันสำหรับการหยุดพักและสิ่งต่างๆของพระเจ้า

อพย 20:12 (5) จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า คำที่แปลว่า ให้เกียรติ (คาบัด) มีความหมายตรงตัวว่า ‘หนัก’ หรือ ‘มีน้ำหนักมาก’ ความหมายในทางปฏิบัติก็คือ การปฏิบัติต่อคนๆหนึ่งด้วยความจริงจังแทนที่จะทำแบบเล่นๆ นี่จึงเป็นความหมายของการให้เกียรติ พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้มนุษยชาติให้เกียรติบิดามารดาของตน แน่แน่นอนว่ามันเป็นหนึ่งในบัญญัติข้อที่ถูกฝ่าฝืนมากที่สุด ในบริบทโลกนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติบิดามารดาของตนจะมีชีวิตยืนยาวกว่าคนเหล่านั้นที่ไม่ให้เกียรติ มีเหตุผลสองประการที่สนับสนุนเรื่องนั้น (1) ผู้ที่ให้เกียรติบิดามารดาของตนจะสนใจฟังคำสั่งสอนและคำแนะนำของพวกเขา และหลีกเลี่ยงหลุมพรางของคนโง่ซึ่งมักนำไปสู่การเสียชีวิตก่อนวัยอันควร (2) พระเจ้าจะทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติบิดามารดาของตนโดยตรง แม้ที่เดียวมีพระสัญญาอย่างหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่ถือรักษาบัญญัติข้อนี้ ด้วยเหตุนี้ อัครสาวกเปาโลจึงเรียกมันว่าเป็นบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วยในเอเฟซัส 6:2

อพย 20:13 (6) อย่าฆ่าคน คำที่แปลว่า ฆ่า (รัทซซ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ฆาตกรรม’ แม่นี่เป็นการบัญญัติเรื่องนี้เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ แต่เห็นได้ชัดว่าการฆาตกรรมเป็นอาชญากรรมที่เลวร้ายอย่างหนึ่ง โดยย้อนไปถึงสมัยคาอินตอนที่เขาฆาตกรรมน้องชายของตน นักกิจกรรมเพื่อสันติภาพหัวเสรีพยายามที่จะใช้ข้อนี้ในความพยายามอันไร้ผลของพวกเขาที่จะต่อต้านสงคราม อย่างไรก็ตาม การสูญเสียชีวิตในการสู้รบแบบเคราะห์ร้ายหรือการป้องกันตัวก็แตกต่างอย่างชัดเจนจากการจงใจเอาชีวิตของผู้อื่น นอกจากนี้ พระคัมภีร์ก็เต็ม

ไปด้วยตัวอย่างต่างๆที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้พลไพร่ของพระองค์ออกไปทำสงคราม พระองค์เองทรงเป็นจอมพลโยธาและทรงบัญชากองทัพแห่งสวรรค์ บัญญัติข้อที่หกนี้ถูกกล่าวแก่คนทั้งหลายที่เอาชีวิตของผู้อื่นด้วยความโกรธ ความเกลียดชัง หรือการแก้แค้น

อพย 20:14 (7) **อย่าล่วงประเวณี** **ผิดเมียเขา** บัญญัติข้อที่เจ็ดนี้มีความหมายพิเศษในพระคัมภีร์ในฐานะเป็นเลขแห่งความสมบูรณ์แบบ ความสัตย์ซื่อในชีวิตสมรสเป็นความสมบูรณ์แบบฝ่ายศีลธรรมอย่างแน่นอน คำที่แปลว่า **ล่วงประเวณีผิดเมียเขา (นาอัพ)** หมายถึง การฝ่าฝืนคำปฏิญาณแห่งชีวิตสมรส มันไม่เพียงเป็นการกระทำที่แสดงถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศเท่านั้น แต่มันยังเป็นการละเมิดสัญญาและเป็นการกระทำที่แสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์ด้วย แม้ว่าการล่วงประเวณี (กิจกรรมทางเพศระหว่างคนที่ยังไม่แต่งงาน) เป็นความบาปอย่างแน่นอน แต่การเล่นชู้ (ผิดผัวผิดเมียเขา) ก็เป็นความบาปที่เลวร้ายยิ่งกว่า มันเสี่ยงที่จะทำลายหน่วยครอบครัว ซึ่งเป็นหน่วยขั้นพื้นฐานที่สุดของเสถียรภาพทางสังคม มันเสี่ยงที่จะทำให้เด็กๆ กำพร้าพ่อ มันเสี่ยงที่จะทำให้เกิดบุตรนอกสมรส ซึ่งจะทำให้อารมณ์ของเด็กเหล่านั้น ไม่มีเสถียรภาพ

คนที่เล่นชู้ไม่เพียงทำผิดศีลธรรมทางเพศเท่านั้น แต่เขา (หรือหล่อน) ยังเป็นคนที่เบี่ยงเบน คด โกง และเป็นคนขี้โกหกด้วย การเล่นชู้เป็นแก่นแท้ของการทำผิดศีลธรรม คนเล่นชู้เป็นคนขี้โกง นอกจากนี้ เขาหรือหล่อนที่นอกใจคู่สมรสของตนก็จะ โกงคนอื่นๆด้วย อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ว่า “การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้ นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา” (ฮีบรู 13:4) การเล่นชู้เป็นความบาปอย่างหนึ่งที่มีพระสัญญาเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าแนบติดมาด้วย

อพย 20:15 (8) **อย่าลักทรัพย์** การเอาของที่เป็นของๆคนอื่นไปก็เป็นการลักขโมย ประเด็นพื้นฐานที่ถูกกล่าวถึงก็คือเรื่องความซื่อตรง บัญญัติข้อที่แปดนี้เป็นบัญญัติที่ต่อต้านการลักขโมย นั่นคือ การเอาของที่เป็นของๆผู้อื่นไป แน่แน่นอนว่า บัญญัตินี้ยังสำเร็จจริงในพระบัญญัติข้อใหญ่ที่ให้รักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเอง (มัทธิว 22:38 และ โรม 13:8) หากเรารักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเอง เราก็จะไม่ขโมยสิ่งที่เป็นของๆเขา

อพย 20:16 (9) **อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน** ขณะที่บัญญัติข้อที่แปดกล่าวถึงความซื่อตรงในการกระทำ บัญญัติข้อที่เก้าก็กล่าวถึงความซื่อตรงในด้านคำพูด ความ

บาปที่ถูกสั่งห้ามตรงนี้คือ การโกหก โดยเฉพาะการโกหกคนอื่น บริบทตรงนี้เกี่ยวข้องกับศาลพิจารณาคดีและการให้การต่อหน้าศาล การเป็นพยานเท็จในสภาพการณ์ดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน นอกจากนี้ พญามารก็เป็นผู้มูสาและเป็นพ่อของการมูสา ดู ยอห์น 8:44 การโกหกคือ การทำตามแบบอย่างที่ว่าร้ายของมัน แน่แน่นอนที่การโกหกเป็นความบาปที่แพร่หลายจริงๆ มันเป็นโรคระบาดที่เกิดกับมนุษยชาติ กระนั้น ความซื่อตรงในคำพูดก็เป็นคุณธรรมประการหนึ่งและเป็นเครื่องหมายแห่งความสุจริต คนโก่งโกหก คนมีปัญญาพูดความจริง เครื่องบ่งชี้ง่ายๆ อย่างหนึ่งของอุปนิสัยของมนุษย์คือ ความซื่อตรงในเรื่องของคำพูด พระเจ้าทรงสัตย์จริง ซาตานเป็นผู้มูสา เราต้องเลือกว่าจะทำตามแบบอย่างของใคร

อพย 20:17 (10) อย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน" บัญญัติข้อที่สิบพ่วงเรื่องคัมภีร์ของเนื้อหนังและคัมภีร์ของตามาด้วย คำที่แปลว่า โลก (*ชามัตร์*) จริงๆแล้วก็หมายความว่า 'ปรารถนา' หรือ 'ราคะ' ความโลภเป็นรูปแบบหนึ่งของการไหว้รูปเคารพตามที่โคโลสี 3:5 ได้กล่าวไว้ บริบทตรงนี้พูดถึงการ โลกหรือการอยากได้สิ่งที่เป็นของคนอื่น ไม่ว่านั่นจะเป็นสิ่งของๆเขาหรือภรรยาของเขาก็ตาม มันคือ ความปรารถนาที่จะได้มากขึ้น นั่นคือ การรักเงิน บางทีการแสดงออกมาเป็นการกระทำของคำๆนี้ที่พ่วงมากับคำว่า *ความโลภ โมโทสัน* คนสมัยใหม่มักทะเลาะทะเลาะกัน เหวี่ยงทิ้งความซื่อสัตย์สุจริต ความซื่อตรง หรือคุณธรรมเพื่อที่จะได้มาซึ่งสิ่งๆที่พวกเขาไขว่คว้าแสวงหา ความโลภปกติแล้วเป็นความบาปแบบลับๆอย่างหนึ่ง โดยบ่อยครั้งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ มันเป็นความบาปอย่างหนึ่งของใจและจิตวิญญาณ และปกติแล้วมันก็เสื่อมทรามลงจนให้ความโลภปรารถนามาก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้า มันจึงกลายเป็นรูปแบบหนึ่งของการไหว้รูปเคารพ

อพย 20:18-21 คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล การออกบัญญัติสิบประการนี้ไม่ใช่เหตุการณ์อันน่าปรารถนา ขณะที่พระเจ้าประทานบัญญัติสิบประการแก่โมเสส ฟ้าร้องฟ้าแลบอันน่ากลัวก็กระหน่ำลงมาบนภูเขาซีนาย นอกจากนี้ เสียงแตรจากสวรรค์ก็ดังสนั่นอย่างเหนือธรรมชาติ ขณะเดียวกันมีควันดำมืดลอยขึ้นไปจากยอดภูเขา มันเป็นประสบการณ์อันน่าตื่นตาและน่าสะพรึงกลัวที่ได้เห็น เมื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ไม่มีที่สิ้นสุดลงมาบนภูเขาซีนาย ชนชาติอิสราเอลก็รีบถอยหลังทันที ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏชัดเจน

19 เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย" เห็นได้ชัดว่าพอถึงตอนนี้ โมเสสก็ลงมาจากภูเขานั้นแล้ว คนอิสราเอลขอให้เขาพูดกับตนและพวกเขาจะฟัง อย่างไรก็ตาม พวกเขาหวาดกลัวพระสุรเสียงของพระเจ้า แน่ทีเดียวพระเจ้าทรงปลุกฝังความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ในชนชาติอิสราเอลแล้ว แม้เพียงชั่วคราาก็ตาม

20 โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อส่องใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป" โมเสสจึงขอให้ชนอิสราเอลที่จะไม่กลัวพระเจ้าอย่างไม่สมควร พระเจ้าได้เสด็จลงมาให้พวกเขาเห็นเพื่อที่จะส่องใจพวกเขา และพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เรายำเกรงพระองค์ แต่ไม่ใช่หวาดกลัวพระองค์ พระเจ้าจึงทรงปรากฏพระองค์ให้ชนชาติอิสราเอลเห็นเพื่อส่องดูว่าพวกเขาจะปรนนิบัติพระองค์หรือกลับไปยังอียิปต์

21 พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น ชนอิสราเอลจึงรักษาระยะห่างจากภูเขานั้น อย่างไรก็ตาม โมเสสก็มุ่งมั่นกลับขึ้นไปในความมืดอันน่าตื่นตาแห่งเมฆพายุนั้นซึ่งเป็นที่ๆพระเจ้าทรงสถิตอยู่

อพย 20:22-26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า 23 เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว 24 จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า 25 ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน 26 และเจ้าอย่าเดินตามชนบ้นใดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น"

ขณะที่เหตุการณ์อันน่าตื่นตานี้ใกล้จะถึงบทสรุป พระเจ้าก็ประทานข้อห้ามเพิ่มเติมเกี่ยวกับการไหว้รูปเคารพ ชนอิสราเอลถูกสั่งห้ามโดยตรงมิให้ทำพระด้วยเงินหรือทองคำ นอกจากนี้ ชนอิสราเอลก็ถูกกำชับอย่างแข็งแรงให้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ผู้เดียวเท่านั้น พระเจ้าจึงทรงออกคำสั่งเบื้องต้นเหล่านี้สำหรับการถวายเครื่องบูชาดังกล่าว นั่นคือ (1) แท่นบูชาทำจากดิน

เป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ในตอนแรก แต่ก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงสั่งเช่นนั้นเท่านั้น (2) หากแท่นบูชาทำด้วยศิลาถูกก่อขึ้นมา มันก็ต้องไม่ทำจากหินที่ถูกสกัดแล้ว (นั่นคือ ถูกตัดหรือทำให้พอดี) แต่มันต้องเป็นศิลาที่อยู่ในท้องทุ่งตามธรรมชาติซึ่งไม่ได้ถูกตกแต่งด้วยเครื่องมือเลย (3) แท่นบูชาใดก็ตามที่สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์จะต้องไม่มีชั้นบันไดเหยียบขึ้นไปถึงมัน เกรงว่าอวัยวะส่วนล่างของผู้ที่ถวายเครื่องบูชานั้นจะเป็นที่ปรากฏต่อสายตาคคนที่อยู่เบื้องล่าง ดังนั้น การออกบัญญัติทางศีลธรรมของพระเจ้าในเบื้องต้น นั่นคือ บัญญัติเหล่านี้ จึงถูกบันทึกไว้ในที่นี้

ภาพรวมของอพยพ 21: ในบทที่ 21 คำตัดสินต่างๆหรือ กฎหมายแพ่งของชนชาติอิสราเอล ซึ่งกำกับดูแล โครงสร้างทางพลเมืองและสังคมของชนชาติอิสราเอลจึงเริ่มต้นขึ้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กฎหมายเกี่ยวกับทาสในข้อ 1-11 (2) กฎหมายแพ่งต่างๆของสังคมในข้อ 12-21 และ (3) กฎหมายต่างๆเกี่ยวกับการทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บในข้อ 22-36

อพย 21:1-11 "ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้ 2 ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ 3 ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย 4 ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรณยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยากับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว 5 ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นไทย' 6 ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม้วงกบประตู แล้วให้นายจะหูกเขาด้วยเหล็กหามาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่ 7 ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาสี หญิงนั้นจะมีได้เป็นอิสระเหมือนทาส 8 ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมีได้สัตย์ชื่อต่อหญิงนั้นแล้ว 9 ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน 10 ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผ้าผืนเดียวกับคนเก่า 11 ถ้าเขามีได้กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

กฎหมายเกี่ยวกับทาสถูกนำเสนอตรงนี้ คนฮีบรูจะถูกบังคับให้ทำงานรับใช้ได้เป็นเวลาหกปีเท่านั้น ในปีที่เจ็ด เขาต้องถูกปล่อยให้เป็นอิสระ หากเขาแต่งงาน ภรรยาของเขาก็จะต้องเป็นอิสระด้วย อย่างไรก็ตาม หากบุตรเกิดกับหญิงคนหนึ่งที่เป็นทาส (ซึ่งสันนิษฐานว่าไม่ใช่คนฮีบรู) แม้ว่าสามีของนางจะถูกปล่อยตัวไปในปีที่เจ็ดก็ตาม แต่นางกับบุตรของนางจะถูกปล่อยไปไม่ได้ หากทาสคนหนึ่งเลือกที่จะอยู่เป็นทาสของนายต่อไป กฎข้อบังคับต่างๆที่บรรยายถึงการตัดสินใจดังกล่าวก็ถูกนำเสนอตรงนี้ หูของเขาจะถูกแทงทะลุซึ่งบ่งบอกว่าเขาได้เลือกที่จะกลายเป็นทาสเสมอไป

กฎหมายเพิ่มเติมที่เฉพาะเจาะจงก็กำกับดูแลเรื่องการเป็นทาสของผู้หญิง กฎหมายนี้อำนวยอนุญาตให้ชายคนหนึ่งขายบุตรสาวของตนไปเป็นภรรยาของชายอีกคนได้ อย่างไรก็ตาม หากเธอไม่เป็นที่พอใจของผู้ที่นางได้ถูกหมั้นไว้แล้ว เธอก็สามารถถูกไถ่ให้พ้นจากการเป็นทาสได้ นางไม่สามารถถูกขายให้แก่คนต่างชาติได้ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป ผู้ที่ซื้อเธอไปก็ไม่มีสิทธิหรืออำนาจเหนือเธออีกต่อไปเพราะว่าเรามีได้ปฏิบัติต่อเธออย่างซื่อตรง นอกจากนี้ หากเธอถูกหมั้นไว้กับบุตรของชายคนหนึ่ง เธอก็ต้องได้รับการปฏิบัติดุจบุตรสาวคนหนึ่ง หากผู้ที่จะเป็นสามีของเธอรับเอาภรรยาอีกคน โดยอาจแทนที่เธอหรือเพิ่มเข้ากับเธอ เขาก็ยังมีหน้าที่ในการเลี้ยงดูเธออยู่เหมือนเดิม หากเขาปฏิเสธ เธอก็มีสิทธิไปเป็นอิสระได้ตามกฎหมายโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่เลย

อพย 21:12-17 ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่ 13 ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปที่นั่น 14 แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย 15 ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 16 ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 17 ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่

กฎต่างๆเกี่ยวกับการเอาชีวิตผู้อื่นถูกบัญญัติไว้ ในกรณีของฆาตกรรมระดับสองซึ่งคนๆหนึ่งด้วยอารมณ์พาไปทุบตีอีกคนโดยทำให้เขาเสียชีวิต คนนั้นก็ต้องถูกประหารชีวิต โทษประหารชีวิตจึงถูกนำเสนออย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม หากสาเหตุของการเสียชีวิตเป็นอุบัติเหตุ ผู้กระทำผิดก็ควรได้รับอนุญาตให้หนีไปยังสถานที่หลบภัยแห่งหนึ่งเพื่อให้ปลอดภัยจากการตามล้างแค้น สถานที่หลบภัยเหล่านี้จะถูกละเว้นอย่างเจาะจงเมื่อชนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดิน

นั่น นอกจากนี้ หากการฆ่าผู้อื่นถูกถือว่าอยู่ในระดับแรก (นั่นคือ 'ใคร่ตรงไว้ล่วงหน้า') ผู้กระทำผิดก็ต้องถูกประหารชีวิต แม้แต่การหนีไปยังแท่นบูชาของพระเจ้าเพื่อขอความเมตตา ก็ต้องถูกเมินเสีย

ผู้ที่ทุบตีบิดาหรือมารดาของตนก็ต้องถูกประหารชีวิตสถานเดียว คนที่ลักพาตัวก็ต้องถูกประหารชีวิต แม้แต่คนที่แข่งค่าบิดาหรือมารดาของตนก็ต้องถูกประหารชีวิตเสีย ความสัตย์สุจริตของครอบครัวในระบบของพระเจ้าจึงปรากฏชัดเจน

อพย 21:18-19 ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก 19 ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ กฎต่างๆเกี่ยวกับความสูญเสียอันเกิดจากการประทุษร้ายฝ่ายร่างกายถูกบัญญัติไว้ หากผู้หนึ่งได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้จนทำให้เขาต้องนอนพักรักษาตัว พอเขาหายแล้ว ผู้ที่ทำให้เขาบาดเจ็บก็ต้องจ่ายค่าเสียเวลาและรับผิดชอบในเรื่องการพักรักษาตัวของเขา

อพย 21:20-21 ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่ 21 หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดั่งเงินของนาย หากผู้เป็นนายทุบตีทาสของตนและเขาเสียชีวิต นายก็ต้องถูกปรับโทษถึงตาย (มีการสันนิษฐานว่าทาสต้องเป็นคนต่างชาติ กระนั้น กฎหมายข้อนี้ก็มุ่งที่จะขัดขวางมิให้นายกระทำทารุณต่อทาสของตน) หากอาการบาดเจ็บที่เกิดกับทาสโดยฝีมือของนายไม่ทำให้ถึงตาย นายก็จะไม่ต้องรับโทษตามกฎหมายอาญาหรือแพ่ง ทาสคนนั้นจึงเป็นของเขา ต่างจากชนชาติอื่นๆที่เป็นคนต่างชาติ นายชาวฮีบรูจึงถูกขัดขวางมิให้กระทำทารุณต่อทาสของตน

อพย 21:22-25 ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน 23 ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต 24 ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า 25 รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

บทบัญญัติที่เป็นกฎหมายถูกตั้งขึ้นเกี่ยวกับขอบเขตของการแก้แค้น กล่าวโดยเฉพาะก็คือ สถานการณ์ดังกล่าวถูกบรรยายเกี่ยวกับหญิงตั้งท้องคนหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บขณะช่วยเหลือสามี ของนางในการวิวาท โดยทำให้นางแท้งลูก แม้ว่าตัวนางเองไม่ตายก็ตาม จากนั้นฝ่ายที่ผิดจะต้อง รับผิดชอบค่าเสียหายต่อผู้เป็นสามีตามที่ผู้พิพากษาชาวฮีบรูสั่ง สิ่งที่มานี้อาจดูโหดร้ายทารุณ หากพิจารณาตามมาตรฐานทางวัฒนธรรมของชาวตะวันตกสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม จริงๆแล้ว พวกมันเป็นข้อจำกัดที่ตั้งอยู่บนความยุติธรรม หากเกิดการสูญเสียชีวิตไม่ว่าของหญิงนั้นหรือ ของเด็ก ฝ่ายที่ผิดก็ถูกประหารชีวิตเป็นการตอบแทนได้ อย่างไรก็ตาม หากผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ตาข้างหนึ่ง ผู้ที่กระทำผิดก็ไม่อาจถูกลงโทษมากกว่าเสียตาข้างเดียวได้ ในแบบเดียวกัน การแก้แค้นถูกจำกัดให้อยู่ที่การบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเท่านั้น หากฟันซี่หนึ่งถูกทำให้เสียไป ผู้ที่ กระทำผิดก็ถูกเรียกได้เพียงฟันซี่เดียวจากเขาเท่านั้น ในแบบเดียวกัน มือข้างหนึ่งแทนมือข้าง หนึ่ง เท้าข้างหนึ่งแทนเท้าข้างหนึ่ง รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ ฯลฯ

อพย 21:26-27 ถ้าผู้ใดตีฟันตาของทาสชายหญิงให้หลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยฟันตาของเขา 27 ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขา หากนายทำให้ทาสของตนบาดเจ็บ ตามกฎหมายทาสคน นั้นก็ต้องถูกปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาส

อพย 21:28-32 ถ้าวัววิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเป็น แน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ 29 แต่ถ้าวัวนั้นเคยวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้วิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย 30 ถ้าจะเรียกร่องเอาค่าไถ่จาก ผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร่อง 31 หากวัวนั้นวิดบุตรชายและบุตร สาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดูจกัน 32 ถ้าวัวนั้นวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัว ต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย

กฎหมายต่างๆที่ควบคุมเรื่องการชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการบาดเจ็บซึ่งเกิดขึ้น โดย สัตว์ของคนๆหนึ่งได้ถูกบัญญัติไว้ หากวัวตัวหนึ่งวิดคนๆหนึ่งให้ถึงแก่ความตาย สัตว์ตัวนั้นก็ ต้องถูกฆ่าตายและเจ้าของสัตว์ก็ไม่ต้องรับโทษจากข้อกล่าวหาใดๆอีก อย่างไรก็ตาม หากสัตว์ นั้นเป็นที่ทราบดีว่าเป็นอันตรายและเจ้าของก็ถูกเตือนก่อนแล้ว เขาก็ต้องชดใช้ค่าเสียหายหากวัว

ตัวนั้นไปฆ่าใครเข้า จากนั้นทั้งวัวตัวนั้นและเจ้าของของมันก็จะถูกลงโทษถึงตาย อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นทางเลือก ผู้พิพากษาสามารถเรียกค่าปรับจากเจ้าของที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายได้ และเขาก็ถูกสั่งให้เสียค่าปรับแทนที่จะเสียชีวิต นอกจากนี้ หากวัวตัวหนึ่งฆ่าทาสของคนอื่น เจ้าของวัวก็ต้องจ่ายเงินสามสิบเชเชลแก่นายของทาสที่เสียชีวิต

อพย 21:33-36 ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่ไม่ได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น 34 เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ซากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ 35 ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย 36 หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว"

กฎระเบียบเพิ่มเติมที่ควบคุมการชดใช้ค่าเสียหายตามกฎหมายถูกตั้งขึ้น หากคนๆ หนึ่งขุดบ่อและวัวหรือลาของอีกคนตกลงไปในนั้น โดยทำให้สัตว์นั้นต้องตายหรือทำให้คนต้องฆ่าสัตว์นั้นอันเป็นผลที่ตามมา ฝ่ายที่ขุดบ่อนั้นก็ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่เจ้าของสัตว์นั้นสำหรับความสูญเสียของเขา ในแบบเดียวกัน หากวัวของคนๆ หนึ่งขวิดวัวของเพื่อนบ้านโดยก่อให้เกิดความสูญเสีย กฎต่างๆ ก็มีระบุไว้เกี่ยวกับความเสียหายต่างๆ ในทางสาระสำคัญแล้ว ฝ่ายที่ประมาทต้องชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเพราะสัตว์ของตน

ภาพรวมของอพยพ 22: บทที่ 22 นำเสนอการบัญญัติ 'ข้อตัดสินต่างๆ' เกี่ยวกับเรื่องทางแพ่งและการทำให้บุคคลอื่นบาดเจ็บ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เรื่องเกี่ยวกับสิทธิทางทรัพย์สินในข้อ 1-15 และ (2) ข้อตัดสินต่างๆ ที่ใช้กับอาชญากรรมอื่นๆ ในข้อ 16-31

อพย 22:1-4 "ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง 2 ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตายไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น 3 ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น 4 ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า

โทษสำหรับการลักทรัพย์ถูกตั้งขึ้น หากปลุสตัดว์ถูกขโมยไป ฝ่ายที่ผิดจะต้องชดใช้คืน นั่นคือ วัวห้าตัวแทนวัวตัวหนึ่งและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำตัดสินนี้ ถูกใช้กับดาวิดหลังจากที่เขา โมยภรรยาของเพื่อนบ้านซึ่งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนลูกแกะตัว หนึ่ง คู 2 ซามูเอล 12

หากขโมยคนใดถูกฆ่าตายระหว่างทำการลักขโมย ก็ไม่ต้องเรียกร้องให้มีการชดใช้ค่าเสียหายจากผู้ที่มาเขาตาย อย่างไรก็ตาม หากการลักขโมยเกิดขึ้นตอนกลางวันแสกๆและผู้กระทำผิด ถูกจับได้ค่านั่งคาเขา เขาจะถูกฆ่าก็หาไม่ได้ แต่เขาจะต้องถูกบังคับให้ชดใช้ค่าเสียหายเต็ม จำนวน หากฝ่ายที่ผิดไม่มีอะไรที่จะชดใช้ได้ เขาก็จะถูกขายให้เป็นทาสเพื่อเป็นวิธีชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย หากผู้กระทำผิดถูกจับได้ค่านั่งคาเขาพร้อมกับทรัพย์สินที่ถูกขโมยมา เขาก็จะถูกบังคับให้คืนสิ่งที่เขาขโมยไปเป็นสองเท่า

อพย 22:5-8 ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนองุ่นเสียหาย หรือปล่อยให้สัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดที่ตนมีในนาของตน และของที่ดีที่สุดที่สวนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย 6 ถ้าจุดไฟที่กองหมาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องชดใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน 7 ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องชดใช้แทนเป็นสองเท่า 8 ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามีมือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่

กฎข้อบังคับอื่นๆเกี่ยวกับการกระทำผิดในทางแพ่งหรืออาญาถูกบัญญัติไว้ หากสัตว์ของ คนๆหนึ่งกินของในนาของอีกคน โดยทำให้เกิดความสูญเสียเป็นเงิน ฝ่ายที่ไม่ระวังก็มีความผิด และต้องชดใช้ค่าเสียหาย หากผู้ใดสะเพร่าในเรื่องไฟและมันก่อให้เกิดความสูญเสียแก่เพื่อนบ้าน ฝ่ายที่สะเพร่าก็ต้องชดใช้ค่าเสียหาย อีกครั้งที่ห้าว โมยถูกบังคับให้ต้องชดใช้เป็นสองเท่าของสิ่งที่เขาขโมยมา อย่างไรก็ตาม หากทรัพย์สินที่ถูกฝากไว้กับอีกคนเกิดหายไป ผู้ที่รับฝากของนั้น ไว้ก็ต้องมาให้การต่อผู้พิพากษา

อพย 22:9 ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคุณนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องชดใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า

ระบบตุลาการจะต้องถูกตั้งขึ้นในอิสราเอลเพื่อฟังเรื่องร้องทุกข์หรือการอ้างสิทธิ์ในทรัพย์สิน ผู้พิพากษาเหล่านี้ได้รับสิทธิอำนาจที่จะเรียกให้ฝ่ายที่ผิดต้องชดเชยค่าเสียหายเป็นสองเท่าได้

อพย 22:10-15 ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น 11 ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดเชย 12 แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะที่ผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดเชยแก่เจ้าของ 13 ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจสอบเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดเชย แทนสัตว์ที่ถูกฉีกฉีกนั้น 14 ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตาย ระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดเชยเต็มตามจำนวนเป็นแน่ 15 แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดเชย ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

กฎเพิ่มเติมที่กำกับดูแลเรื่องข้อพิพาทระหว่างเพื่อนบ้านถูกบัญญัติขึ้น หากคนๆหนึ่งรับฝากสัตว์ของเพื่อนบ้านของตน และถ้าสัตว์ตัวนั้นหายไป และถ้าผู้ที่รับฝากไว้ไม่ได้ประมาท เลินเล่อ เขาก็ไม่ต้องชดเชยค่าเสียหาย อย่่างไรก็ตาม หากผู้ใดยืมสัตว์จากเพื่อนบ้านของตนและสัตว์นั้นถูกฆ่าตายหรือบาดเจ็บ ผู้ยืมก็ต้องชดเชยสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้นเว้นเสียแต่ว่าเจ้าของสัตว์อยู่ด้วยและเขากับสัตว์นั้นได้ถูกจ้างมา

อพย 22:16-17 ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่มั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน 17 ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้นดูจกัน การออกบัญญัติเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องทางศีลธรรมชั่วคราว หากชายคนใดล่อลวงหญิงสาวคนหนึ่งไปเพื่อลวงประเวณีกับเขา เขาก็ต้องจ่ายค่าสินสอดซึ่งเป็นที่ยอมรับแก่บิดาของเธอและแต่งงานกับเธอ หากผู้เป็นบิดา (หรือหญิงสาวคนนั้น) ไม่ยินยอมเรื่องการสมรส ชายคนนั้นที่มีความผิดข้อหาลวงประเวณีก็ถูกสั่งให้เสียเงินค่าสินสอดที่ถูกเรียกอยู่ดี เพราะทำให้หญิงนั้นเสียพรหมจรรย์

อพย 22:18-20 สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย 19 ผู้ใดร่วม
ประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ 20 ผู้ใดถวายบูชาแก่พระต่างๆเว้นแต่พระ
เยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น

การออกบัญญัติข้อตัดสินต่างๆเปลี่ยนไปที่อาชญากรรมอื่นๆบ้าง ผู้ที่ใช้ศาสตร์ของ
แม่มด (สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์) จะต้องถูกประหารชีวิตเช่นเดียวกับผู้ที่สมสู่กับสัตว์
นอกจากนี้ ผู้ที่ถูกพบว่าถวายเครื่องบูชาแก่พระอื่นก็จะต้องถูกทำลาย

อพย 22:21-24 เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลาย
เคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ 22 อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย 23 ถ้าเจ้า
ข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ 24 ความ
โกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตร
ของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ

คำเตือนถูกให้ไว้เพื่อระวังการเอาเปรียบคนเหล่านั้นที่ขัดสน เช่น คนต่างด้าวที่
ยากจน บรรดาหญิงม่าย หรือเด็กๆที่กำพร้าพ่อ พระเจ้าทรงเตือนอีกว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นแม้
กับประชากรของพระองค์เองที่เอาเปรียบคนขัดสนเหล่านั้น

อพย 22:25-27 ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคบใครที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป
อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าของหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา 26 ถ้าเจ้าได้รับเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้
เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน 27 เพราะเขามีเสื่อคลุมตัวนั้นตัวเดียว
เป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อ
เรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา

ในแบบเดียวกัน คำเตือนถูกให้ไว้เพื่อระวังการเอาเปรียบคนเหล่านั้นที่ขัดสน หากในการ
ให้ยืมแก่คนที่ยากจนขึ้นแค้นจริงๆ การคิดดอกเบี้ยก็เป็นเรื่องต้องห้าม หากเสื่อคลุมของคนๆ
หนึ่งถูกยึดไปเป็นของประกัน มันก็ต้องถูกนำไปคืนก่อนตะวันตกดิน พระเจ้าตรัสชี้ชัดอีกครั้งว่า
พระองค์ทรงเห็นการข่มเหงคนเหล่านั้นที่ขัดสนและทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของพวกเขา พระองค์
ตรัสเรื่องนั้นชัดเจนเมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า “เราเป็นผู้มีเมตตากรุณา”

อพย 22:28-31 อย่าค่าผู้เป็นพระ หรือสาปแห่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย
29 อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปี
ของเจ้าให้แก่เรา 30 สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่
เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา 31 เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา เหตุฉะนั้น
เนื้อสัตว์ที่ถูกกัศตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย"

บทนี้ปิดท้ายด้วยคำสั่งที่ให้ถวายไม่เพียงผลแรกของพืชผลของพวกเขาเท่านั้น แต่รวมถึง
ผลแรกของบุตรของพวกเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ชักช้าด้วย นี่รวมถึงลูกหัวปีของปศุสัตว์
ของพวกเขา ผลแรกทั้งหมดจะต้องบริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า (นั่นคือ พวกมันจะต้องถูกแยก
ตั้งไว้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่กำหนดไว้ในอพยพ 13:12-15 ลูกหัวปีสามารถถูกไถ่ตามราคา
ได้ (มีการออกกฎหมายข้อสุดท้ายที่สั่งห้ามมิให้รับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่าฆ่าตาย เนื้อเช่น
นั้นเอาให้สุนัขรับประทานได้เพียงเท่านั้น)

*ภาพรวมของอพยพ 23: รายละเอียดเกี่ยวกับกฎหมายแห่งพันธสัญญาสำหรับชนชาติ
อิสราเอลถูกให้ไว้ต่อไป ในบทนี้มีพูดถึง (1) กฎหมายต่างๆเกี่ยวกับความเท็จ การนอ้ โกง และ
สินบนในข้อ 1-9 (2) รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับวันสะบาโตและปีสะบาโตในข้อ 10-13 (3) การ
แนะนำเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงประจำชาติสามเทศกาลในข้อ 14-19 และ (4) พระสัญญาของ
พระเจ้าที่จะนำพลไพร่ของพระองค์เข้าสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้อย่างปลอดภัยในข้อ 20-33*

อพย 23:1-9 "อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับ
คนชั่ว 2 อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่
มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป 3 ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา 4 ถ้าเจ้าพบวัว
หรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ 5 ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลง
เพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น 6 เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้
ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา 7 เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่
ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษ
ให้คนชั่ว 8 อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดี

ของคนชอบธรรมเสียได้ 9 เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

รายการเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมได้ถูกให้รายละเอียดไว้ต่อไป การนำเรื่องเท็จไปเล่าต่อๆกันถูกห้ามไว้และถูกถือว่าเป็นพยานอธรรม การตามคนหมู่มากเพื่อทำชั่วก็ถูกห้ามไว้เช่นกัน ในแบบเดียวกันแม้หากว่าคนส่วนใหญ่เห็นชอบ การผันแปรความยุติธรรมก็ถูกห้ามมิให้กระทำ ในด้านหนึ่ง มีระบุไว้ว่าคนเราไม่ควรเข้าข้างคนยากจนในการตัดสินเพียงเพราะว่าเขาเป็นคนจน

ในอีกด้านหนึ่ง ความยุติธรรมต้องไม่ถูกปฏิเสธสำหรับคนๆหนึ่งเพราะว่าเขาเป็นคนยากจน ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้ช่วยเหลือเพื่อนบ้านของตน โดยพาสัตว์ที่หลงมาไปส่งคืนแก่เจ้าของ นอกจากนี้ พวกเขายังถูกกำชับให้ช่วยเหลือแม้แต่สัตว์ของศัตรูของพวกเขาด้วยเมื่อพวกมันตกอยู่ในความลำบาก คำกำชับเพิ่มเติมในทางจริยธรรมและศีลธรรมที่ถูกกล่าวถึงรวมอยู่ด้วยก็คือ การเว้นระยะห่างระหว่างตัวเองกับเรื่องเท็จ การฆ่าคนชอบธรรมเป็นเรื่องต้องห้าม การรับสินบนเป็นเรื่องต้องห้าม การกดขี่ข่มเหงคนต่างด้าวเป็นเรื่องต้องห้าม นอกจากนี้ ชนชาติอิสราเอลก็ถูกกำชับให้ระลึกว่าพวกเขาก็เคยเป็นคนต่างด้าวในอียิปต์

อพย 23:10-12 จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี 11 แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้หว่านว่างอยู่เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือออกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน 12 จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสของเจ้ากับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย

กฎหมายเกี่ยวกับปีสะบาโตถูกกล่าวซ้ำและขยายความ พืชผลในแผ่นดินที่พวกเขาจะได้รับเป็นมรดกในไม่ช้าจะต้องถูกปลูกเป็นเวลาหกปี ในปีที่เจ็ด แผ่นดินนั้นจะต้องถูกปล่อยให้ว่าง นำสนใจตรงที่ว่าปีสะบาโตได้ถูกออกแบบมาเพื่อคนยากจนของแผ่นดินนั้นด้วยและยอมให้สัตว์ปามาหากินได้ หลังจากหกปีผ่านไป ทุ่งนา สวนองุ่น และสวนมะกอกเทศจะออกผลมาบ้างเองตามธรรมชาติ ผลเหล่านี้ถูกสงวนไว้สำหรับคนยากจนและเหล่าสรรพสัตว์

อพย 23:13-19 สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้ นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระเจ้าอื่นเลย อย่าให้ไถยชื่อของพระเจ้าเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า 14 จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละ

สามครั้ง 15 จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบิบ อันเป็นเดือน
ซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออก
จากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย) 16 จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืช
ผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บ
พืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า 17 ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระ
เยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง 18 อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ
หรือปล่อยให้ไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า 19 พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรก
จากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูก
แพะด้วยนมของมันเลย

ทิศทางของบทบัญญัติเปลี่ยนไปทางความสัมพันธ์ของชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้าบ้าง
พวกเขาถูกกำชับให้ระวังในทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเขาแล้ว คำที่แปลว่า ระวัง (ชามาร) *(ชามาร)*
ตรงนี้มี ความหมายว่า ‘ระมัดระวัง’ นอกจากนี้ พวกอิสราเอลยังถูกกำชับมิให้แม้แต่เอ่ยชื่อพระ
อื่นของพวกถือผีด้วย

เทศกาลเลี้ยงสำคัญสามเทศกาลถูกสั่งให้ถือเป็นพิเศษทุกปี (1) เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
(กินเวลาเจ็ดวัน) ซึ่งอยู่ในฤดูใบไม้ผลิของปี (วันที่สิบสี่ถึงวันที่สิบเอ็ดของเดือนอาบิบ) ห้ามมิ
ให้ผู้ใดเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเปล่าโดยปราศจากพอนข้าวผลแรกตามที่กำหนดไว้ (2)
เทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักใน
ชื่อ เทศกาลเพ็นเทคอสต์ นั่นคือ ห้าสิบวันหลังจากเทศกาลปัสกา (3) เทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บ
พืชผลปลายปีตรงกับตอนสิ้นสุดฤดูกาลเก็บเกี่ยวของชาวฮีบรู ต่อมาเทศกาลนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ
เทศกาลอยู่เพิง ในแต่ละวันสำคัญเหล่านี้ ผู้ชายทุกคน (ที่เป็นผู้ใหญ่) ถูกสั่งให้มาเข้าเฝ้าองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าที่พลับพลา

ในส่วนของการถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เครื่องบูชาที่เป็นเลือดต้องไม่ถูกถวายแด่
พระเจ้าพร้อมกับขนมปังที่มีเชื้อ และไขมันจากเครื่องบูชาต้องไม่ถูกทิ้งไว้ข้ามคืน ผลแรก
ทั้งหมดต้องถูกนำมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ กฎาวรที่ห้ามมิให้ดื่มเนื้อลูกแพะใน
นมของมันก็ถูกกำชับไว้ด้วย

อพย 23:20-23 **คูเอ็ด** เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ 21 จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา 22 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า 23 ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนคานาอัน คนฮีไวต์ และคนเยบุส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย

คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปที่การเดินทางต่อไปแล้ว พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่าพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ให้นำหน้าพวกเขาไปเพื่อปกป้องพวกเขาระหว่างการเดินทาง โดยนำพวกเขาไปถึงสถานที่ๆพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้แก่พวกเขาแล้ว บางคนเชื่อว่าทูตสวรรค์องค์นี้ไม่ใช่ผู้ที่ถูกสร้างขึ้น แต่เป็นอีกพระนามหนึ่งของพระเจ้า โดยอาจเป็นพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ นั่นคือ พระบุตร คนอื่นๆก็เชื่อว่านี่น่าจะเป็นทูตสวรรค์พิเศษขององค์หนึ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อพิทักษ์รักษาชนอิสราเอลเหมือนเป็นผู้พิทักษ์ของพวกเขา ไม่ว่าจะกรณีใด พระเจ้าก็ทรงเตือนพวกอิสราเอลให้ “เอาใจใส่ทูตนั้น” ความหมายก็คือ การยำเกรงเขาเหมือนที่พวกเขายำเกรงพระเจ้า โดยเชื่อฟังเสียงของเขา และไม่ช่วยเขาให้โกรธ วัตถุประสงค์ท้ายของข้อ 21 คูเอ็ดมีจะบ่งบอกว่าทูตสวรรค์องค์นี้ไม่ใช่พระภาคหนึ่งของตรีเอกานุภาพแต่เป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งมากกว่า เขาไม่ได้รับมอบสิทธิที่จะยกโทษให้ เฉพาะพระนามของพระเจ้าเท่านั้นที่อยู่ในเขา นอกจากนี้ เมื่อชนชาติอิสราเอลเชื่อฟังเขา พระเจ้าเองก็จะทรงเป็นศัตรูต่อบรรดาศัตรูของพวกเขาและเป็นปฏิปักษ์ต่อเหล่าปฏิปักษ์ของพวกเขา ทูตสวรรค์องค์นี้จะนำหน้าพวกเขาไปเพื่อต่อสู้กับบรรดาศัตรู คือ คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนคานาอัน คนฮีไวต์ และคนเยบุส พระของคนเหล่านั้นจะต้องถูกทำลายจนราบคาบ

อพย 23:24-26 **อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่าง**ที่พวกเขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด 25 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า 26 จะไม่มีการแท้จริง หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน

เมื่อพวกอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา พวกเขาที่ถูกเตือนไว้ล่วงหน้านานเลยที่จะไม่เกี่ยวข้องอะไรกับพระเหล่านั้นของประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นั่น แต่พวกเขาถูกกำชับอีกหนให้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา แล้วพระองค์จะทรงอวยพรอาหาร น้ำ และแม้แต่สุขภาพของพวกเขา พอเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงอวยพรแม้แต่การคลอดลูกทั้งหมด ทั้งของชนชาติอิสราเอลและฝูงสัตว์ของพวกเขา จะไม่มีผู้ใดแทงลูกเลย แต่จะมีอายุครรภ์ถึงครบกำหนด และจะไม่มีผู้ใดเป็นหมันด้วย ทั้งหมดนี้ล้วนตั้งอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าพวกเขาต้องเชื่อฟังและปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

อพย 23:27-31 เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า 28 เราจะใช้ให้ฝูงต่อล่วงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนฮีไวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า 29 เราจะไม่ไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไป และสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อผู้กับพวกเจ้า 30 แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กทีละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ 31 เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า

เมื่อชนชาติอิสราเอลมาถึงแผ่นดินนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะใช้ความเกรงกลัวพระองค์นำหน้าพวกเขาไป ชนอิสราเอลจะมีชัยในการสู้รบกับประชาชาติเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น อันที่จริงแล้ว พวกศัตรูของชนชาติอิสราเอลจะหันหลังหนีไป นอกจากนี้ พระเจ้าจะทรงใช้ฝูงต่อมาอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อขับไล่ศัตรูของพวกเขาไปต่อหน้าพวกเขา ดูพระราชบัญญัติ 7:20 และ โยชูวา 24:12 ด้วย พระเจ้าในพระสติปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ตรัสล่วงหน้าว่า พวกเขาต้องไม่ขับไล่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นไปในระยะปีเดียวเกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไป แต่พระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูของพวกเขาไปทีละเล็กทีละน้อย เขตแดนของแผ่นดินนั้นที่ทรงสัญญาไว้กับชนอิสราเอลสุดท้ายแล้วจะมีตั้งแต่ทะเลแดงไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตั้งแต่ทะเลทรายอาหรับไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส นั้นไม่สำเร็จจริง จนถึงสมัยของดาวิดและซาโลมอน ดู 2 ซามูเอล 8:1-18 และ 1 พงศกษัตริย์ 4:24 เมื่อพระเจ้าทรงมอบบรรดาผู้อาศัยในแผ่นดินนั้นแล้ว พวกอิสราเอลก็ถูกสั่งให้ขับไล่พวกเขาไปเสีย

อพย 23:32-33 พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย 33 เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะเป็บบ่วงแร้วด้กเจ้าเป็นแน่" พวกอิสราเอลถูกบัญชาให้แยกตัวออกจากหมู่ชาวโลกในสมัยนั้น โดยไม่ทำพันธสัญญากับคนเหล่านั้นหรือเหล่าพระของพวกเขา นอกจากนี้ พวกเขาต้องไม่ยอมให้คนเหล่านั้นอาศัยอยู่ต่อไปในแผ่นดินของพวกเขาด้วย "เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะเป็บบ่วงแร้วด้กเจ้าเป็นแน่"

ภาพรวมของอพยพ 24: ในบทนี้มีกล่าวถึง (1) การยอมรับอย่างเป็นทางการของชนชาติอิสราเอล คือ พันธสัญญานันที่พระเจ้าทรงเสนอแก่พวกเขาในข้อ 1-8 (2) การนมัสการพระเจ้าโดยโมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลในข้อ 9-18

อพย 24:1-2 พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้ากับอาโรน นาดีบ และอาบีสู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล 2 ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นๆอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย" พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้ขึ้นมาบนภูเขานี้เพื่อรับแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกพระราชบัญญัติและพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงเสนอ ดูข้อ 12 นี้เป็นครั้งแรกที่มีการเอ่ยถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาทำอย่างนั้น อาโรน นาดีบ อาบีสู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลก็ได้รับเชิญให้ขึ้นมาบนภูเขานี้เพื่อนมัสการ แม้กระนั้น มีแต่โมเสสเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ ประชาชนส่วนใหญ่ต้องอยู่ห่างๆข้างหลัง

อพย 24:3 โมเสสจึงนำพระวอนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "พระวอนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม" อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะกลับขึ้นไปบนภูเขา ชนอิสราเอลก็ให้การยอมรับเบื้องต้นในเรื่องพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงเสนอแก่พวกเขา

อพย 24:4-6 โมเสสจึงจารึกพระวอนะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตั้งขึ้นแต่เข้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบ

สองของอิสราเอล 5 ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและถวายเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 6 โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชา

โมเสสเขียนเพิ่มเติมอีกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สั่งมาจนถึงบัดนี้ (นั่นคือ บัญญัติสิบประการพร้อมกับกฎเกณฑ์และคำตัดสินอื่นๆที่ถูกบัญญัติไว้จนถึงขณะนั้น) ให้เราหมายเหตุอีกครั้งถึงการจารึก “พระวณะของพระเยโฮวาห์ทุกคำ” พระเจ้าทรงเจาะจงทุกถ้อยคำที่โมเสสจะต้องเขียน นั่นจึงเป็นการคลอใจด้านถ้อยคำซึ่งสืบต่อมาผ่านทางกรีกโบราณไว้ด้านถ้อยคำ จากนั้นโมเสสก็ลุกขึ้นแต่เช้าวันถัดมาและสร้างแท่นบูชาหนึ่ง “ที่เชิงภูเขา” วลีหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ได้ภูเขานั้น’ นั่นคือ ในค่ายของพวกอิสราเอล เขายังก่อสร้างหินสิบสองก้อน (อาจเป็นกองก้อนหิน) โดยแต่ละก้อนแทนแต่ละตระกูลของสิบสองตระกูลแห่งอิสราเอล จากนั้นเขาก็สั่งพวกคนหนุ่มให้ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาที่เป็นวัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเก็บเลือดของสัตว์เหล่านี้ไว้ เลือดครึ่งหนึ่งถูกประพรมบนแท่นบูชาหนึ่งและอีกครึ่งก็ใส่ไว้ในชาม

อพย 24:7-8 ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขา กล่าวว่า "บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ในวันพวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง" 8 โมเสสก็เอาเลือดพรประชาชนและกล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวณะทั้งหมดนี้" สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่าโมเสสตั้งใจอ่านให้ชนอิสราเอลฟังทุกสิ่งที่พระเจ้าได้เสนอมาจนถึงขณะนี้ มันคือสรุปย่อของบทบัญญัติใหญ่กว่าที่จะมา คราวนี้อิสราเอลในฐานะชนชาติหนึ่งก็ยินยอมพร้อมใจที่จะเข้าไปในพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตนอย่างเป็นทางการ พวกเขาตกลงที่จะทำทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งและเชื่อฟังพระองค์ แต่ในเวลาเพียงไม่นานพวกเขาก็ลืมสัญญานั้นเสีย

จากนั้นโมเสสก็ “เอาเลือดพรประชาชนและกล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวณะทั้งหมดนี้” เลือดนี้ถูกประพรมลงบนพวกคนหนุ่มที่ถวายเป็นเครื่องบูชาหรืออาจประพรมบนผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้นของอิสราเอล ไม่ว่ากรณีใด พวกเขาเป็นตัวแทนของชนชาตินั้น เลือดที่ถูกประพรมกลายเป็นสัญลักษณ์หนึ่งซึ่งแสดงถึงความจริงจังของข้อตกลงนี้และเป็นข้อตกลงร่วมกันของทั้งสองฝ่ายที่เข้าไปในพันธสัญญานั้น ผู้เขียนหนังสือฮีบรูในทั้ง 9:19 และ 10:29 อ้างอิงถึงเหตุการณ์ครั้งสำคัญนี้ มันคือ การให้สัตยาบันอย่างเป็นทางการของพันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงกลายเป็นพระเจ้า

ของพวกเขาย่างเป็นทางการและพวกเขากลายเป็นประชาชนของพระองค์อย่างเป็นทางการ พันธสัญญาที่นั่นยังมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้

อพย 24:9-11 ครั้งนั้นโมเสสกับอาโรน นาถับและอาบิฮู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบ คนของอิสราเอลขึ้นไปอีก 10 เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาท เป็นดงพลอยไพฑูรย์สุกใสเหมือนทองฟ้าที่เดียว 11 พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม

คราวนี้ บรรดาผู้นำที่ถูกเจาะจงไว้ของอิสราเอล (อาโรน บุตรของเขานั้นคือ นาถับและอาบิฮู รวมถึงพวกผู้ใหญ่ทั้งเจ็ดสิบคนนั้น) ก็ขึ้นไปบนภูเขาซีนาย “เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล” ข้อความกล่าวต่อไปว่าพวกเขาเห็นได้พระบาทของพระองค์มีทางเดินทำด้วยพลอยไพฑูรย์ (อาจมีสีฟ้าหรือฟ้าเขียวโปร่งแสง ข้อความบรรยายต่อไปถึงภาพที่เห็นว่า “สุกใสเหมือนทองฟ้าที่เดียว” นี่อาจคล้ายกับสิ่งที่ยอห์นเห็นในวิวรณ์ 4:6 นั่นคือ ทะเลแก้ว อย่างไรก็ตาม คำถามสำคัญก็คือว่า พวกผู้นำเหล่านี้ของอิสราเอลเห็นอะไรกันแน่? ยอห์น 1:18 กล่าวชัดเจนว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย” มีผู้เสนอคำอธิบายไว้หลายประการ (1) พวกเขาอาจได้เห็น *Theophany* นั่นคือ การสำแดงให้ปรากฏแก่ตาของพระเจ้าแม้ว่ามีใช้พระเจ้าเอง เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญาน (2) พวกเขาอาจได้เห็น *Christophany* นั่นคือ การปรากฏกายก่อนมารับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเยโฮวาห์แห่งพระคัมภีร์เดิม อันหลังนี้จะยิ่งมากกว่า แม้ว่าพวกเขาได้รับโอกาสอันหายากยิ่งนักในการได้เห็นการทรงสำแดงพระองค์เอง แต่พระเจ้าก็มิได้ทรงลงโทษพวกเขา อันที่จริงแล้ว พวกเขากลับกินและดื่มหลังจากนั้น

อพย 24:12-15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา" 13 โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า 14 และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า "คอยเราอยู่ที่นี้จนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร์อยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด" 15 แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขาเมฆก็คลุมภูเขาไว้

จากนั้นพระเจ้าทรงเรียกโมเสสพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ของเขาให้ขึ้นมาบนยอดภูเขานั้น ที่นั่น พระองค์จะประทาน “แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติ” ที่พระเจ้าเองได้ทรงจารึกไว้แก่พวกเขา จุดประสงค์ก็คือ เพื่อที่ว่าโมเสสจะได้สอนกฎเกณฑ์เหล่านั้นแก่ประชาชนในภายหลัง

นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการสัตย์จริงสี่สิบวันของโมเสสบนภูเขานั้น ก่อนที่จะไป เขาก็ส่งพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้รอเขาทั้งสองจนกว่าพวกเขาจะกลับมา เขาทิ้งอาโรนและเฮอโรไว้กับคนเหล่านั้นเพื่อดูแลเรื่องต่างๆตอนที่เขาไม่อยู่ หลังจากออกเดินทางไปยังยอดเขานั้น “เมฆก็คลุมภูเขาไว้”

อพย 24:16-18 **สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมุ่มเมฆ 17 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา 18 โมเสสเข้าไปในหมุ่มเมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน**

เราได้รับการบอกว่าสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังอยู่บนภูเขานั้นต่อไปและมันถูกปกคลุมด้วยเมฆก่อนหนึ่งเป็นเวลาหกวัน ในวันที่เจ็ด พระเจ้าก็ตรัสเรียกโมเสสออกมาจากเมฆนั้น จากคำของพวกอิสราเอลที่อยู่เบื้องล่าง “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา” โมเสสจึงเข้าไปในเมฆอันน่ากลัวนี้ ระยะเวลาที่เขาอยู่บนภูเขานั้นกลายเป็นสี่สิบวันสี่สิบคืน เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นตามมาในหนังสืออพยพ (จนจบบทที่ 31) มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงนำเสนอแก่โมเสสที่นั่น

ภาพรวมของอพยพ 25: จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้ตอนนี้เปลี่ยนไปที่การก่อสร้างพลับพลาและเครื่องตกแต่งต่างๆ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) วัสดุใดบ้างที่ชาวอิสราเอลต้องถวายสำหรับการก่อสร้างพลับพลาในข้อ 1-9 (2) คำบรรยายเกี่ยวกับหีบในข้อ 10-22 (3) คำบรรยายเกี่ยวกับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ในข้อ 23-30 (4) คำบรรยายเกี่ยวกับคันประทีปทองคำในข้อ 31-40

อพย 25:1-9 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย 3 ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับ

จากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ 4 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ 5 หน้กแคะตัวผู้ย้อมสีแดง หน้กของตัวเบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ 6 น้ำมันเติมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม 7 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโฟด และทับทรวง 8 แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิธวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา 9 แบบอย่างพลับพลาและเครื่องทั้งปวงของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ ทุกประการ

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสตอนเขากลับลงมาจากภูเขาให้เริ่มรวบรวมจากชนชาติอิสราเอลทันที คือ ของถวายเป็นวัสดุซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการสร้างพลับพลา นอกจากนี้ พวกเขาต้องถวายเป็นเหล่านี้ด้วยความเต็มใจด้วย รายการวัสดุที่ต้องใช้ได้แก่ ทองคำ เงิน ทองเหลือง ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ หน้กแคะตัวผู้ย้อมสีแดง หน้กของเบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ นอกจากนี้ น้ำมันเติมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอมก็อยู่ในรายการด้วย รวมถึงพลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโฟดและทับทรวง (เราควรหมายเหตุไว้ว่า ภายใต้พระคัมภีร์เดิม พระเจ้าจะสถิตอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ ภายใต้พระคัมภีร์ใหม่ พระองค์จะสถิตอยู่ในประชากรของพระองค์)

ของเหล่านี้ทั้งสิ้นจะต้องถูกใช้ในสถานบริสุทธิแห่งหนึ่งเพื่อที่พระเจ้าจะสถิตอยู่ข้างในนั้น นอกจากนี้ พระเจ้าจะทรงประทานแบบอย่าง (นั่นคือ แบบแปลน) ที่ชัดเจนแก่โมเสสสำหรับพลับพลาที่จะมานั้นและเครื่องใช้ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา นั้น เขาจึงต้องสร้างมันทั้งหมด บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าประทานแบบแปลนที่ชัดเจนแก่โมเสส รวมถึงรายการวัสดุสิ่งของที่ต้องใช้สำหรับพลับพลา นั้น ฮีบรู 8:5 กล่าวชัดเจนว่าแบบแปลนสำหรับพลับพลาของโลกนี้ถูกทำตามแบบอย่างพลับพลาในสวรรค์ ดังนั้น พลับพลา นี้จึงกลายเป็น ‘เงา’ ของพลับพลาในสวรรค์

อพย 25:10-16 ให้เขาทำหีบโบนึงด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 11 หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจังคาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ 12 ให้หล่อห้วงทองคำสี่ห้วงสำหรับหีบนั้น ตัดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง 13 ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ 14 แล้วสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับไขยกหามหีบนั้น 15 ไม้คานหามให้สอดไว้ในห้วงของหีบ อย่าถอดออกเลย 16 พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น

จากนั้นพระเจ้าทรงสั่งโมเสสเกี่ยวกับวิธีทำหีบโบนึงซึ่งเป็นตัวแทนของพันธสัญญาอัน
โดยในหีบนั้นสิ่งของต่างๆของพันธสัญญานั้นจะถูกเก็บไว้ในภายหลัง หีบพันธสัญญาจะต้องมี
ขนาดยาวสองศอกคืบ (ประมาณ 45 นิ้ว) กว้างศอกคืบ (27 นิ้ว) และสูงศอกคืบ (27 นิ้ว) มันจะ
ต้องทำด้วยไม้กระถินเทศ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นไม้ *acacia* หีบนี้จะต้องถูกหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้ง
ด้านในและด้านนอก ห่วงทองคำจะต้องถูกหล่อขึ้นมาและถูกติดไว้ที่มุมทั้งสี่ของหีบเพื่อขนย้าย
มันด้วยไม้คานหามซึ่งทำจากไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ (เราควรหมายเหตุไว้ว่า หีบนั้นต้อง
หุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติเรื่อง ‘บริสุทธิ์’ นี้ไม่ได้ใช้กับห่วงด้วยซึ่งถือว่า
พวกมันถูกหล่อด้วยโลหะชนิดอื่นด้วยเพื่อความแข็งแรงในเชิงโครงสร้าง ไม้คานหามที่หุ้มด้วย
ทองคำก็มีไว้เพื่อการขนย้ายและเมื่อติดตั้งแล้วก็ห้ามถอดออก

อพย 25:17-22 แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ
กว้างศอกคืบ 18 จงทำครุบทองคำสองรูป โดยใช้ฝีมือทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสอง
ข้าง 19 ทำครุบไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำครุบนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติด
เป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา 20 ให้ครุบบางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก
และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้ครุบหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา 21 แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้น
ไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น 22 ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้า
เฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางครุบทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบ
พระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

พระที่นั่งกรุณาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์จะต้องถูกทำขึ้นซึ่งจะถูกวางไว้บนยอดหีบนั้น
สัดส่วนของมันจะต้องพอดีกับยอดบนของหีบ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระที่นั่งกรุณานั้น โมเสส
ก็ถูกสั่งให้ทำครุบทองคำสองรูป พวกมันต้องเป็นงาน “ฝีมือ” นั่นคือ ทองคำที่ถูกทำขึ้นซึ่งต่าง
จากทองคำที่หล่อขึ้น ครุบเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตที่เป็นทูตสวรรค์ซึ่งเฝ้า
บัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์ ดู อีสยาห์ 6:1-3, เอเสเคียล 1:10, 10:14 และวิวรณ์ 4:6-8 เขาจะ
ต้องติดครุบไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง นั่นคือ ข้างละรูป ปีกของพวกมันจะต้องกาง
ขึ้นข้างบนและโค้งเข้าข้างในปกเหนือพระที่นั่งกรุณา หน้าของครุบทั้งสองจะต้องหันเข้าหากัน
และเข้าหาพระที่นั่งกรุณา พระที่นั่งกรุณาจะต้องถูกวางไว้บนหีบนั้น ที่นั่นจะเป็นที่ของพระ
โอวาท นั่นคือ พระวอนะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย

นอกจากนี้ ที่พระที่นั่งกรุณานั้น พระเจ้าจะเสด็จมาพบกับโมเสสเพื่อพูดคุยกับเขาในอนาคต จากนั้น พระเจ้าจะประทานคำบัญชาต่างๆ ในอนาคตสำหรับชนชาติอิสราเอล

อพย 25:23-30 แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ 24 เจ้าจงหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจังทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย 25 ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจังทองคำประกรอบให้รอบประกับนั้น 26 จงทำห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่ 27 ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประกับเพื่อเอาไว้สอดคานหาม 28 เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้นี้ 29 เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 30 และเจ้าจงวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

จากนั้นพระเจ้ายิ่งประทานคำสั่งต่างๆ แก่โมเสสเกี่ยวกับการสร้าง *โต๊ะไม้กระถินเทศ* พลัปลานนั้นจะไม่ใช่แค่สถานที่พบปะเท่านั้น แต่จะเป็นสถานที่รับประทานด้วย มันจะกลายเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นอาหาร (ขนมปัง) แห่งชีวิต มันจะต้องมีขนาดยาวสองศอก (36 นิ้ว) กว้างหนึ่งศอก (18 นิ้ว) และสูงศอกคืบ (27 นิ้ว) มันจะต้องถูกหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน ประกับโต๊ะน่าจะเป็นขอบแนวอนทั่งสี่ที่เชื่อมขาโต๊ะใกล้กับส่วนล่างของพวกมัน กระจังโต๊ะน่าจะเป็นไม้กระดานที่อยู่ใต้พื้นผิวของโต๊ะนั้นและตามแนวด้านข้างของโต๊ะ ซึ่งทำให้มันมีความแข็งแรงด้านโครงสร้างและเป็นลักษณะเฉพาะตัวในด้านการออกแบบของโต๊ะนั้น มันจะต้องมีห่วงทองคำและไม้คานหามเตรียมไว้สำหรับการขนย้ายมันเช่นกัน เครื่องใช้สอยต่างๆ ของโต๊ะนั้น (จานและช้อน คนโท และอ่างน้ำ) จะต้องถูกทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ *ขนมปังหน้าพระพักตร์* จะต้องถูกวางไว้บนโต๊ะนั้นตลอดไปเป็นนิตย์ นี่เป็นการเอ่ยถึง “ขนมปังที่ถูกวางไว้ต่อหน้า” (พระเจ้า) ภาพเล็งถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นขนมปังแห่งชีวิตที่มีให้รับประทานตลอดก็ปรากฏชัดเจน

อพย 25:31-40 เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝักอ่อนทำคันประทีปให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น 32 ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง 33 กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป 34 สำหรับลำคันประทีปนั้นให้

มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมันด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ 35 ใต้กิ่งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำค้ำประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับค้ำประทีป 36 ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับค้ำประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ก่อนทำ 37 จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับค้ำประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าค้ำประทีป 38 ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และเอาใส่ตะไกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 39 ค้ำประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์ 40 จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา"

ต่อมา โมเสสก็ถูกสั่งให้เตรียม ค้ำประทีปอันหนึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า ค้ำประทีป คือ เมโนราห์ มันจะต้องเป็นทองคำที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือค้ำประทีป (เมโนราห์) นี้จะต้องมีเจ็ดกิ่ง นั่นคือ สามกิ่งอยู่ข้างหนึ่งและสามกิ่งอยู่อีกข้างหนึ่ง โดยมีลำค้ำประทีปอยู่ตรงกลาง แต่ละกิ่ง (เชื้อเพลิงคือ น้ำมันมะกอกเทศรูปแบบหนึ่ง นั่นคือไม่ใช่เทียนอย่างที่คนอาจคิดกัน) มีดอกไม้ใส่น้ำมันพร้อมกับดอกตูมโดยใช้ดอกอัลมันด์เป็นเครื่องประดับตกแต่ง มันจะต้องเป็นทองคำฝีมือเนื้อเดียวกัน โดยมีการออกแบบที่เป็นสมมาตรและเป็นรูปแบบเดียวกัน อุปกรณ์เสริมก็จะต้องทำด้วยทองคำบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน ทองคำหนึ่งตะลันต์ถูกเจาะจงให้ใช้ (ทองคำประมาณ 120 ปอนด์) โมเสสถูกสั่งให้ทำมันตามแบบอย่างที่ถูกแสดงให้เขาเห็นในภูเขานั้น ค้ำประทีปเมโนราห์ย่อมเป็นภาพเลื่องหนึ่งถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นความสว่างของโลกนี้

ภาพรวมของอพยพ 26: คำบรรยายเกี่ยวกับพลับพลาและการก่อสร้างมันดำเนินต่อไป บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ม่านสำหรับพลับพลาในข้อ 1-6; (2) ม่านทำด้วยขนแพะในข้อ 7-14; (3) ไม้กรอบ เคียง และกลอนด้านนอกในข้อ 15-30; (4) ม่านของที่บริสุทธิ์ที่สุดในข้อ 31-35; และ (5) ม่านสำหรับประตูพลับพลาในข้อ 31-37

อพย 26:1-6 "นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านสิบผืน ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเรขาคณิตมือข้างออกแบบไว้ 2 ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน 3 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย 4 จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าตีไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง จงตีค้ำไว้เหมือนกัน 5 ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูก

ห้าสิบหู และตามขอบม่านชุดที่สอง ให้ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน 6 จงทำขอทองคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน

รายละเอียดแน่ชัดเกี่ยวกับพลับพลาเองเริ่มถูกกล่าวถึง เห็นได้ชัดว่ามันถูกออกแบบให้ พกพาสะดวก รวมถึงตั้งขึ้นและถอดแยกชิ้นส่วนง่ายสำหรับการขนย้าย บางคนเสนอว่าพลับพลาเองเป็นภาพเล็งหนึ่งถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ในการที่พระองค์ทรงรับสภาพร่างกาย มนุษย์

ม่านส่วนในสุดถูกบรรยายถึงเป็นอย่างแรก ม่านสิบผืนจะต้องทำด้วย “ผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม” เห็นได้ชัดว่าสีต่างๆ ที่ถูกพูดถึงนี้จะต้องถูกใช้ทอเคลือบลงบนเนื้อผ้าเลย เส้นด้ายจะต้องถูกย้อมสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้มเพื่อทอภาพเคลือบลงบนพื้นหลังซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นสีขาว ความหมายของผ้าปานเนื้อละเอียดก็คือ ผ้าที่ฟอกจนขาวบริสุทธิ์ คำว่า *เนื้อละเอียด* เกี่ยวข้องกับคุณภาพของการทอของตัวเนื้อผ้าเอง มันต้องเป็นผ้าปานคุณภาพดีที่สุด บางคนเสนอว่าสีฟ้าแสดงถึงที่สถิตในสวรรค์ของพระคริสต์ สีม่วงแสดงถึงความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ และสีแดงเข้มแสดงถึงพระโลหิตที่พระองค์จะทรงหลั่งออกเพื่อประชากรของพระองค์

ผ้าม่านชั้นในจะต้องเป็นสิบผืนเกี่ยวติดกัน ม่านแต่ละผืนจะต้องมีขนาดยาวยี่สิบแปดศอก (42 ฟุต) และกว้างสี่ศอก (6 ฟุต) ม่านแต่ละผืนจะต้องมีขนาดเท่ากัน ม่านห้าผืนจะต้องถูกเกี่ยวติดกันตามลำดับจนกลายเป็นผืนใหญ่สองผืนรวมความยาวได้สามสิบฟุตและกว้าง 42 ฟุต ม่านผืนใหญ่ที่เกี่ยวข้องติดกันแล้วแต่ละผืนจะต้องมีหูห้าสิบหูติดไว้ตามขอบม่านเพื่อเชื่อมกับม่านผืนใหญ่อีกผืนที่จะต้องเกี่ยวติดกัน มันต้องมีหูห้าสิบหูติดไว้ตามขอบม่านแต่ละชุด *ขอเกี่ยวห้าสิบขอ* จะต้องทำด้วยทองคำ ดังนั้น ผ้าม่านผืนใหญ่สองชุดนั้นจึงถูกเกี่ยวให้ยึดติดกันแน่นเมื่อพลับพลาถูกตั้งขึ้น พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าผ้าม่านทั้งหมดไม่หนักหรือเทอะทะเกินไปจนติดตั้งไม่ได้

อพย 26:7-13 จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอก อีกสิบเอ็ดผืน 8 ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน 9 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้น จงให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา 10 ทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง

และหูห้ำลึงหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง 11 แล้วทำขอทองสัมฤทธิ์หูห้ำลึงขอ เกี่ยวขอ เข้าที่หู เกี่ยวให้ติดเป็นเส้นที่หลังเดียวกัน 12 ม่านเส้นที่ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่ เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพับปลา 13 ส่วนม่านคลุมพับปลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละ หนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพับปลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง

เหนือม่านชั้นในที่ทำด้วยผ้าปาน พระเจ้าทรงกำหนดให้มีผ้าคลุมอีกชั้น ข้อความตรงนี้ อ่านตรงตัวได้เพียง แพะ เท่านั้น บางคนเสนอว่านี่หมายถึงขนแพะที่ถูกทอเข้าด้วยกัน คนอื่นๆก็ เสนอว่ามันหมายถึงม่านที่ทำด้วยหนังแพะ แม้ว่ามีขนาดและรูปร่างคล้ายกับม่านชั้นใน แต่ม่าน ทำจากชิ้นส่วนของแพะนี้ก็จะต้องทำด้วยผืนย่อยลึงเอ็ดผืน โดยวัดได้ยาวสามลึงศอก (45 ฟุต) และกว้างสี่ศอก (6 ฟุต) เหมือนเดิม เมื่อรวมกัน พวกมันก็จะห้อยซ้อนม่านชั้นในที่ทำด้วยผ้าปาน โดยปกป้องมันจากลมฟ้าอากาศ ม่านห้ำผืนย่อยจะต้องถูกเกี่ยวติดกันเป็นผืนใหญ่ผืนหนึ่ง และ อีกหกผืนย่อยก็เกี่ยวติดกันเป็นผืนใหญ่อีกผืน เช่นเดียวกับม่านผืนก่อนหน้า หูห้ำลึงหูจะต้องถูก ติดเข้ากับขอบม่านและเกี่ยวเข้ากันด้วยขอเกี่ยวที่ทำด้วยทองเหลือง ตรงด้านที่เป็นประตูของ พับปลา ส่วนหนึ่งของม่านนี้จะต้องถูกพับเข้าหากันและยกไว้ข้างบนเพื่อให้เกิดทางเข้า ตรง ด้านหลัง มันต้องห้อยลงมาปิดส่วนหลังของพับปลา

อพย 26:14 เครื่องคาดเส้นที่ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดงชั้น หนึ่ง และคลุมด้วยหนังของตัวเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง ที่อยู่ชั้นบนสุดเลยก็คือ เครื่องคาดเส้นที่ทำ ด้วยหนัง “แกะตัวผู้” ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง เห็น ได้ชัด ว่าที่คลุมอยู่เหนือม่านชั้นในที่เป็นผ้าปานและส่วนของแพะ (ขนหรือหนัง) คือ เครื่องคาดเส้นที่ ทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง ส่วนที่เป็นเครื่อง “คลุมด้วยหนังของเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง” นั้น บางคนก็คิดว่าเป็นส่วนที่คลุมยอดบนสุดเหมือนหลังคา คนอื่นๆก็คิดว่ามันเป็นผ้าคลุมชั้นที่สี่ และเป็นชั้นสุดท้ายซึ่งคลุมอยู่เหนือพับปลาทั้งหลัง ส่วนที่กล่าวถึงหนังของเบดเจอร์นั้นเท่าที่ เป็นไปได้ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับตัวเบดเจอร์ของอเมริกาเหนือ เราไม่ทราบชัดเจนเกี่ยวกับสัตว์ ชนิดนี้ แม้ว่าเห็น ได้ชัดว่ามันเป็นวัสดุที่เป็นหนังสัตว์ก็ตาม

อพย 26:15-25 ไม้กรอบสำหรับทำฝาพับปลานั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น 16 ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละลึงศอก กว้างศอกคือ 17 ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบ หนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพับปลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้ 18 เจ้าจงทำ ไม้กรอบพับปลาดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่ลึงแผ่น 19 จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่ลึงฐานสำหรับไม้

กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน 20 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น 21 และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน 22 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น 23 และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง 24 ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม 25 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

คำสั่งชัดเจนสำหรับส่วนที่เป็น โครงของพลับพลาได้ถูกทำให้ไว้ มันจะต้องถูกทำขึ้นด้วยไม้กรอบซึ่งเป็น ไม้กระถินเทศ “ตั้งตรงขึ้น” ไม้กรอบแต่ละแผ่นจะต้องยาวแผ่นละสิบศอก (15 ฟุต) และกว้างศอกคืบ (27 นิ้ว) (ความหนาของไม้กรอบแต่ละแผ่นไม่ได้ถูกระบุไว้ แต่นี่เป็นไม้ซุงขนาดใหญ่ทีเดียว การจะได้มาซึ่งไม้กรอบกว้าง 27 นิ้ว ยาว 15 ฟุต นั้น จะต้องใช้ต้นไม้ที่มีขนาดเส้นรอบวงใหญ่มากๆ ไม้กรอบแต่ละแผ่นจะต้องมี “เดือย” ตรงส่วนล่างของไม้กรอบ คำที่แปลว่า *เดือย* (*ยัด*) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘มือ’ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยในการยึดติด เช่น เดือยที่ประกบติดกับฐานรองรับเพื่อตั้งบนพื้นดินได้

จะต้องมีไม้กรอบดังกล่าวยี่สิบแผ่นบนแต่ละด้านของแกนหลักของพลับพลา (ด้านเหนือและด้านใต้) ดังนั้น สมมติว่าศอกหนึ่งเท่ากับสิบแปดนิ้ว ความยาวของโครงสร้างพลับพลาที่ยาวประมาณสี่สิบห้าฟุตและสูงประมาณสิบห้าฟุต ใต้ไม้กรอบแต่ละแผ่นจะต้องมีฐานรองรับสองฐานทำด้วยเงินเพื่อรองรับเดือยของไม้กรอบที่ตั้งตรง ต่อมา จะมีระบุไว้ว่าฐานรองรับเหล่านี้แต่ละฐานจะต้องทำด้วยเงินหนึ่งตะลันต์ ซึ่งหมายความว่าพวกมันจะมีน้ำหนักอยู่ที่ราวๆ 70-100 ปอนด์อเมริกัน แม้มีได้ระบุไว้อย่างเจาะจง แต่ฐานรองรับเหล่านี้จะถูกตั้งเข้าไปในดินเพื่อยึดโครงสร้างไว้ให้ติดอยู่กับพื้นดินอย่างมั่นคง

มีระบุไว้เจาะจงว่าปลายด้านทิศตะวันตกของพลับพลาจะต้องมีไม้กรอบหกแผ่นพร้อมกับไม้กรอบสองแผ่นทำเป็นหัวมุม อย่างไรก็ตาม ส่วนที่เป็นปลายเหล่านี้ไม่น่าจะเป็นส่วนกว้างของไม้กรอบด้านข้าง (พลับพลาสูงสิบห้าฟุต เราทราบว่ามันขึ้นในยาวสี่สิบสองฟุต (ข้อ 2 นั้นคือ 28 ศอก) 15 คูณ 2 เท่ากับ 30 หักนั้นออกจากสี่สิบสองและส่วนที่เหลือของมันขึ้นในก็ประมาณสิบสองฟุต เห็นได้ชัดว่ามันเป็นความกว้างของพลับพลา เราควรหมายเหตุไว้ว่าสัดส่วนเฉพาะเจาะจงของไม้ส่วนปลายนี้ไม่ได้ถูกระบุไว้ เห็นได้ชัดว่ารวมๆแล้วมันน่าจะกว้าง

ไม้เกินสิบสองฟุต ไม้กรอบส่วนปลายเหล่านี้แต่ละแผ่นมีเดือยสองชุดรับเข้ากับฐานเงินสองฐาน เหมือนกับไม้กรอบด้านข้าง

ลักษณะโครงสร้างของพลับพลาเห็นได้ชัดว่าถูกผูกไว้ด้วยกันตามแนวนอนและแนวตั้ง ในรูปแบบที่ไม่ได้ระบุเจาะจงไว้โดยทำให้เกิด “วงแหวน” เดียวเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันทางโครงสร้าง

อพย 26:26-28 เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง 27 และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก 28 กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน

พระเจ้าทรงออกแบบไม้กลอนเพิ่มเติมซึ่งพาดตามแนวด้านนอกของกำแพงพลับพลา ไม้กลอนทำด้วยไม้กระถินเทศห้าอันจะต้องถูกติดตั้งตามแนวกำแพงแต่ละด้าน โดยอาจสอดเข้าข้างในไม้อีกอันที่มีลักษณะเป็นวงแหวน ไม้กลอนแบบเดียวกันนี้ก็ถูกคิดไว้ด้านตะวันตกเช่นกัน

อพย 26:29-30 จงหุ้มไม้กรอบเหล่านี้ด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ 30 พลับพลา นั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

ไม้แปรรูปเหล่านี้ทุกชิ้นจะต้องถูกหุ้มด้วยทองคำ เมื่อส่วนประกอบทุกชิ้นถูกจัดเตรียม มันจะต้องถูกตั้งขึ้นตามลำดับที่ถูกต้องซึ่งพระเจ้าทรงสำแดงแก่โมเสสแล้วบนภูเขานั้น

อพย 26:31-35 จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ให้มีภาพเศรฐฝีมือช่างออกแบบไว้ 32 ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน 33 ม่านนั้นให้แขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด 34 พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บนหีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด 35 จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

ตัดขวางพื้นที่ภายในของพลับพลาจะต้องมีม่านผืนหนึ่งแขวนอยู่บนเสาไม้กระถินสีเสา ซึ่งหุ้มด้วยทองคำ ม่านนี้จะต้องทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ขอเกี่ยวม่านต้องทำด้วยทองคำและฐานของเสาทั้งสี่ต้องทำด้วยเงิน ม่านนี้จะกั้นแบ่งพื้นที่ชั้นใน ออกเป็นสองส่วน นั่นคือ ที่บริสุทธิต์และที่บริสุทธิต์ที่สุด ที่นั่นพระที่นั่งกรุณาจะต้องถูกวางไว้บน หีบพันธสัญญา ในห้องชั้นนอก (ที่บริสุทธิต์) โถ๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์และคันประทีปจะต้อง ถูกวางไว้ คันประทีปทองคำ (เม โนราห์) จะต้องถูกวางไว้ตรงกำแพงด้านใต้ โดยมีโถ๊ะนั้นวางอยู่ ด้านเหนือ

อพย 26:36-37 **เจ้าจงทำบังตาที่ประตูตีนที่นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี 37 จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศ สำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสานั้นด้วยทองคำ ขอแขวนเสาจงทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้น" สูดท่ายพระเจ้าทรงระบุเจาะจงว่าประตูของ "เต็นท์" (นั่นคือ พลับพลา) จะต้องทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดเหมือนกัน ทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ทางเข้าด้านหน้านี้จะต้องถูกแขวนไว้บนเสาไม้กระถินเทศห้าเสาหุ้มด้วยทองคำและมีขอเกี่ยวทองคำ อย่างไรก็ตาม ฐานของเสาด้านนอกทั้งห้าต้นนี้จะต้องทำด้วยทองเหลือง**

ภาพรวมของอพยพ 27: พระเจ้าทรงมอบรายละเอียดของระบบพลับพลาแก่โมเสสบนภูเขาต่อไป ในบทนี้ รายละเอียดเพิ่มเติมของโครงสร้างส่วนที่เหลือของพลับพลาและสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับมันถูกให้ไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำบรรยายเกี่ยวกับแท่นบูชาทองเหลืองในข้อ 1-8; (2) ลานพลับพลาในข้อ 9-15; (3) ผ้าแขวนประตูทางเข้าด้านหน้าในข้อ 16-19 และ (4) น้ำมันสำหรับเม โนราห์ในข้อ 20-21

อพย 27:1-8 **"เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก 2 จงทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชิ้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ 3 เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ชาม ขอเกี่ยวเนื้อและถาดรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 4 แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำตาข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย 5 ตาข่ายนั้นให้ห้อยใต้กระงังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา 6 ไม้คานห้ามแท่นให้ทำด้วยไม้**

กระฉิบเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ 7 ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห้วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้าง
แท่นข้างละอัน 8 แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่
ภูเข จงให้เขาทำอย่างนั้น

แท่นบูชาทองเหลืองสำหรับเครื่องถวายบูชาจึงถูกบรรยายไว้ หากถือว่าศอกหนึ่งเท่ากับ
สิบแปดนิ้ว แท่นนั้นก็มีความกว้างยาวด้านละเจ็ดฟุตครึ่งและสูงสี่ฟุตครึ่ง มันต้องทำด้วยไม้
กระฉิบเทศหุ้มด้วยทองเหลืองทั้งหมด ศาสตร์การทำโลหะสมัยนั้นมีเอกลักษณ์จริงๆ เพราะมัน
ช่วยให้ไม้ถูกหุ้มด้วยทองเหลืองหลอมได้ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นฉนวนกันไฟได้อย่างดี กระนั้นมันก็มี
น้ำหนักเบาพอที่จะขนย้ายได้สะดวกด้วย แท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองนี้จริงๆ แล้วก็เป็นที่
ทำด้วยไม้กลวงรูปทรงกล่อ่งโดยมีตาข่ายทองเหลืองวางอยู่ตรงกลางแท่นเพื่อรองรับกองไฟ
วิศวกรรมนั้นเรียบง่ายแต่ก็มีประสิทธิผล อากาศที่ถูกดึงขึ้นมาจากด้านล่างจะถูกกองไฟดึงขึ้นมา
ผ่านทางตาข่ายนั้น ซึ่งทำให้เกิดกระแสลมแรงที่ช่วยให้กองไฟนั้นร้อนต่อไปได้

เครื่องใช้อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับแท่นนี้จะต้องทำด้วยทองเหลืองหมด นอกจากนี้แท่นนี้ยังมี
เชิงอนหุ้มด้วยทองเหลืองทั้งสี่มุมของแท่นและมีห้วงทองเหลืองติดไว้ที่ด้านข้างของแท่น ไม้
คานหามหุ้มด้วยทองเหลืองจะถูกสอดเข้าข้างในห้วงทั้งสี่สำหรับการขนย้ายแท่นบูชานี้ พระเจ้า
ตรัสชัดเจนแก่โมเสสว่าเขาต้องสั่งให้คนทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบแปลนที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่
เขาแล้วบนภูเขานั้น

อพย 27:9-15 เจ้าจงสร้างลานพลับพลาให้รั้วด้านใต้มีผ้าบังลานนั้นทำด้วยผ้า
ปานเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก 10 ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน
ขอติดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน 11 ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อย
ศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอติดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำ
ด้วยเงิน 12 ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และ
ฐานรองรับเสายี่สิบฐาน 13 ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออกให้ยาวห้าสิบศอก 14 ผ้าบังด้านริม
ประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน 15 อีกข้างหนึ่งให้มี
ผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน

ถัดมา ม่านผ้าปานล้อมรอบพลับพลาถูกบรรยายไว้ มันทำให้เกิดลานรอบพลับพลา
ขนาดของมัน (ถือว่าศอกหนึ่งเท่ากับสิบแปดนิ้ว) คือ 150 ฟุตคูณ 75 ฟุต ส่วนที่ยาวกว่าวิ่งตาม

แนวเหนือและใต้ โดยด้านหลังหันไปทางทิศตะวันตก ด้านตะวันออกจะมีช่องทางเข้าและตัว
ประตูเอง โดยครอบคลุมพื้นที่ตรงกลางยี่สิบศอก มันกำหนดเขตลานชั้นนอกซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จัก
ในชื่อลานของประชาชน

ม่านของลานนี้จะต้องทำด้วย “ผ้าปานเนื้อละเอียด” คำนี้สื่อว่า ผ้าปานสีขาวเนื้อละเอียด
คุณภาพสูงที่สุด โครงสร้างของม่าน/กำแพงนี้จะต้องทำด้วยทองเหลืองและส่วนที่เป็นขอเกี่ยว
และห่วง (ราวยึดเสา) จะต้องทำด้วยเงิน เสาทองเหลืองของส่วนค้ำนี้จะต้องวางไว้ทุกๆห้าศอก
หรือห่างจากกันเจ็ดฟุตครึ่ง

อพย 27:16-19 ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าปานเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน
17 เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน
ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 18 ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบ
ศอก สูงห้าศอก กั้นด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์ 19 เครื่องใช้สอยทั้งปวงของ
พลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วย
ทองสัมฤทธิ์

ทางเข้าสู่พลับพลาจึงถูกกำหนดไว้ (บางคนเห็นว่านี่เป็นภาพเล็งหนึ่งถึงพระคริสต์และ
การที่พระองค์ทรงเป็นประตูและทางนั้น ดู ยอห์น 10:9, 14:6) พื้นที่ตรงกลางยี่สิบศอกที่กำหนด
ประตูลานก็แตกต่างจากสีขาวบริสุทธิ์ของส่วนที่เหลือของลานโดยรวมถึง “ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดง
เข้ม... ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสี” สิ่งทอที่ได้คงสวยงามนำดู อีกครั้งที่หลายคนมองว่าสีฟ้า
แสดงถึงพระลักษณะที่เป็นแบบสวรรค์ของพระคริสต์ สีม่วงแทนความเป็นกษัตริย์ของพระองค์
และสีแดงเข้มหมายถึงพระโลหิตของพระองค์

มีกล่าวซ้ำตรงนี้ว่าเสาของลานจะต้องเป็นทองเหลืองโดยมีอุปกรณ์ยึดติดทำด้วยเงิน มี
กล่าวไว้ด้วยว่าฐานรองรับเสาต้องทำด้วยทองเหลือง ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าฐานรองรับเหล่านี้ถูกวาง
ลงไปในดินหรือเป็นแค่ฐานที่วางอยู่บนดินแล้วเสียบเสาลงไปอีกที นอกจากนี้นี่เป็นครั้งแรกที่
ส่วนสูงของลานถูกนิยามว่าเป็นห้าศอก (เจ็ดฟุตครึ่ง) อีกครั้งที่เครื่องใช้สอยทั้งหมดจะต้องทำ
ด้วยทองเหลือง ‘หลักหมุด’ ที่ว่านี้น่าจะเป็นหลักหมุดแบบของเต็นท์ที่ถูกปักลงไปในพื้นดินซึ่ง
ถูกใช้พร้อมกับเชือกขึงเพื่อยึดโครงของพื้นที่ส่วนที่เป็นลานให้มั่นคง

อพย 27:20-21 เจ้าองตั้งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้
นั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ 21 ในพลับพลาแห่งชุมนุม
ข้างนอกมานซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่
เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ที่
ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา"

คำสั่งแรกสำหรับการบำรุงรักษาพลับพลาเสมอไปถูกกล่าวถึงตรงนี้ ประชาชนส่วนใหญ่
ของอิสราเอลถูกบัญชาให้นำ "น้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้" นั้นมาสำหรับเติมประทีป
เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ" ส่วนที่ว่าด้วยการ 'คั้น' นั้นก็หมายถึง น้ำมันมะกอกเทศ
ที่ถูกทำให้บริสุทธิ์คุณภาพสูง ซึ่งถูกบดในครกและตำด้วยสาก ประทีปที่ว่านี้ก็คือเมโนราห์ (คัน
ประทีป) ที่อยู่ในพื้นที่ส่วนในของพลับพลา มันจะต้องถูกจุดให้สว่างตลอด โดยอาจเล็งถึงการที่
พระเยซูทรงเป็นความสว่างชั่วนิรันดร์ของโลกนี้ก็เป็นได้ มันจะกลายเป็นหน้าที่ของพวกปุโรหิต
ที่ต้องคอยดูแลประทีปทุกเย็นและทุกเช้าเสมอไป

*ภาพรวมของอพยพ 28: คำสั่งสำหรับระบอบปุโรหิตของอาโรนได้ถูกมอบให้ รวมถึง
คำบรรยายอย่างละเอียดเกี่ยวกับเครื่องยศของมหาปุโรหิต บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ตำแหน่ง
ปุโรหิตของอาโรนในข้อ 1-3; (2) เครื่องยศของมหาปุโรหิตในข้อ 3-4; (3) เอโพลด์ของปุโรหิต
ในข้อ 6-14; (4) ทับทรวงสำหรับพวกปุโรหิตในข้อ 15-29; (5) อูริมและทุมมิมในข้อ 30; (6)
เสื้อคลุมเข้าสู่ชุดกับเอโพลด์ในข้อ 31-35; (7) แผ่นทองคำบริสุทธิ์ของมหาปุโรหิตในข้อ 36-38
และ (8) เสื้อผ้าปกติของพวกปุโรหิตในข้อ 39-43*

อพย 28:1 "จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่
ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตร
ชายของอาโรน คือนาดับ อาบีสู เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์ ตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนถูกสถาปนา
อย่างเป็นทางการในที่นี้ เขาและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะเป็นปุโรหิตเสมอไป บุตรของอาโรน
จึงถูกกล่าวถึงตรงนี้ นั่นคือ นาดับ อาบีสู เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์ ไม่มีเหตุผลระบุไว้ว่าทำไมพวก
เขาทั้งสี่ถูกจับกลุ่มเป็นสองคู่ อย่างไรก็ตาม เรารู้แน่นอนว่าสองคนแรกหลังจากนี้ไม่นานจะถูก

องค์พระผู้เป็นเจ้าประหารชีวิตเพราะถวายไฟผิดรูปแบบด้วยความโอหังแบบสะเพร่า ดู เลวีนิติ 10:1

อพย 28:2-5 แล้วให้ทำเครื่องยศจริสุทธีสำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม 3 ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น ให้เขาทำเครื่องยศจริสุทธีสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 4 ให้เขาทำเครื่องยศจริสุทธีต่อไปนี้คือทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศจริสุทธีสำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 5 ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด

คำสั่งถูกให้ไว้เกี่ยวกับการทำเครื่องยศจริสุทธีของปุโรหิต พวกมันจะต้อง ‘บริสุทธี’ ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงการที่พวกมันจะต้องถูกแยกไว้ต่างหากโดยเฉพาะสำหรับการใช้งานที่ศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนี้ พวกมันจะต้อง “สมเกียรติและงดงาม” ด้วย อีกครั้งที่ภาพเล็งถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในฐานะมหาปุโรหิตถูกนำเสนอในเรื่องสง่าราศีและความงดงามของพระองค์

คนเหล่านั้นที่จะทำเครื่องยศจริสุทธีดังกล่าวถูกบรรยายว่าเป็น “ผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น” นี่อาจสื่อเป็นนัยครั้งแรกถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธี อาโรนซึ่งสวมเครื่องยศจริสุทธีดังกล่าวก็จะถูกสถาปนาไว้เพื่อปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิต คำที่แปลว่า สถาปนา (คาวดซ์) มักถูกแปลเป็น ‘ชำระให้บริสุทธี’ และเกี่ยวข้องกับหลักการเรื่องความบริสุทธี อาโรนในเครื่องยศจริสุทธีของตนจึงถูกแยกตั้งไว้ในความบริสุทธีเพื่อปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า แน่ทีเดียว เราก็สวมเครื่องยศจริสุทธีที่คล้ายกันแล้วในตำแหน่งปุโรหิตของผู้เชื่อ

กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ ทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อปัก ผ้ามาลาและรัดประคดจะต้องเป็นเครื่องยศจริสุทธีสำหรับอาโรน พวกมันจะต้องถูกทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด นอกจากด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้มที่ถูกกล่าวถึงไปแล้ว เครื่องยศจริสุทธีนี้ยังรวมถึงทองคำ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สากลที่แสดงถึงความเป็นกษัตริย์และสีขาว (ซึ่งสื่อในผ้าป่านเนื้อละเอียด) ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงความบริสุทธี ดังนั้นนอกจากนี้แล้ว ความเป็นกษัตริย์และความไม่มีบาปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงน่าจะถูกเล็งถึงด้วย

อพย 28:6-14 ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ 7 แถบที่ผูกบ่าของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอบนทั้งสองชั้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน 8 รัศประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัสดุอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด 9 แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้ 10 ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้หกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำหนด 11 ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น อย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด 12 พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก 13 เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด 14 กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

‘เอโฟด’ ถูกบรรยายถึงไว้ดังนี้ ในเครื่องยศโดยรวมทั้งหมดของมหาปุโรหิต มันน่าจะเป็นเครื่องยศที่อยู่ชั้นบนและชั้นนอก อาจเปรียบได้กับเสื้อแจ็กเก็ตหรือเสื้อกั๊กที่ไม่มีแขน มันจะถูกสวมทับเสื้อคลุมดังที่บรรยายไว้ในข้อ 31-35 เอโฟดจะต้องถูกทำขึ้นจากพื้นที่เป็นผ้าป่าน (สีขาว) เนื้อละเอียด ตกแต่งด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม มันเป็นส่วนที่ถูกประดับประดาสวยงามที่สุดแล้วของเครื่องยศปุโรหิต

‘รัศประคดทออย่างประณีต’ ตรงตัวแล้วก็หมายถึง เข็มขัดสวยงาม (หรือเครื่องรัด) ซึ่งอาจช่วยรัดเอโฟดให้แนบกับลำตัว มันจะต้องถูกทำขึ้นด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้มเช่นเดียวกันบนพื้นผ้าป่าน (สีขาว) เนื้อละเอียด

พลอยสีน้ำข้าวก้อนโตสองแผ่นจะต้องถูกจัดเตรียมไว้พร้อมกับชื่อบุตรของอิสราเอลจารึกไว้แผ่นละหกชื่อ ตามลำดับการเกิดของพวกเขา พลอยสีน้ำข้าวแผ่นใหญ่ทั้งสองนี้จะต้องถูกฝังไว้บน ‘กระเปาะ’ ทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด ซึ่งจะต้องถูกติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง ที่ติดไว้กับกระเปาะทองคำบนบ่าทั้งสองข้างด้วยก็คือ โഴ้ทองคำสองเส้น นั่นคือ สร้อยถักเกลียวทำด้วยทองคำ

ดังนั้น เมื่ออาโรนและผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขาเข้าไปรบนับดีหน้าที่ของปุโรหิต ชื่อ ทั้งสิบสองชื่อของบุตรของอิสราเอลก็จะปรากฏให้เห็นเป็นที่ระลึกเสมอไป ชื่อเหล่านี้จึงจะถูก แยกไว้บนบ่าของพวกปุโรหิตตลอดไปเป็นนิตย์

อพย 28:15-29 **จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือ**
เหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด 16 ให้ทำ ทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง 17 จงฝังพลอยสี่แถวบน ทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม 18 แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร 19 แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง 20 แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ 21 พลอยเหล่านี้ให้มีชื่อ เหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบ สองตระกูล 22 และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง 23 และเจ้าจง ทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง 24 ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้ เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง 25 และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลาย ละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า 26 จงทำห่วงทองคำสองอัน ติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด 27 จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด 28 ให้ผูก ทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดที่ทำด้วย ฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด 29 อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตร อิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดังไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์ พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น

“ทับทรวงแห่งการพิพากษา” ของพวกปุโรหิตจึงถูกบรรยายไว้ มันจะถูกสวมทับเอโฟด มันจะต้องทำขึ้นด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียดเช่นเดียวกัน เรา อาจสันนิษฐานได้ว่าวัสดุหลักของทับทรวงนี้ทำด้วยทองคำเป็นส่วนใหญ่ มันจะต้องมีรูปทรง สี่เหลี่ยมจัตุรัส โดยมีขนาดด้านละประมาณแปดหรือเก้านิ้ว (คืบหนึ่งเชื่อกันว่าเท่ากับประมาณ ครึ่งศอกหรือระยะทางตั้งแต่นิ้วก้อย ไปจนถึงนิ้วโป้งบนมือที่เหยียดออกเต็มที่ของคนๆหนึ่ง) พลอยสี่แถวจะต้องถูกฝังไว้บนทับทรวงนั้น โดยแถวหนึ่งมีพลอยสามชนิด น่าสนใจตรงที่ว่า พลอยที่ถูกกล่าวถึงเหล่านี้ค่อนข้างตรงกับพลอยที่ใช้เป็นฐานรากของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่ถูกล

บรรยายถึงในวิวรณ์ 21 บนพลอยแต่ละเม็ดจะต้องจารึกชื่อบุตรทั้งสิบสองคนของอิสราเอล
“ตามลำดับสิบสองตระกูล”

คำสั่งละเอียดถูกให้ไว้เกี่ยวกับการที่ทับทรวงจะต้องถูกคาดไว้บนเอโพดโดยสร้อยทองคำ
คำถกเถียงที่ติดกับห่วงทองคำสองห่วงบนเอโพดและทับทรวงนั้น อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่า
ตัวที่ผูกจริงๆก็คือ ด้ายถักสีฟ้า ดังนั้น อาโรนจะแบกชื่อบุตรทั้งสิบสองคนของอิสราเอลไว้เสมอ
เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้นเพื่อเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

อพย 28:30 **จงใส่อูริมและทุมมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของ**
สองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่า
บุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ในทับทรวงนั้นจะต้องสอด
“อูริมและทุมมิม” เข้าไว้ข้างใน ไม่มีความเห็นเป็นเอกฉันท์เกี่ยวกับว่าสองสิ่งนี้คืออะไรกันแน่
บางคนถือทัศนคติว่าพวกมันเป็นเพียงชื่อที่ใช้เรียกพลอยทั้งสิบสองเม็ดนั้นที่ถูกบรรยายถึงไป
แล้วในทับทรวงนั้น อย่างไรก็ตาม เลวีนิติ 8:8 ก็ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพวกมันเป็นก้อนหินที่แยก
จากทับทรวงต่างหาก คำว่า *อูริม* และ *ทุมมิม* มีความหมายตรงตัวว่า ‘แสงสว่าง’ และ ‘ความ
สมบูรณ์แบบ’ เห็นได้ชัดว่าพวกมันถูกใช้เป็นวิธีที่บริสุทธิ์วิธีหนึ่งในการจับสลากเพื่อแสวงหา
น้ำพระทัยของพระเจ้าในการตัดสินใจต่างๆเกี่ยวกับชนอิสราเอล ในกระเปาะในทับทรวงนั้น
พวกมันจะอยู่ที่หัวใจของอาโรนจริงๆเมื่อเขาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า วัตถุประสงค์ในบริบทนี้ ซึ่ง
เกี่ยวข้องกับการที่ “อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอ
เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ก็ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าอูริมและทุมมิมจะต้องถูกใช้ในการ
แสวงหาคำพิพากษาของพระเจ้าในเรื่องที่ตัดสินใจยากๆในอิสราเอล

อพย 28:31-35 **เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าสู่กับเอโพดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน 32 ให้ทำ**
ช่องคอกกลางฝืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอง เช่นเดียวกับคอเสื้ออาหาร เพื่อจะมีให้ขาด 33 ที่
ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวน
ทองคำสลักกับผลทับทิม 34 ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูก
หนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม 35 อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงาน
ปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา
ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

เสื้อคลุมตัวหลักของปุโรหิตที่เอ โฟดและทับทรวงสวมทับอีกทีนั้นจะต้องทำ “ด้วยผ้าสีฟ้าล้วน” มันจะต้องมีช่องไว้สำหรับสวมเข้าทางศีรษะแม้ไม่มีระบุดึงช่องสำหรับแขนทั้งสองข้างก็ตาม เราสันนิษฐานได้ว่า มันน่าจะมีช่องสำหรับแขนด้วย รอบๆช่องคอและส่วนที่อยู่ด้านบนจะต้องมีขลิบรอบคอด้วยผ้าทอเพื่อกันมิให้ขาดเวลาใช้งาน บนชายล่างของเสื้อคลุมนี้จะต้องปัก “รูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลับกับผลทับทิม” ลูกพรวนมีไว้เพื่อส่งสัญญาณบอกว่าปุโรหิตยังมีชีวิตอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดขณะที่เขาปรนนิบัติต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ต่อมาประเพณีของพวกยิวก็เชื่อว่าเชือกเส้นหนึ่งถูกผูกไว้รอบข้อเท้าของมหาปุโรหิต ถ้าลูกพรวนหยุดส่งเสียงกรังกริ่งซึ่งบ่งบอกว่าพระเจ้าได้ทรงประทานเขาตายเสียแล้ว ปุโรหิตคนอื่นๆก็จะลากเขาออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด

อพย 28:36-38 เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า ‘บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์’ ไว้เหมือนอย่างแกะตรา 37 และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า 38 แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

มาลาหรือมงกุฎบริสุทธิ์จึงถูกบรรยายไว้ มันจะต้องมีแผ่นทองคำบริสุทธิ์พร้อมกับคำว่า “บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์” จารึกไว้บนมัน แผ่นทองคำนี้จะต้องถูกผูกติดกับมาลาโดยใช้ด้ายถักสีฟ้า มาลาและแผ่นทองคำนี้จะต้องอยู่บนศีรษะของอาโรนเสมอไปขณะที่เขาปรนนิบัติอยู่ในพลับพลาเพื่อเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ในการสวมมัน เขาก็แบกรับ “ความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอล” ซึ่งชนชาติอิสราเอลนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ อาโรนซึ่งสวมแผ่นทองคำนั้นก็แบกรับความบาปแห่งเครื่องถวายบูชาไป่บาปที่ชนชาติอิสราเอลนำมาถวาย นี่ก็เป็นภาพถึงถึงการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางไว้บนพระองค์ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคนขณะที่พระเยซูถูกตรึงอยู่บนกางเขน โดยแบกรับความบาปของเราไว้ นี่อาจมีการอ้างอิงถึงมงกุฎหนามที่พระเยซูทรงสวมด้วยซ้ำ

อพย 28:39-43 จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้นจงทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี 40 จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม 41 จงแต่งอาโรนพี่ชายของเจ้า

และบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะ
ให้ประณินัตริเราในตำแหน่งปุโรหิต 42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกาย
ที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา 43 ให้เอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อ
เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าไปใกล้แท่นจะประณินัตริ ณ ที่บริสุทธิ์ ก็ถือว่าเขาจะก่อ
ความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศย์ที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลัง
เขาจะต้องปฏิบัติตาม"

สุดท้ายเครื่องแต่งกายปกติดของพวกปุโรหิตก็ถูกบรรยายไว้ ผ้าที่ใช้คือ ผ้าป่านเนื้อ
ละเอียด 'เสื้อ' ของอาโรนจริงๆ แล้วก็คือ เสื้อตัวในและจะต้องทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดและทอ
ให้เป็นลวดลาย ปุโรหิตคนอื่นๆที่เหลือก็ต้องสวมเสื้อ รัศประคด (เข็มขัด) และมาลา (ผ้าโพก
หัว) โดยทำให้ "สมเกียรติและงดงาม" เมื่อบุตรทั้งหลายของอาโรนสวมเครื่องแต่งกายเช่นนั้น
พวกเขาก็ต้องถูกเจิม ถูกสถาปนา และถูกชำระให้บริสุทธิ์สำหรับการประณินัตริ คำที่แปลว่า
สถาปนา ตรงนี้ (มอว์ลีย์) มีความหมายว่า 'ทำให้สำเร็จ' กางเกงขาสั้นทำด้วยผ้าป่านสำหรับสวม
ไว้ข้างในก็จะต้องถูกทำขึ้นมาด้วยซึ่งปุโรหิตทุกคนจะต้องสวมไว้เสมอเพื่อกันอุจาด

*ภาพรวมของอพยพ 29: บทต่อไปนี่กล่าวถึงสองเรื่อง: (1) เครื่องบูชาและพิธีการสำหรับการ
การสถาปนาพวกปุโรหิตซึ่งถูกบันทึกไว้ในข้อ 1-37 และ (2) เครื่องเผาบูชาเนื่องนิศย์และพระ
สัญญาของพระเจ้าที่จะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลซึ่งถูกพบในข้อ 38-46*

อพย 29:1-4 "ต่อไปนี่เป็นการซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้
บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะประณินัตริเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัว
ซึ่งปราศจากตำหนิ 2 ขนมหังไรเชื้อ ขนมหังไรเชื้อคลูกน้ำมันและขนมหั่นบางไรเชื้อทาน้ำมัน
ขนมหั่นนี้จงทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี 3 แล้วจงใส่ขนมหังไรเชื้อต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน
จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว 4 จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลาย
ของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งโดยตรงแก่โมเสสสำหรับการแต่งตั้งอาโรนเพื่อรับใช้ใน
ตำแหน่งปุโรหิต คำที่แปลว่า ชำระ...ให้บริสุทธิ์ (คอว์ดัช) มีความหมายว่า 'แยกไว้ต่างหาก' และ
ปกติแล้วมักแปลเป็น 'ชำระให้บริสุทธิ์' อีกครั้งที่มันเชื่อมโยงโดยตรงกับแนวคิดเรื่องความ

บริสุทธิ์ โมเสสจะต้องเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้สองตัว ขนมปังไร้เชื้อ ขนมซึ่งผสมน้ำมัน มะกอกเทศเข้าไปด้วย และขนมปังกรอบซึ่งไม่มีเชื้อทำด้วยน้ำมันมะกอกเทศ ทั้งหมดนี้จะต้อง ทำด้วยแป้งข้าวสาลี ขนมอบเหล่านี้จะต้องใส่ไว้ในกระบุงหนึ่งและถูกนำมาพร้อมกับสัตว์เหล่านั้นมายังพลับพลา (เมื่อพิจารณาถึงคำสั่งเหล่านี้ เราสันนิษฐานได้ว่าพลับพลาถูกตั้งขึ้นเรียบร้อยแล้ว) อาโรนและบุตรทั้งหลายของเขาจะต้องถูกนำมายังประตูพลับพลา จากนั้นที่นั่นพวกเขาจะต้องถูกชำระตัวด้วยน้ำโดยโมเสส บางคนเปรียบเทียบการกระทำอันหลังนี้ว่าเป็นเหมือนกับการล้าง เพื่อสร้างให้เป็นคนใหม่ ขณะที่การชำระล้างประจำวันที่อ่างนั้นก็เหมือนกับการชำระประจำวัน เมื่อความบาปได้รับการยกโทษตามที่ 1 ยอห์น 1:9 ได้กล่าวไว้

อพย 29:5-9 จงสวมเครื่องยศให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีต สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอาไว้ 6 จงสวม มาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ที่ทับมาลา 7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ 8 จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้ 9 แล้วจงเอารัดประคดคาดเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายเกณฑ์เนื่องนิศย์ ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

โมเสสจึงถูกสั่งให้สวมเครื่องยศอาโรนก่อน คือ เครื่องยศของมหาปุโรหิตตามที่ได้ กำหนดไว้และจากนั้นก็เจิมเขาด้วยน้ำมัน (มะกอกเทศ) มีกลิ่นหอม โดยเทมันลงบนศีรษะของเขา ในแบบเดียวกัน บุตรชายเหล่านั้นของอาโรนก็จะต้องสวมเครื่องแต่งกายทางการของพวก ปุโรหิต ลูกหลานของอาโรนจึงถูกจัดให้รับตำแหน่งปุโรหิตเสมอไปและถูกสถาปนาเพื่อการนั้น

อพย 29:10-14 เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้ 11 แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 12 จงเอาน้ำมันจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงอนริมแท่นข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา 13 เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน พังผืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาบนแท่น 14 แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

วัวตัวผู้ที่ว่านนี้จะต้องถูกนำมาที่หน้าพลับพลา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจึงถูกสั่งให้วางมือของตนบนหัวของมัน จากนั้นมันจะต้องถูกฆ่าตรงนั้นเลย เลือดบางส่วนของมันจะต้องถูกนำไปทาบนเชิงนอนของแท่นบูชาด้วยนิ้วของโมเสส เลือดส่วนที่เหลือจะต้องถูกเทไว้ที่เชิงแท่นบูชาหุ้มด้วยทองคำเหลืองนั้น จากนั้นไขมันและเครื่องในของวัวตัวนั้นจะต้องถูกเผาบนแท่นบูชา นั้น และมูลของมันจะต้องถูกเอาไปเผาออกค่าย มันก็จะทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป/เบี่ยงต้นบนแท่นบูชา นั้นเมื่อพวกเขาถูกสถาปนาให้รับตำแหน่ง

อพย 29:15-18 เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 16 แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดของมันพรอมรอบๆแท่น 17 จงฆ่าห่านและแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนๆและเครื่องในกับข้างล่างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว 18 แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

ต่อมา โมเสสก็ถูกสั่งให้เอาแกะผู้ตัวนั้นมาเพื่อที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะวางมือของตนบนหัวของมัน จากนั้นมันก็จะต้องถูกฆ่าและเอาเลือดของมันพรอมรอบๆแท่น จากนั้นเขาก็ต้องฆ่าห่านและแกะผู้ตัวนั้น โดยล้างเครื่องในของมัน และสุดท้ายก็เผาแกะผู้ตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา มันกลายเป็นเครื่องเผาบูชา อันแรกบนแท่นบูชา นั้นและมันก็เป็นเครื่องบูชาที่เป็นกลิ่นพอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์

อพย 29:19-25 เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 20 แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรอมรอบๆแท่นบูชา 21 จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรอมอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรอมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขา จะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย 22 เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังพืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา 23 กับขนมปังก้อนหนึ่ง และขนมปังคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของ

เขาให้แวงไปแวงมาเป็นเครื่องบูชาแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 แล้วจึงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

โมเสสถูกสั่งเพิ่มเติมให้เอาแกะผู้ อีกตัวที่เหลือมาให้อาโรนและบุตรวางมือของตนบนหัวของมันเหมือนกัน หลังจากฆ่าแกะผู้ตัวนี้แล้ว โมเสสก็ถูกสั่งให้เอาเลือดบางส่วนของมันไปและ “เจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง” จากนั้นเขาก็ต้องพรมเลือดบางส่วนรอบๆ แท่นบูชา จากนั้นเขาก็ต้องเอาเลือดบางส่วนของแกะผู้ตัวนี้ (แห่งการสถาปนา) พร้อมกับน้ำมันเจิมและพรมทั้งสองอย่างนี้บนอาโรนและบุตรของเขาขณะยังสวมเครื่องยศทางการของตน จากนั้นเขาก็ต้องเอาชิ้นส่วนที่ถูกเจาะจงไว้ของแกะผู้ที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับขนมปังที่กำหนดไว้ในข้อ 2 เขาจะต้องวางสิ่งเหล่านี้ในมือของอาโรนและบุตรให้แวงพวกมันไปมาเพื่อเป็นเครื่องบูชาแวงต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นเขาก็ต้องเอาของเหล่านี้ทั้งหมดไปจากมือของพวกเขาและเผาของเหล่านั้นบนแท่นบูชาเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

อพย 29:26-31 จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แวงไปแวงมาเป็นเครื่องบูชาแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า 27 และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแวงนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแวงไปแวงมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา 28 นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 29 เครื่องยศบริสุทธิของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง 30 จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขายังพลับพลาแห่งหุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ 31 จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ

จากนั้นคำสั่งจึงถูกให้เกี่ยวกับส่วนที่เหลือของแกะผู้แห่งการสถาปนา นั้น ออกของมันจะต้องถูกแวงไปมาเช่นกันและจะตกเป็นของโมเสสผู้ซึ่งขณะนั้นกำลังปรนนิบัติอยู่ในตำแหน่งปุโรหิต จากนั้นโมเสสจะต้องถวายมันเป็นเครื่องแวงบูชาแทนอาโรนและบุตรชายของเขา

นอกจากนี้เครื่องยศบริสุทธฺิของอาโรนก็ต้องถูกส่งต่อไปแก่บุตรชายทั้งหลายของเขาสืบๆ ไป เป็นนิตย ๑ ผู้ที่สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขาจะต้องสวมเครื่องยศนั้นเจ็ดวันเพื่อรับหน้าที่ปุโรหิตต่อ จากเขา นี่เป็นการบอกชัดเจนถึงระยะเวลาเข้าเวรที่ปุโรหิตต้องปรนนิบัติในแต่ละครั้ง ต่อมาใน สมัยของดาวิด พวกปุโรหิตจะถูกจัดระเบียบออกเป็นยี่สิบสี่เวร (หรือเวรประจำการ) อย่างไรก็ตาม ขณะนั้นไม่มีการเจาะจงว่านานเท่าใด เหตุผลก็คือว่า ในตอนแรกเลยนั้น พวกปุโรหิตได้ รับมอบหมายให้ทำงานปรนนิบัติเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ต่อครั้ง

อพย 29:32-35 แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้ผู้นั้น และขนมปัง ซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประคูปลับปลาแห่งชุมนุม 33 ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบบมลทิน เพื่อจะ สถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของ บริสุทธฺิ 34 และถ้าแม่เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผา ส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสีย อย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธฺิ 35 ดังนั้นแหละ เจ้าจง กระทำให้แก้อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ด วัน คำสั่งเพิ่มเติมถูกให้ไว้เกี่ยวกับการที่พวกปุโรหิตรับประทานได้เฉพาะของที่ถูกชำระให้ บริสุทธฺิแล้วในช่วงเวลาแห่งการปรนนิบัติของพวกเขา

อพย 29:36-37 จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกๆวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อ ทำการลบบมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยการลบบมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะ ชำระให้บริสุทธิ์ 37 จงทำการลบบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้ว แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะบริสุทธิ์ด้วย

การถวายวัวผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเป็นเวลาเจ็ดวันนี้เพื่อทำการลบบมลทินถูกสั่ง ให้เริ่มมีขึ้นเพื่อแยกตั้งและชำระแท่นบูชาขึ้นให้สะอาดในพลับพลาที่เพิ่งตั้งขึ้น

อพย 29:38-42 ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูก แกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ 39 จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมา บูชาเวลาเย็น 40 พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาท่ลวกกับน้ำมัน ที่คั้นไว้หนึ่งหนึ่งในสี่อิน และน้ำองุ่นหนึ่งหนึ่งในสี่อินคู่กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา 41 จงถวายลูกแกะอีก ตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้ เป็นกลิ่นพวยระย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 42 นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชา

เนื่องด้วยตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูลับปลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่
เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น

การสถาปนาเครื่องบูชาเวลาเย็นและเวลาเช้าโดยใช้ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งนั้นถูก
สั่งให้เริ่มต้นและทำต่อไปตลอด มันจะต้องเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการมีสามัคคีธรรมทุกวัน
กับองค์พระผู้เป็นเจ้า มันจะเป็นเกณฑ์ที่พระเจ้าจะตรัสกับ โมเสสที่ประตูลับปลาทุกวันด้วย

อพย 29:43-46 ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลานั้นจะรับการ
ชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา 44 เราจะชำระพลับปลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่
บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราใน
ตำแหน่งปุโรหิต 45 เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา 46 เขา
จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่
ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา"

สุดท้าย พระเจ้าทรงสั่งโมเสสว่าพลับปลาที่จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ในอีกไม่นานนี้จะเป็น
สถานที่พบปะระหว่างพระองค์เองกับชนชาติอิสราเอล พระองค์จึงจะสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และเป็นพระเจ้าของพวกเขา

ภาพรวมของอพยพ 30: คำสั่งสุดท้ายเกี่ยวกับพลับปลาได้ถูกให้ไว้ (1) คำสั่งถูกให้เกี่ยว
กับแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมและชั้นทองเหลืองในข้อ 1-16 จากนั้น (2) คำสั่งถูกมอบให้เกี่ยว
กับการล้างชำระในทางพิธีและการเจิมตั้งอาโรนและบุตรของเขาในข้อ 17-21 สุดท้าย (3) น้ำมัน
เจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเจิมพลับปลาถูกกล่าวถึงเจาะจงในข้อ 22-38

อพย 30:1-10 "เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้
กระดินเทศ 2 ให้ยาวสองท่อน กว้างสองท่อน เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองท่อน เชิงอน
มุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น 3 และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและ
ด้านข้างทุกด้าน และเชิงอนด้วย และจงทำกระบังทองคำล้อมรอบแท่น 4 จงทำห่วงทองคำสอง
ห่วง ติดไว้ใต้กระบังด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม 5 ไม้คานหาม
นั้นจงทำด้วยไม้กระดินเทศหุ้มด้วยทองคำ 6 จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระ

โอราน ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอราน ที่ที่เราจะพบกับเจ้า 7 จึงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย 8 และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีปให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิศย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า 9 แต่เครื่องหอมอย่างทีห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนนั้น 10 ให้อาโรนทำการบูชาไล่บาปที่เชิงอนปีละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไล่บาปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแท่นนั้นปีละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์"

พระเจ้าประทานคำสั่งแก่โมเสสต่อไปเกี่ยวกับการสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม ซึ่งเมื่อเสร็จแล้วจะต้องถูกวางไว้ในห้องชั้นนอกของพลับพลาเอง นั่นคือ ที่บริสุทธิ์ มันจะต้องสูงสามฟุตและต้องกว้างและยาวสิบแปดนิ้ว อีกครั้งทีมันต้องถูกทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ เช่นเดียวกับเครื่องตกแต่งอื่นๆของพลับพลา มันจะต้องมีห้วงทองคำติดไว้เพื่อทีจะถูกขนย้ายได้ด้วยไม้คานหามหุ้มด้วยทองคำ

ทีน่าสนใจก็คือว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่โมเสสว่า พระองค์จะเสด็จมาพบกับเขาทีพระที่นั่งกรุณานบนหีบพระโอราน แท่นสำหรับเผาเครื่องหอมจะส่งกลิ่นหอมขึ้นใจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเสมอไป การเผาเครื่องหอมกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งคำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้าทีลอยขึ้น ไปยังพระเจ้าเสมอไปตามทีวิวรณ์ 8:3-4 ได้กล่าวไว้

อาโรนถูกสั่งให้เผาเครื่องหอมซึ่งจะถูกบรรยายถึงในไม้เช้า ทุกเช้าและทุกเย็นเมื่อเขาแต่งประทีปของพลับพลา มันจะต้องถูกกระทำต่อเนื่องเสมอไป ชีวิตแห่งคำอธิษฐานของเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าจึงถูกแสดงให้เห็นผ่านทางภาพเล็งนี้ มีคำสั่งเพิ่มเติมให้ไว้ว่าแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมนี้จะต้องมี "การบูชาไล่บาปที่เชิงอนปีละหน" ซึ่งเห็นได้ชัดว่าในวันทำการลบมลทินอันเป็นการชำระให้มันบริสุทธิ์ สุดท้าย เครื่องหอมแปลกๆถูกห้ามมิให้นำมาถวาย เฉพาะคำรับบริสุทธิ์ทีพระเจ้ากำหนดไว้เท่านั้นจะถูกนำมาใช้

อพย 30:11-16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 "เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา 13 ทุกคนทีขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินครึ่งเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่ง

มีเยลิมเก-ราห์) ครึ่งเซเชลเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์ 14 ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ 15 เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ใช้ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเชล 16 จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย"

‘ค่าไถ่’ พิเศษของพลับพลา หรือภาษีถูกเรียกเก็บ เราสันนิษฐานว่า อีกไม่นานโมเสสจะสำรวจสำมะโนประชากรหรือ “จดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอล” แต่ละคนในอิสราเอลซึ่งมีอายุยี่สิบปีขึ้นไปจะต้องถวายเงินครึ่งเซเชล จุดประสงค์ก็คือ เพื่อเป็น “เงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย”

เงินถวายนี้อาจเป็นเครื่องเตือนใจว่า พลับพลาที่อยู่ที่นั่นเพื่อทำการลบมลทินสำหรับจิตวิญญาณของพวกเขา เงินถวาย (ภาษี) ครึ่งเซเชลนี้เป็นอัตราเดียวกันสำหรับทุกคนในอิสราเอล และเห็นได้ชัดว่าต้องนำมาถวายเสมอไปทุกปีจนถึงสมัยของพระเยซู ดู มัทธิว 17:24-27

อพย 30:17-21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 18 "เจ้าจงทำชันทองสัมฤทธิ์และพานรองชันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งชันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชันนั้น 19 ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า 20 เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แท่นทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ 21 จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีชีวิต และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขา ตลอดชั่วอายุของเขา"

เครื่องใช้ชิ้นสุดท้ายในพลับพลาถูกบรรยายถึงตรงนี้ โมเสสถูกสั่งให้ทำชันทองเหลืองไว้สำหรับการล้างชำระ เห็นได้ชัดมันเอาไว้ใส่น้ำ (ข้อ 20) นำแปลตรงที่ว่าไม่มีการระบุขนาดไว้ เห็นได้ชัดว่าโมเสสได้เห็นแบบบนภูเขาแล้วและจะต้องสั่งคนให้ทำตามนั้น มันสำคัญที่ว่าพวกปุโรหิตถูกสั่งให้ล้างทั้งมือและเท้าของตนก่อนเข้าไปในพลับพลาเพื่อทำการปรนนิบัติ บางคนเชื่อว่าในพระคริสต์เราก็ถูกชำระให้สะอาดครั้งเดียวพอโดยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของ

พระองค์ กระจกนั้น เราก็ยังต้องการการชำระให้สะอาดประจำวันอยู่ดีสำหรับความบาปในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน พวกปุโรหิตได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วสำหรับการปรนนิบัติ กระจกนั้น พวกเขาก็ต้องแสดงตัวว่าสะอาดแล้วในทางพิธีก่อนที่จะปรนนิบัติพระเจ้า บทเรียนหนึ่งที่สอนเราจนถึงทุกวันนี้ก็คือว่า เราในฐานะประชากรของพระเจ้าต้องสะอาดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อที่จะเป็นภานะที่ใช้การได้สำหรับการปรนนิบัติรับใช้ ดู 1 เซสะโลนิกา 4:4 และ 2 ทิโมธี 2:20-21

อพย 30:22-33 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า 23 "จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเชล 24 และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน 25 เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ 26 แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลิกปลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย 27 โตะและเครื่องใช้ประจำโตะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม 28 แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งขันและพานรองขันนั้น 29 จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ด้วย 30 อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 31 ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า 32 น้ำมันนี้อย่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ 33 ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้โซลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา'"

พระเจ้าประทานคำสั่งเพิ่มเติมแก่โมเสสเกี่ยวกับ (1) น้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ที่จะถูกใช้ และ (2) มันจะต้องถูกใช้กับอะไรและกับใคร คำรับสำหรับน้ำมันเจิมได้ถูกทำให้ไว้ ซึ่งจะต้องเป็นน้ำมันมะกอกเทศผสมด้วยเครื่องเทศต่างๆ คือ มดยอบ อบเชย ตะไคร้ และการบูร ด้วยน้ำมันเจิมอันศักดิ์สิทธิ์นี้ พลัปลาเองพร้อมกับเครื่องใช้สอยทุกชิ้นของมันจะต้องถูกเจิม ในการเจิมเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นก็จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ นั่นคือ ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า สิ่งใดหรือใครก็ตามที่แตะต้องของใช้ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว ตัวเขาเองก็จะถูกแยกตั้งไว้ต่างหากเช่นเดียวกันเพราะได้แตะต้องสิ่งที่บริสุทธิ์แล้วในทางพิธี

นอกจากนี้ อารोनและบุตรของเขาจะต้องถูกเจิมด้วยน้ำมันเจิมศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วยเพื่อสถาปนา (แยกตั้งพวกเขาไว้ต่างหาก) สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า มันจะต้องไม่ถูกใช้สำหรับจุดประสงค์ต่างๆไปหรือนำไปใช้กับสามัญชน นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ผสมน้ำมันเจิมตามแบบของตัวเองหรือใช้มันเล่นๆก็จะต้องถูกตัดขาดเสียจากชนชาติอิสราเอล วัตถุประสงค์นี้หมายถึงการประหารชีวิตหรือไม่ก็การขับออกจากค่าย

ภาพเล็งถึงการรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏให้เห็นตรงนี้ ทั้งพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนน้ำมัน โดยเฉพาะน้ำมันเจิม ในคำศัพท์ของพระคัมภีร์ใหม่ การถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ การเติมเปี่ยมด้วยพระองค์อันนำมาซึ่งฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ

อพย 30:34-38 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่าๆกันทุกอย่าง 35 จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ 36 จงเอาส่วนหนึ่งมาตำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนี้เจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด 37 เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่านี่เป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 38 ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดคม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา"

สุดท้าย คำรับพิเศษสำหรับเครื่องหอมบริสุทธิ์ที่จะถูกเผาบนแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมก็ถูกให้ไว้ มันจะต้องทำด้วยเครื่องเทศต่างๆ ได้แก่ ยางไม้ ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องถูกผสมในอัตราส่วนเท่าๆกันจนกลายเป็นเครื่องหอมที่มีกลิ่นหอม กลิ่นจากเครื่องหอมนี้ที่หอมหวลและจะต้องนำมาเผาเสมอไปที่พลับพลา เช่นเดียวกับน้ำมันเจิม เครื่องหอมนี้จะต้องถูกถือว่าเป็นสิ่งบริสุทธิ์ โดยถูกทำขึ้นและถูกใช้เฉพาะในการปรนนิบัติของพลับพลา ดังนั้นจะต้องถูกแยกไว้ต่างหากและถูกใช้ในงานของพระเจ้าเท่านั้น

ภาพรวมของอพยพ 31: หลังจากประทานให้แก่โมเสสซึ่งคำสั่งที่เจาะจงและมีรายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างพลับพลาและเครื่องใช้สอยต่างๆแล้ว (1) บัดนี้พระเจ้าก็ทรงบอกถึงช่างฝีมือที่จะกำกับดูแลการก่อสร้างจริงๆในข้อ 1-11 (2) นอกจากนี้ เพราะโครงการก่อสร้างที่

ใกล้เข้ามา พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำโมเสสและชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับวันสะบาโตในข้อ 12-17 สุดท้าย (3) โมเสสรับแผ่นศิลาพระราชบัญญัติในข้อ 18

อพย 31:1-11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ 3 และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง 4 จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ 5 เจียรระไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง 6 และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่งชื่อโฮโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเอาไว้ นั้น 7 คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรรมา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา 8 โตะกับเครื่องใช้สำหรับโตะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม 9 แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชันกับพานรองชันนั้น 10 เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้ออันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต 11 และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เรابخูษาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ"

หลังจากประทานคำสั่งอย่างละเอียดเกี่ยวกับพลับพลาและของใช้ต่างๆแล้ว พระเจ้าก็ทรงแต่งตั้ง "เบซาเลลตามชื่อ ผู้เป็นบุตรชายของอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งเผ่ายูดาห์" ให้เป็นผู้คุมงานก่อสร้าง มีระบุไว้ว่าพระเจ้าทรง "ให้เขาเต็มล้นด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ในสติปัญญา ในความเข้าใจและในความรู้ และในงานแห่งฝีมือช่างทุกอย่าง" เราควรหมายเหตุไว้ว่าที่ใดที่พระเจ้าทรงนำพา พระองค์ก็ทรงจัดหาให้ พระองค์จึงทรงจัดหาช่างฝีมือที่จำเป็นต้องใช้ในการสร้างและติดตั้งสิ่งทั้งปวงที่จำเป็นสำหรับพลับพลา เบซาเลลคนนี้มีคุณสมบัติพิเศษในงานโลหะต่างๆรวมถึงเครื่องประดับและงานไม้ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงจัดหา "โฮโฮลิอับ บุตรชายของอาหิสะมัคแห่งเผ่าดาน" พร้อมกับคนอื่นๆที่ 'จิตใจเต็มด้วยสติปัญญา' (นั่นคือ มีความเฉลียวชาญ) พระเจ้าทรงสั่งโมเสสว่า คนเหล่านี้จะต้อง "ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้บัญชาเอาไว้ นั้น" โครงการทั้งหมดตั้งแต่โครงสร้างไปจนถึงเครื่องตกแต่ง ผ้าและเสื้อผ้า น้ำมันเจิมและเครื่องหอมจะต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเบซาเลลและผู้ช่วยคนอื่นๆของเขา

อพย 31:12-17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 13 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ 14 เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำการทำงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา 15 จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักสงบ เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ 16 เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ 17 เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการทำงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น'"

ด้วยเห็นว่างานก่อสร้างขนาดใหญ่ใกล้จะเริ่มขึ้นแล้ว พระเจ้าจึงทรงเน้นย้ำพระบัญชาเรื่องวันสะบาโตอีกครั้ง พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาว่าในการรักษาวันสะบาโต มันก็เป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลตลอดไปเป็นนิรันดร์ มันจะต้องถูกทำให้บริสุทธิ์ (นั่นคือ ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจากอีกหกวันที่เหลือของสัปดาห์) ผู้ใดที่ฝ่าฝืนวันสะบาโตจะต้องถูกตัดออก และในกรณีนี้ ความหมายก็ไม่ได้กำกวม คนเหล่านั้นจะต้องถูกประหารชีวิต (ข้อ 15) วันสะบาโตจะต้องเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์และเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งระหว่างพระเยโฮวาห์พระเจ้าและชนชาติอิสราเอล มันจะเป็นเครื่องเตือนใจชนชาติอิสราเอลถึงการที่ในหกวันพระเจ้าได้ทรง "สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงหยุดพักสงบ และได้ทรงขึ้นพระทัย" นี่สื่อชัดเจนว่าการทรงสร้างใช้เวลาหกวันจริงๆ ที่น่าสนใจขึ้นไปอีกก็คือว่าพระเจ้าเองทรงหยุดพักและทรงขึ้นพระทัยในวันที่เจ็ด วันสะบาโตในฐานะเป็นหลักการหนึ่งก็ถูกหมายไว้เสมอมาให้เป็นพระพรและไม่ใช้การะ จุดประสงค์ของมันที่มีมาตลอดก็คือ เพื่อที่จะให้การหยุดพักและการทำให้สดชื่นที่จำเป็นแก่ประชากรของพระเจ้า

อพย 31:18 เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่มีข้อสงสัยเหลือเลยเกี่ยวกับแหล่งที่มาของสิ่งที่ได้ถูกประทานให้บนภูเขานั้น หลังจากใช้เวลาสี่สิบวันบนนั้นแล้ว พระเจ้าเองก็ทรงเขียน "แผ่นพระโอวาทสองแผ่น" ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เอง

พระราชบัญญัติไม่เพียงถูกพระเจ้าประทานให้แก่โมเสสเท่านั้น แต่มันยังถูกเขียนขึ้น โดยพระเจ้าจริงๆด้วย วลีที่อ้างอิงถึงนี้ว่าพระหัตถ์ของพระองค์ยอมเป็นการใช้คำพูดที่แสดงพระเจ้าในลักษณะของมนุษย์ มีคนเชื่อกันว่าศิลานั้นน่าจะเป็นหินอ่อน ภาษาที่พระเจ้าทรงใช้น่าจะเป็นภาษาฮีบรู

ภาพรวมของอพยพ 32: (1) บันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์อันเลวทรามซึ่งเกิดขึ้นตอนที่โมเสสไม่อยู่ก็ถูกเปิดเผยในที่นี้ในข้อ 1-11 (2) มีบันทึกไว้ว่าพอกลับมาและเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นโมเสสก็ทำให้แผ่นศิลาทั้งสองแตกและประจันหน้าชนชาติอิสราเอลด้วยเรื่องความบาปของพวกเขาในข้อ 12-29 (3) บทนี้ปิดท้ายด้วยคำอธิษฐานทูลขอแทนของโมเสสและคำตอบของพระเจ้าในข้อ 30-35

อพย 32:1-6 เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียนว่า "ลุกขึ้น ขอต่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ" 2 ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า "จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด" 3 พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน 4 เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า "โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์" 5 เมื่ออาโรนได้ยินดั่งนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า "พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์" 6 ครั้นรุ่งขึ้นเขาตั้งขึ้นแต่เช้ามีถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

ขณะเดียวกัน โมเสสก็ไม่อยู่ถึงสี่สิบวัน ความอดทนไม่ไหวและความไม่รู้จักโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอลก็ปรากฏให้เห็น พวกเขาเห็นว่าโมเสสไม่อยู่ พวกเขาจึงรุมบังคับอาโรนให้ทำรูปเคารพพระให้แก่พวกเขา ความสายตาสั้นฝ่ายวิญญาณของพวกเขาปรากฏให้เห็นในการที่พวกเขาคิดว่ารูปเคารพดังกล่าวสามารถนำทางพวกเขาได้จริงๆ อาโรนจึงสั่งพวกเขาให้นำตุ้มหูทองคำของพวกเขา ซึ่งจากตุ้มหูเหล่านั้นเขาก็ทำเป็นรูปลูกวัวทองคำ โดยเททองคำที่ละลายแล้วลงไปแม่พิมพ์อันหนึ่ง สภาพฝ่ายวิญญาณที่ตกต่ำลงถึงขีดสุดของ

อาโรนก็ถูกเผยให้เห็นในการที่เขาไม่เพียงร่วมมือในการทำรูปเคารพเท่านั้น แต่เขายังกล่าวคำพูดหมิ่นประมาทด้วยว่า “โอ อิสราเอลเอ๋ย สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของท่าน ซึ่งนำท่านออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์”

เราควรหมายเหตุไว้ว่ารูปปลุกวัวหรือวัวหนุ่มเป็นต้นแบบของการกราบไหว้พระบาอัลซึ่งแพร่หลายไปทั่วดินแดนตะวันออกกลางในสมัยนั้น บางคนคิดว่าชาตานเองทำให้รูปปลุกวัวนั้นขยับหรือส่งเสียง เพื่อให้ดูเหมือนว่ามันมีพลังเหนือธรรมชาติ ไม่ว่าอาโรนนั้นเสียสติไปแล้วจริงๆหรือไม่เขาก็เป็นนักการเมืองที่เชี่ยวชาญ โดยยอมทำให้ผู้คนหายโมโหในขณะนั้น

วันต่อมาชนชาติอิสราเอลก็ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาอื่นๆแก่รูปเคารพนั้น ขณะเดียวกัน “ประชากรก็นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน” รูปแบบของชาวโลกในการกิน ดื่ม และเล่นสนุกยังมีอยู่เหมือนเดิมจนถึงทุกวันนี้

อพย 32:7-10 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว 8 เจ้าได้หันเหออกจากทางซึ่งเราสั่งเจ้าไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'" 9 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคดแข็ง 10 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามคำฟัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่"

พระเจ้าทรงทราบมาตลอดว่าเกิดอะไรขึ้นข้างล่างในค่ายนั้นจึงทรงแจ้งให้โมเสสทราบถึงการละทิ้งความจริงก่อนที่เขาจะไป พระเจ้าตรัสว่าพวกเขา “ได้ทำให้พวกเขาเองเสื่อมทรามแล้ว” เราจำได้ว่าไม่ถึงสี่สิบวันก่อนหน้านั้นพวกเขาได้เข้าในพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้าแล้ว พวกเขาหันออกไปเสียจากทางนั้นเร็วเหลือเกิน นอกจากนี้พระเจ้าทรงมองว่าพวกเขาเป็นคนคดแข็ง ความหมายก็คือ เยอหยิ่งและจองหอง

การโศกที่อันโศกเศร้าที่สุดได้เกิดขึ้น ความซื่อตรง ความบริสุทธิ์และความยุติธรรมของพระเจ้าได้ถูกฝ่าฝืน อันทำให้พระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้น นี่ถือว่าโมเสสได้เริ่มวิงวอนเพื่อผู้คนของเขาแล้ว พระเจ้าทรงเตือนเขาว่า “ฉะนั้นบัดนี้ จงปล่อยให้เราอยู่ตามคำฟัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อพวกเขา และเพื่อเราจะทำลายพวกเขาเสีย และเราจะทำให้เจ้า

เป็นประชาชาติใหญ่” ในด้านหนึ่งคือ พระพิโรธอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนกลุ่มหนึ่งที่สมควรถูกพระเจ้าทำลายเสีย โดยเฉพาะเมื่อเห็นแล้วถึงการทรงช่วยให้พื้นอันใหญ่หลวงที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขาแล้ว กระนั้นในอีกด้านหนึ่ง คือ การอ้อนวอนเพื่อของโมเสส โดยทูลขอเพื่อพวกเขา นี่จึงเป็นภาพเล็งถึงการที่พระเยซูทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกเรา นี่คือคำว่าคำอธิษฐานอันร้อนรนและเกิดผลของผู้ชอบธรรมคนหนึ่งสามารถทำให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยจากแผนการของพระองค์ได้

อพย 32:11-14 ฝ่ายโมเสสก็วิงวอนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์! ใจนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า 12 เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า 'พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขายาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก' ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง 13 ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า 'เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป'" 14 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

โมเสสในฐานะเป็นแบบหนึ่งของพระเยซูก็อ้อนวอนกับพระเจ้าในการทูลขอเพื่อผู้คนของเขา แบบอย่างแห่งคำอธิษฐานที่เกิดผลมากจึงถูกบันทึกไว้เพื่อเรา เขาเตือนความจำพระเจ้าถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานของพระองค์ ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม คำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายมักเตือนความจำพระเจ้าถึงพระราชกิจต่างๆของพระองค์และบางครั้งก็เตือนถึงพระสัญญาต่างๆของพระองค์ เขาขอพระเจ้าให้ทรงพิจารณาว่าคนอียิปต์จะคิดอะไรกับการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้นมาเพื่อที่จะทำลายพวกเขาเสีย จากนั้นเขาก็ขอพระเจ้าให้ทรง "หันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยจากการทำร้ายนี้ต่อประชากรของพระองค์เอง" เขายังขอพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลในการที่พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาทวีมากขึ้นและยกแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขาแล้วให้แก่พวกเขา มันเป็น

คำอธิษฐานที่ไม่ธรรมดาที่สุดคำอธิษฐานหนึ่งในพระคัมภีร์เลย นี่ทำให้เราเข้าใจว่า ในการที่
โมเสสใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าถึงสี่สิบวันบนภูเขา นั้นก็ทำให้เขาก็สนิทสนมเป็นการ
ส่วนตัวกับพระองค์ และเขาจึงยกเหตุผลกับพระเจ้าได้ นี่คือการติดสนิทและการมี
สามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดนำมาซึ่งฤทธิ์เดชในคำอธิษฐาน

คำพูดที่น่าอัศจรรย์ตามมา “และพระเยโฮวาห์ได้ทรงกลับพระทัยจากการทำร้ายซึ่ง
พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำต่อประชากรของพระองค์” คำที่แปลว่า **กลับพระทัย (นอว์คัม)** ทั้ง
ในข้อ 12 และ 14 มีความหมายว่า 'เสียใจ' กล่าวอีกนัยหนึ่ง เพราะการอ้อนวอนเพื่ออย่างจริงจัง
ของโมเสส พระเจ้าจึงทรงเสียพระทัยเพราะเหตุการณ์พิพากษาที่พระองค์หมายว่าจะทำและทรง
เปลี่ยนพระทัย ฤทธิ์เดชของคำอธิษฐานที่รื้อร่นและเกิดผลมากของผู้ชอบธรรมคนหนึ่งจึง
ปรากฏให้เห็นชัดเจน เราควรหมายเหตุไว้ว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะ
แสดงให้เห็นภาพของฤทธิ์เดชแห่งการอธิษฐาน กระนั้นมันก็เป็นบทเรียนหนึ่งที่ทรงพลังเหมือน
เดิม

อพย 32:15-16 ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น
ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น 16 แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีพระหัตถ์
ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น

โมเสสจึงลงมาจากภูเขานั้นพร้อมกับแผ่นศิลาสองแผ่นนั้น มีหมายเหตุไว้ว่าศิลาทั้งสอง
แผ่นถูกเขียนทั้งสองด้านซึ่งเป็นเรื่องปกติของแผ่นศิลาในสมัยนั้น อีกครั้งที่มีการเน้นย้ำว่าอักษร
จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า

อพย 32:17-18 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลโพร้ออ้ออยู่เขาจึงเรียนโมเสสว่า "ที่ค่าย
มีเสียงเหมือนเกิดสงคราม" 18 ฝ่ายโมเสสตอบว่า "ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอ้ออ้อของคนที่มีชัยชนะ
และมิใช่เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน"

ขณะที่โมเสสและโยชูวาใกล้ลงมาถึงค่าย พวกเขาก็ได้ยินเสียงโห่ร้องวุ่นวาย โยชูวาคิดว่า
นั่นเป็นเสียงสงคราม เขากล่าวว่านั่นเป็นเสียงแห่งความสับสน ไม่ใช่ทั้งแห่งชัยชนะหรือความ
พ่ายแพ้ ขณะที่เขาทั้งสองเข้าไปใกล้ มันก็เริ่มชัดเจนว่ามันเป็นเสียงดนตรีดังสนั่น (รายการของ
พญามารก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักจนถึงทุกวันนี้)

อพย 32:19-21 ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต็นรำ
โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง 20 แล้วท่าน
เอารูปวัวหนุ่มที่พลไฟพรทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติ
อิสราเอลดื่มน้ำนั้น 21 โมเสสจึงถามอาโรนว่า "พลไฟนี่จะทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาป
อันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา"

เมื่อโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย เขาก็เห็นรูปลูกวัวนั้นและผู้คนที่กำลังเต็นรำอยู่รอบๆมัน คราวนี้
เขาก็เริ่มโกรธเหมือนพระเจ้าและทุ้มแผ่นศิลาทั้งสองลงจนแตก เขาเดินเข้าไปในค่ายอย่างโมโห
ทำลายรูปลูกวัวนั้น เอารูปนั้นไปเผาไฟ บดรูปนั้นเป็นผงและโรยผงในน้ำของพวกเขาและบังคับ
คนอิสราเอลให้ดื่มน้ำนั้น จากนั้นเขาก็เผชิญหน้าอาโรนพี่ชาย กล่าวว่า "ประชากรนี้ทำอะไร
แก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่หลวงนี้มาสู่พวกเขา"

อพย 32:22-24 ฝ่ายอาโรนตอบว่า "อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้า
เดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไฟพรพวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว 23 เขามาร้องขอ
ข้าพเจ้าว่า 'ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำพวก
ข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ' 24 แล้วข้าพเจ้าตอบแก่
เขาว่า 'ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา' เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปใน
ไฟแล้ววัวนี้ก็ออกมา"

อาโรนพยายามที่จะเอาตัวรอดโดยโทษประชาชนก่อนเป็นอันดับแรก "พวกเขาโน้มเอียง
ไปในทางชั่วร้าย" เขาพยายามอธิบายว่าคนเหล่านั้นใช้กำลังบังคับเขาให้ทำรูปเคารพนั้นขึ้นมา
จากนั้นเขาก็อ้ำน้ำขุ่นๆว่าเขาแค่โยนทองคำของประชาชนลงไปในไฟ "และรูปลูกวัวนี้ก็ออก
มา"

อพย 32:25-28 เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว
(เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่าจนน่าละอายท่ามกลางพวกศัตรู) 26 แล้วโมเสสยืนอยู่ที่
ประตูค่ายร้องว่า "ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด" ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหา
โมเสสพร้อมกัน 27 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งตั้งนี้ว่า
'จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปมาตามประตูต่างๆทั่วค่าย ทุกๆคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหาย

และเพื่อนบ้านของตัวเอง" 28 ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณ สามพันคนตายลงในวันนั้น

โมเสสเห็นว่าประชาชนได้ทำให้ตัวเองเปลือยเปล่า (หากไม่เปลือยหมดทั้งตัว ก็เกือบ ล่อนจ้อนแล้ว) ความบาป การปฏิเสธพระเจ้า คนตรีเสียดังอีกทีก็ การเดินรำ และการแต่งตัว ไปๆจนถึงทุกวันนี้ล้วนดำเนินตามแบบแผนเดิม เขาจึงถามเสียงดังว่า "ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์" บรรดาบุตรของเลวีก็มาร่วมวงกับเขา เขาสั่งคนเหล่านั้นให้หีบดาบและเข้าไปพิพากษาคคนใน ค่าย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต้องสังหารคนเหล่านั้นที่เป็นหัวโจกในการไหว้รูปเคารพและการทำตัว เสเพล ดังนั้นในวันนั้นสามพันคนในอิสราเอลก็ถูกฆ่าตาย

อพย 32:29 ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า "ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัว เองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้ อำนาจพระพรแก่ท่านทั้งหลาย" ขณะเดียวกัน โมเสสก็สั่งให้ประชาชนถวายตัวแด่องค์พระผู้ เป็นเจ้า ความหมายก็คือ ที่คนที่เหลือจะถวายตัวเองต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้ง เพื่อที่ว่าพระเจ้าอาจทรงอวยพรพวกเขา

อพย 32:30-32 ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ท่านทั้งหลายทำบาป อันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้" **31** โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า "โอ พระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำ พระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง **32** แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอ พระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้"

วันต่อมา โมเสสก็ต่อว่าประชาชาติที่กำลังโตนี้ในการที่พวกเขาได้ "ทำบาปอันใหญ่ หลวง" เขาจึงจะวิงวอนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าแทนพวกเขา เขาจึงกลับไป (ที่ภูเขานั้น) และ อธิษฐานสิ่งที่อาจเป็นคำอธิษฐานเผื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคำอธิษฐานหนึ่งในพระคัมภีร์ "โอ พระเจ้า ข้า ประชากรนี้ทำบาปอันใหญ่หลวง และพวกเขาสร้างพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง แต่บัดนี้ ถ้า พระองค์จะทรงโปรดยกโทษบาปของพวกเขา หรือถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ข้าพระองค์ขออ้อนวอนต่อ พระองค์ ขอทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ได้ทรงจดไว้" ดูเหมือนว่า โมเสสหยุดอธิษฐานสักครู่ตรงกลางเพราะอารมณ์อันท่วมท้นขณะนั้น เมื่อคิดถึงทางเลือกอีกทาง เขาก็เสนอให้พระเจ้าเอาชื่อของเขาออกไปจากหนังสือของพระองค์เพื่อแลกกับชนชาติอิสราเอล

ไม่ว่ามันเป็นหนังสือของคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ หรือเป็นหนังสือแห่งชีวิต (นิรันดร์) ในสวรรค์ เราก็ไม่ทราบชัดเจน สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า โมเสสเสนอตัวที่จะเป็นตัวแทนในการรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความบาปของประชาชน อีกครั้งนี่เป็นภาพเล็งชัดเจนถึงพระราชกิจในการเป็นเครื่องถวายบูชาแทนของพระคริสต์บนกางเขนนั้น นั่นคือ ผู้ชอบธรรมเพื่อคนอธรรม จะว่าไปแล้วโมเสสก็เป็นแบบหนึ่งที่ชัดเจนของพระคริสต์

อพย 32:33-35 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา 34 ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ นำพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ตูถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา" 35 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

พระเจ้าทรงตอบกลับไปว่าพระองค์จะทรงลบชื่อออกเฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้ทำบาป นี่สิี่ว่านี่ไม่ใช่หนังสือแห่งชีวิตในสวรรค์ แต่เป็นหนังสือแห่งคนเป็นบนแผ่นดินโลก กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงบอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรงเอาชีวิตเฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้ทำบาป เห็นได้ชัดเจนว่านั่นได้เกิดขึ้นไปก่อนแล้วกับสามพันคนนั้นที่ถูกฆ่าตาย จากนั้นพระเจ้าก็สั่งโมเสสให้กลับไปนำประชาชนเหมือนแต่ก่อน ทูตสวรรค์ของพระองค์จะทรงนำหน้าพวกเขาต่อไป อย่งไรก็ตามพระเจ้าทรงเตือนว่า เมื่อถึงเวลา พระองค์ก็จะทรงลงโทษบาปของพวกเขา ดังนั้น “พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่ประชากร เพราะเหตุพวกเขาสร้างรูปลู่วัวที่อาโรนได้สร้างนั้น” นี่สิี่ว่าความบาปอันน่าเกลียดของชนชาติอิสราเอลยังนำการพิพากษาจากพระเจ้าให้เกิดขึ้นกับพวกเขาต่อไปตลอดอีกหลายปีต่อมา ความร้ายแรงและความหนักหนาสาหัสของผลที่ตามมาต่างๆของความบาปจึงถูกสื่อชัดเจน

ภาพรวมของอพยพ 33: หลังจากเหตุการณ์สำคัญในบทที่แล้ว พระเจ้าทรงสั่ง โมเสสให้นำพาประชากรต่อไปยังดินแดนที่ทรงสัญญาแก่พวกเขาไว้ อย่งไรก็ตาม พระเจ้าทรงพบกับโมเสสก่อน และหลังจากโมเสสวิงวอนแล้ว พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะเสด็จไปกับพวกเขา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่ง โมเสสให้นำพาพวกเขาเดินทางต่อไปในข้อ 1-6 (2)

พลับพลาชั้นเริ่มต้นถูกตั้งไว้นอกค่ายในข้อ 7-11 และ (3) โมเสสอ่อนนวอนขอพระเจ้าต่อไปในข้อ 12-23

อพย 33:1-6 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า 'แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า' 2 เราจะใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอามอไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮิวไตต์ คนเยบุส ออกจากที่นั่น 3 จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง" 4 เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้น เขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย 5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เราก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำอย่างไรกับเจ้า'" 6 ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาโฮเรบ

เหมือนกับตอนที่บทยุคที่แล้ว บางทีอาจเพราะคำวิงวอนของโมเสส พระเจ้าจึงทรงสั่งเขาให้นำพาชนอิสราเอลต่อไป "ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ" กระนั้น เพราะความบาปเรื่องรูปปลุกวัวทองคำนั้น พระเจ้าจึงทรงบอกโมเสสว่าแทนที่จะเสด็จนำหน้าชนชาติอิสราเอลไปด้วยพระองค์เอง พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปแทนพระองค์ แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะ "ขับไล่คนคานาอัน คนอามอไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮิวไตต์ คนเยบุส อออกไปเสีย" ซึ่งเป็นชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์สมัยนั้น แผ่นดินนั้นถูกบรรยายอีกครั้งว่าเป็น "แผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์" วลีหลังนี้หมายถึงแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ซึ่งเหมาะสมยิ่งนักสำหรับการผลิตน้ำนมและพืชพรรณที่จะผลิตน้ำผึ้ง สำหรับชนชาติที่ทำกสิกรรมอย่างคนอิสราเอลแล้ว คำบรรยายนั้นก็ใกล้เคียงกับอุทยานสวรรค์เลย

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงหมายเหตุไว้ว่าชนชาติอิสราเอลได้แสดงออกแล้วว่าเป็น "ชนชาติคอแข็ง" วลีหลังนี้มีความหมายว่าเย่อหยิ่ง คือร้อน และอวดดี นั่นทำให้ชนชาติอิสราเอลถึงกับกังวลเลยทีเดียว พวกเขาไม่เห็นค่าพระเจ้า โดยคิดเอาเองว่าพระองค์จะทรงอยู่เคียงข้างเสมอในยามที่พวกเขาต้องการพระองค์ พระองค์ทรงจัดความคิดแบบนั้นออกไปเสีย โดยทรง

เดือนพวกเขาว่าพวกเขาเกือบที่จะถูกพระองค์ทำลายเสียแล้ว วลีหลังนี้มีความหมายว่าถูกทำลาย หรือถูกทำให้สิ้นสุด กระนั้นเห็นได้ชัดว่าไม่มีความเสียใจตามแบบพระเจ้าในใจอันบาปหนา ของพวกเขามากพอที่จะสำแดงความเปลี่ยนแปลงใดๆของจิตใจ

พระเจ้าจึงทรงสั่งพวกเขาให้ถอดเครื่องประดับของตนออก (นั่นคือ เครื่องประดับและเครื่องแต่งตัวใดๆที่แสดงถึงแฟชั่น) มันเป็นคำบัญชาหนึ่งที่มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเลื่อมใสศรัทธาภายนอกและการกลับใจใหม่ในระดับหนึ่ง ธรรมเนียมในสมัยนั้นที่แสดงการกลับใจใหม่ก็คือ การสวมผ้ากระสอบและโปรยขี้เถ้าบนตัวซึ่งแสดงถึงการถ่อมใจ ซนอิสราเอลไม่เพียงยังมีได้ทำเช่นนั้นเท่านั้น แต่พวกเขายังสวมเครื่องประดับและเครื่องแต่งตัวตามแบบชาวโลกอยู่ต่อไปด้วย มันสะท้อนให้เห็นถึงท่าทีแห่งจิตใจของพวกเขา ด้วยความเหลือรอด พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้เปลี่ยนแปลงขณะที่พระองค์ยังคงคิดอยู่ว่าจะทำอะไรกับพวกเขาดี

อพย 33:7-11 ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย 8 และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา นั้น พลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา 9 ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส 10 เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน 11 ดังนี้แหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา

ขณะเดียวกัน โมเสสก็ตั้งพลับพลา 'หนึ่ง' ขึ้น "ข้างนอกค่าย" คำที่แปลว่า **พลับพลา** (โอสล) มีความหมายตรงตัวว่า 'เต็นท์หลังหนึ่ง' พลับพลา นี้ (แม้ถูกเรียกว่า "พลับพลาแห่งชุมนุม" ก็ตาม) ไม่ใช่พลับพลาทางการที่จะมีในอนาคตซึ่งถูกบรรยายไว้ในบทก่อนๆและจะถูกสร้างขึ้นในไม่ช้า นี่เป็นเต็นท์แบบพิเศษหลังหนึ่งซึ่งในนั้น โมเสสเข้าไปเฝ้าพระเจ้าในระหว่างนี้ คนเหล่านั้นที่แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงเวลาระหว่างนี้ก็เข้าไปในพลับพลา (เต็นท์) หลังนี้ โมเสสจึงเข้าไปในเต็นท์นี้ท่ามกลางสายตาประชาชน ในการทำเช่นนั้น "เสาเมฆก็ลอยลงมาและตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา และพระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับโมเสส" อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสำแดงการ

อนุมัติของพระองค์ในเรื่องการเป็นผู้นำของโมเสส ประชาชาติอิสราเอลก็น้อมสการจากเด็ทท์ของตน
ไปทางองค์พระผู้เป็นเจ้า

เราควรหมายเหตุไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า “ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนคนสนทนา
กับมิตรสหายของตน” เห็นได้ชัดว่ามีสามัคคีธรรมเป็นการส่วนตัวระหว่างพระเจ้ากับโมเสส ใน
ช่วงเวลาที่โมเสสใช้กับพระเจ้านั้นไม่ก็เดือนที่ผ่านมานี้ ความสัมพันธ์หนึ่งไม่เพียงก่อตัวขึ้น
เท่านั้น แต่สามัคคีธรรมได้มีขึ้นด้วย บทเรียนหนึ่งยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ ช่วงเวลาที่ใช้ตามลำพัง
กับพระเจ้านั้นก่อเกิดสามัคคีธรรมกับพระองค์ จากนั้นมันก็ก่อตัวเป็นมิตรภาพซึ่งเป็นรากฐาน
สำหรับสามัคคีธรรมเพิ่มเติมต่อไป เราควรหมายเหตุไว้ด้วยแม้มิได้มีระบุไว้ก็ตามว่าโยชูวา บุตร
ชายนูน ก็เข้าไปในพลับพลาที่นั่นกับโมเสสด้วย จะว่าไปแล้วเขาก็คือผู้ช่วยหนุ่มของโมเสส
อย่างไรก็ตาม เมื่อโมเสสออกมาจากเต็นท์นั้น โยชูวาก็อยู่เข้าเฝ้าพระเจ้าต่อไป นี่ถือว่าเขาหิว
กระหายการมีสามัคคีธรรมต่อเนื่องกับพระเจ้าของเขา อีกครั้งที่แบบอย่างหนึ่งยังมีอยู่เหมือนเดิม
สำหรับทุกวันนี้

อพย 33:12-17 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้า
พระองค์ว่า 'จงนำพลไพร่ขึ้นไป' แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่าจะใช้ผู้ใดขึ้นไป
กับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้า
ก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย' 13 ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้า
แม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระ
มรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับ
พระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร่ของพระองค์"
14 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก" 15 ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูล
พระองค์ว่า "ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขอย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่
เลย 16 ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ได้รับพระกรุณาใน
สายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนี้ เรา
ทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้น
แผ่นดินโลก" 17 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราจะกระทำการที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะ
ว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเราจักเจ้าตามชื่อของเจ้า"

อาจเป็นไปได้ว่าเนื้อหาต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพระเจ้ากับโมเสสในพลับพลาอัน
(หรือมันอาจเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งต่างหากซึ่งเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นานก็ได้) เพราะเหตุคำ
เตือนอันจริงจังของพระเจ้าที่ว่าจะไม่สถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลอีกต่อไปแล้ว คราวนี้
โมเสสจึงทักท้วงว่าพระเจ้ายังมีได้บอกเขาแล้วว่า “จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์” ด้วยความตรง
ไปตรงมาอันไม่ธรรมดา โมเสสเตือนความจำพระเจ้าต่อไปว่า พระองค์ได้ทรงบอกโมเสสแล้ว
ว่าพระองค์ทรงรู้จักเขาตามชื่อของเขาและเขาได้รับความกรุณาในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

ดังนั้น เพราะเหตุนี้ โมเสสจึงอ้อนวอนพระเจ้าว่า หากเขาได้รับความกรุณาในสาย
พระเนตรของพระองค์จริงๆ เขาก็ขอพระเจ้าให้ทรง “ลำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้า
พระองค์เห็น ในเวลานี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรับพระกรุณาในสาย
พระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นประชากรของพระองค์” หลายร้อยปีต่อมา
ซาโลมอนก็จะเขียนว่า “จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำไว้ดี
ของเจ้าราบรื่น” (สุภาษิต 3:6) ความหมายก็คือว่า การหันมาหาพระเจ้าและทราบการทรงนำของ
พระองค์ นั้นแหละคือสิ่งที่โมเสสกระทำตรงนี้ นั่นอาจเป็นเหตุให้ซาโลมอนซึ่งอยู่ภายใต้การ
คล้อยของพระวิญญูณบริสุทธิในเวลาต่อมาเขียนสุภาษิต 3:5-6

นี่เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนวิถีของพระองค์อย่างน่าทึ่งเพราะการอ้อนวอนโดยตรง
ของโมเสส ขณะที่ก่อนหน้านี้พระองค์ทรงบอกโมเสสว่า พระองค์จะไม่เสด็จไปท่ามกลาง
พวกเขาอีกต่อไปแล้ว แต่ตรงนี้พระเจ้าดูเหมือนว่าทรงเปลี่ยนพระทัย คราวนี้พระองค์ทรงบอก
โมเสสว่า “เราจะไปกับเจ้า และเราจะให้เจ้าได้หยุดพัก” ดูเหมือนว่าการเปลี่ยนแผนของพระเจ้านี้
เกิดขึ้นเพราะคำอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อของโมเสส ความหมายของเหตุการณ์นี้ก็ลึกซึ้งมาจนถึง
ทุกวันนี้ คำอธิษฐานสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้ อีกอย่าง มันช่างเป็นพระสัญญาที่พิเศษ
จริงๆ พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ (ตรงตัวคือ พระพักตร์หรือใบหน้า
ของพระองค์) ซึ่งจะไปกับพวกเขาด้วย แต่พระองค์ทรงสัญญาด้วยว่าจะให้พวกเขาได้หยุดพัก
หนึ่งในพระสัญญาข้อแรกๆของพระเจ้าเกี่ยวกับการหยุดพักและสันติสุขจึงถูกให้ไว้สำหรับ
ประชากรของพระเจ้า

โมเสสจึงตอบกลับไปว่า “ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขอย่านำพวกข้า
พระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไปด้วยกับพวก
ข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็ไม่อยากที่จะไป นอกจากนี้ เขายังเหตุไว้ว่าคนจะทราบ

พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระคุณแก่ชนชาติอิสราเอลในการที่พระองค์เสด็จไปกับพวกเขาด้วย โมเสสจึงออกความเห็นที่โดดเด่นที่สุดอันหนึ่ง “ดังนี้แหละ ข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งข้าพระองค์ และประชากรของพระองค์จึงจะได้ถูกแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก” หลักการเรื่องการแยกออกของประชากรของพระเจ้าจึงถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจน มันยังคงเป็นหลัก การหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ ดู 2 โครินธ์ 6:17-18 ตรงนี้คำที่แปลว่า ถูกแยกออก (พอร์ทิว) มีความ หมายถึง 'แตกต่าง' พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้มาตลอดให้ประชากรของพระองค์แตกต่างและแยก ออกจากชาวโลก แน่ทีเดียว พวกเขาและพวกเราจนถึงทุกวันนี้จะต้องเป็นหมู่ชนพิเศษ

พระเจ้าจึงทรงตกลง ส่วนใหญ่แล้วก็เพราะคำอ้อนวอนของโมเสส พระองค์ทรงกล่าวอีก ครั้งว่าโมเสสได้รับความกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว จากนั้นพระเจ้าก็ทรงรู้จักเขา ตามชื่อของเขา นี้ไม่ได้สื่อถึงเรื่องการทรงสัพพัญญูมากเท่ากับสื่อเรื่องการเมืองการมีสามัคคีธรรมใกล้ชิด ซึ่งได้ก่อตัวขึ้นระหว่างพระเจ้ากับโมเสส ความเป็นไปได้เช่นนั้นในพระคริสต์ก็ยังมีอยู่จนถึงทุก วันนี้ ดู 1 ยอห์น 1:3-4

อพย 33:18-23 โมเสสจึงกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์ แก่ข้าพระองค์เถิด" 19 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อ หน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะ โปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น" 20 พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ ได้" 21 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า "ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลา นั้น 22 แล้วขณะเมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ ด้วยมือเรากว่าเราจะผ่านไป 23 เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้า ของเราเจ้าจะมีได้เห็น"

ดังนั้น ในฐานะเป็นสหายของพระเจ้า (ข้อ 11) และเพราะการเมืองการมีสามัคคีธรรมอันสนิท สนมระหว่างบุคคลทั้งสอง โมเสสจึงขอพระเจ้าว่า “ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์ แก่ ข้าพระองค์เถิด” พระองค์ทรงตอบกลับโดยหมายเหตุไว้ว่าพระองค์จะทรงให้บรรดาความดีงาม ของพระองค์ผ่านไปต่อหน้าโมเสส นี่สื่อว่า พระองค์อาจทรงสำแดงให้โมเสสเห็นในเวลาชั่วครู่ ถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ที่จะทรงกระทำแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ นั่น คือ ความดีงามของพระองค์ที่ทรงมีต่อเรา นอกจากนี้ พระองค์จะทรงประกาศพระนามของ

พระองค์ต่อหน้าโมเสสด้วย นั่นเป็นเรื่องน่าสนใจ ก่อนหน้านั้นโมเสสได้ขอให้พระเจ้าทรงสำแดงให้เขาเห็นสง่าราศีของพระองค์ เพื่อตอบสนองคำขอดังกล่าว พระเจ้าจึงทรงบอกเขาว่าพระองค์จะทรงประกาศพระนามของพระองค์ นี่สื่อว่าในพระนามของพระเจ้านั้นมีสง่าราศี

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงบ่งบอกว่าพระองค์จะทรง “ประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น” ต่อมาคำพูดนี้จะถูกเปาโลยกในหนังสือโรม 9:15 มันแปลแบบตรงตัวมากกว่านี้ได้ว่า “เราเปี่ยมด้วยความกรุณาต่อผู้ที่เราจะเปี่ยมด้วยความกรุณา และจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่เราจะสำแดงความเมตตา” พระประสงค์อันเป็นสิทธิขาดของพระเจ้าถูกสื่อถึงตรงนี้โดยพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในบริบทที่ใหญ่กว่าซึ่งอยู่ใกล้ๆนี้ ความเมตตาและความโปรดปรานของพระเจ้านี้มีพื้นฐานอยู่บนการที่โมเสสได้รับความกรุณาในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วเพราะความสัตย์ซื่อ ความเชื่อฟัง และการมีสามัคคีธรรมอย่างสนิทสนมของเขา

อย่างไรก็ตาม ในการตอบสนองต่อคำขอของโมเสสโดยตรงที่จะเห็นสง่าราศีของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงเตือนโมเสสว่าเขาไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าได้ขณะที่เขาอยู่ในร่างกายมนุษย์นี้ นี่สื่อชัดเจนว่าในข้อ 11 โมเสสไม่ได้เห็นพระพักตร์พระเจ้าจริงๆ แต่ได้พบกับพระองค์แบบหน้าต่อหน้า*ฝ่ายวิญญาณ* พระเจ้าทรงเตือนว่า “ไม่มีมนุษย์คนใดเห็นหน้าเราแล้วมีชีวิตอยู่ได้” อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงบอกว่ามีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เคียงซึ่งโมเสสไปยืนอยู่บนศิลาก่อนหนึ่งทีนั้นได้ ทีนั้นพระเจ้าจะทรงให้เขาอยู่ในช่องๆหนึ่งของศิลานั้นและทรงบังเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ จากนั้นพระเจ้าจะทรงเอาพระหัตถ์ออกโดยยอมให้โมเสสได้เห็นเบื้องหลังของพระเจ้า มันคงเป็นประสบการณ์อันน่าตื่นตาและเป็นสิทธิพิเศษนำดู

ภาพรวมของอพยพ 34: หลังจากเหตุการณ์ต่างๆอันน่าตื่นเต็นของบทก่อนๆ โมเสสกลับไปยังภูเขานั้นเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้า บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) แผ่นศิลารีกพระราชบัญญัติถูกทำขึ้นใหม่ในข้อ 1-4; (2) พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกประกาศพร้อมกับคำร้องทูลของโมเสสในข้อ 5-9; (3) พันธสัญญาที่ถูกรื้อฟื้นในข้อ 10-17; (4) เทศกาลเลี้ยงและวันสำคัญต่างๆของชนชาติอิสราเอลในข้อ 18-27 และ (5) สง่าราศีของพระเจ้าถูกสะท้อนบนโมเสสในข้อ 28-

อพย 34:1-4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้ 2 จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขานั้น 3 อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย" 4 ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วทำนกกัณฑ์ขึ้นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น

หลังจากนั้น พระเจ้าก็ทรงสั่งโมเสสให้เตรียมแผ่นศิลาสองแผ่นใหม่ซึ่งพระเจ้าเองจะทรงจารึกคำบนนั้นอีกครั้ง เขาต้องพร้อมในเช้าวันถัดมาเพื่อที่จะขึ้นไปบนภูเขาซีนาย อีกครั้งที่ห้ามมิให้ใครอื่นขึ้นไปหรือเข้าใกล้ภูเขานั้น โมเสสก็ทำตาม

อพย 34:5-7 ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์ 6 พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอปรด้วยพระคุณ ทรงกริ้วขำ และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง 7 ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั้งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน"

อีกครั้งที่พระเจ้าเสด็จผ่านโมเสสไป อาจเหมือนที่บรรยายไว้ก่อนหน้านี้และทรงประกาศสง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ที่น่าทึ่งก็คือการที่พระเจ้าทรงบรรยายถึงพระองค์เองในด้านหนึ่งเราเห็นชัดถึงความรักและความเมตตา ซึ่งถูกเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันส่งผลเป็นการยกโทษให้หากมีการจัดการกับความบาปอย่างเหมาะสมเสียก่อน อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่งเราก็เห็นชัดเจนถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งจะไม่ยอมเมินเฉยต่อความผิดบาป นอกจากนี้ คำเตือนที่เป็นลางบอกเหตุก็ถูกให้ไว้ที่ว่าผลของความบาปของคนๆหนึ่งอาจถูกส่งต่อไปยังคนรุ่นต่อๆไป

อพย 34:8-9 ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ 9 แล้วทูลว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลาง

พวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งคือดั่ง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย"

ด้วยตระหนักยิ่งถึงสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นไป โมเสสจึงกราบลงและนมัสการ โดยทูลขอพระเจ้าให้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์แก่ชนชาติอิสราเอล เขาวิงวอนต่อพระองค์อีกครั้งให้เสด็จไปท่ามกลางพวกเขา แม้พวกเขาเคยมีประวัติไม่ดีในเรื่องการเป็นคนคอแข็งคือดั่งก็ตาม อาจเพราะตระหนักถึงการทรงยกโทษให้อ่อนเปี่ยมล้นไปด้วยพระกรุณาที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นให้ เขาจึงทูลขอการยกโทษแทนประชาชนของเขาอีกครั้ง

อพย 34:10-17 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขานั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก 11 จงถือตามคำซึ่งเรายูชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าเจ้า 12 จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็นบ่วงแร้วดักพวกเจ้า 13 แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทูปเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย 14 เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน 15 เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นซู้กับพระของเขา และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขถวายบูชานั้น 16 เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นซู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นซู้กับพระนั้นด้วย 17 เจ้าอย่าหล่อรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

พระเจ้าทรงยอมตามคำขอของโมเสสโดยปริยาย พระองค์ทรงประกาศต่อไปว่าพระองค์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ต่างๆต่อหน้าชนชาติอิสราเอลในแบบที่พระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อนเพื่อชนชาติอื่น ผู้คนของโมเสสจะเห็นพระราชกิจอันน่าตื่นตาของพระเจ้า อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงเตือนชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสอย่างจริงจังว่า เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขาต้องไม่ทำพันธสัญญาใดๆกับชาวแผ่นดินคานาอันเลย แต่พวกเขาถูกสั่งให้ทำลายทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการกราบไหว้รูปเคารพ

พระเจ้าทรงเตือนให้พวกเขาระลึกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน และพวกเขาต้องไม่นมัสการพระอื่น ชนชาติอิสราเอลจึงต้องไม่ทำพันธสัญญากับชาวคานาอันและไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับพระของคนเหล่านั้นเลย นอกจากนี้ พวกเขาต้องไม่ยอมให้คนของตนไปแต่งงานกับคนคานาอัน และพวกเขาต้องไม่หล่อรูปพระใดๆขึ้นเลย

ที่น่าสนใจก็คือการที่พระเจ้าทรงเรียกพระนามของพระองค์เองว่าหวงแหน นอกจากนี้ การไปมั่วกับพระอื่นก็เปรียบเหมือนกับการเล่นชู้ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์นั้นมีความศักดิ์สิทธิ์ การฝ่าฝืนความไว้นั้นเชื่อใจดังกล่าวก็คล้ายในทางหลักการ และรุนแรงพอๆกับการคบชู้ นี่สื่อชัดเจนถึงหลักการเรื่องการแยกออกของผู้คนของพระเจ้าจากโลก

อพย 34:18-26 เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาبيبตามที่เรารับบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาبيب 19 ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ 20 ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย 21 เจ้าจงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก 22 จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี 23 บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง 24 เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีครอยากไถแผ่นดินของเจ้าเลย 25 อย่าถวายเป็นบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสกา นั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น 26 จงคัดพืชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูกแกะด้วยนมแม่ของมันเลย"

ขณะอยู่บนภูเขา นั้น พระเจ้าก็ทรงเน้นย้ำอีกครั้งแก่โมเสสเรื่องวันสำคัญต่างๆของชนชาติอิสราเอล (นั่นคือ เทศกาลเลี้ยงต่างๆของพวกเขา) ซึ่งพวกเขาต้องถือแม้กระทั่ง ณ ระยะนี้ของการเดินทางของพวกเขา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาต้องถือ (1) "เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ" ดังที่กำหนดไว้ตอนพิธีปีสกา นอกจากนี้ พวกเขาจะต้องระลึกว่าลูกหัวปีเป็นขององค์พระผู้เป็น

เจ้าและพวกเขาจะต้องได้ลูกหัวปีจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (2) ในการตั้งตาคอยเทศกาลเลี้ยงที่เกี่ยวข้องกับการเก็บเกี่ยว ชาวอิสราเอลก็ได้รับบัญชาอีกครั้งให้ถือวันสะบาโต แม้กระทั่งในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวก็ตาม พวกเขาจะต้องถือ “เทศกาลสัปดาห์” ซึ่งต่อมาเป็นที่ยึดในชื่อเพ็นเทคอสต์ ต่อมามันจะถูกระบุชัดเจนว่าเป็นห้าสิบวันหลังจากปีศาจ

(3) ที่รวมอยู่ด้วยก็คือ เทศกาลเลี้ยงฉลอง “ผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี” และ (4) “เทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี” ซึ่งต่อมากลายเป็นที่ยึดในชื่อเทศกาลอยู่เพิง ในสามเทศกาลหลังนี้ ผู้ชายชาวอิสราเอลจะต้องไปประชุมกันต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าทุกปี (ที่พลับพลาที่นั่น) คำสั่งเพิ่มเติมมีให้อีกครั้งเกี่ยวกับการถวายเครื่องบูชาพร้อมกับเชื้อ การทิ้งเครื่องบูชาของเทศกาลเลี้ยงปีศาจจนถึงวันรุ่งขึ้น การนำพืชผลแรกมาถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า และการไม่ดื่มเนื้อลูกแพะด้วยนมแม่ของมัน

โมเสสถูกสั่งให้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไปอีกครั้ง วลีที่กล่าวว่า “ตามข้อความเหล่านี้แล้ว” อาจแปลได้เป็น “เพราะตามคำบัญชาของถ้อยคำเหล่านี้ เราได้กระทำพันธสัญญาหนึ่งกับเจ้าและพวกอิสราเอลแล้ว”

อพย 34:27-28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว" 28 ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ

โมเสสจึงอยู่บนภูเขาซีนายอีกครั้งเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เราควรหมายเหตุไว้ว่าเขาไม่กินหรือดื่มน้ำอะไรเลยในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าว อาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่ได้กำลังตั้งใจอดอาหาร แต่เพราะอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขาอาจไม่ได้สนใจสิ่งต่างๆ ที่เป็นของโลก มันอาจสื่อเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงค้ำจุนเขาในช่วงเวลานั้น

เราอาจคิดเอาเองได้ว่าการขัดแย้งกันอย่างชัดเจน ข้อ 1 ของบทนี้บ่งบอกว่าพระเจ้าเองจะทรงจารึกถ้อยคำบนแผ่นศิลาสองแผ่นนั้น โมเสสกล่าวชัดเจนในพระราชบัญญัติ 10:2 และ 4 ว่านั่นแหละคือสิ่งที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามตรงนี้ (และข้อ 27) มันดูเหมือนจะบ่งบอกว่าโมเสสก็เป็นฝ่ายเขียนอยู่บ้าง บางทีพระเจ้าอาจทรงทำงานชิ้นหลัก โดยทรงมอบหมายให้โมเสสทำส่วน

ที่เล็กกว่า ไม่ว่ากรณีใด เห็นได้ชัดว่ามันคือพระวอของพระเจ้า ณ จุดนี้ สิ่งใดก็ตามที่โมเสส อาจเขียนไปแล้วก็เห็นได้ชัดว่าเป็นการเขียนตามคำบอกของพระเจ้า

อพย 34:29-35 อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสอง แผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหนังของตนทอแสงเนื่องด้วย พระเจ้าทรงสนทนากับท่าน 30 เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหนัง ของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน 31 ฝ่ายโมเสสเรียกเขามาแล้วอาโรนกับ บรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา 32 แล้วภายหลังคน อิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบน ภูเขาซีนาย 33 เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ 34 แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระ พักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คน อิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น 35 และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิว หน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

สิ่งพิเศษเกิดขึ้นขณะที่โมเสสอยู่บนภูเขานั้น การได้อยู่ใกล้ชิดและมีสามัคคีธรรมอย่าง สนิทสนมกับพระเจ้าขนาดนั้น พอเขากลับลงมาพร้อมกับ “แผ่นพระโอวาทสองแผ่น” ในมือ ของตน ใบหน้าและผิวหนังของเขาก็ทอแสง กระนั้นโมเสสก็ไม่รู้ตัวเองถึงข้อเท็จจริงนั้น (ที่น่า สนใจก็คือว่า พระวอของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรถูกเรียกว่าเป็น ‘พระโอวาท’) ความ หมายที่แฝงอยู่ในคำที่แปลว่า ทอแสง (คอรัน) คือ ‘เรืองแสง’ รัศมีอันเจิดจรัสเช่นนั้นทำให้ พวกผู้นำของชนอิสราเอลเกิดความกลัวในตอนที่โมเสสกลับลงมา ดังนั้น ในช่วงเวลานั้นโมเสส จึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้ขณะที่เขานำเสนอบัญญัติต่างๆที่พระเจ้าประทานให้จากเบื้องบนแก่พวกเขา อย่างละเอียด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่านี่ใช้เวลานานเท่าใด อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ามันใช้ เวลาสักพักใหญ่ๆทีเดียว เพราะมีเขียนไว้ว่าเมื่อโมเสสเข้าไปในพลับพลาชุมนุมเขาก็เอาผ้าคลุม หน้าออก และเมื่อเขากลับมาหาประชาชน เขาก็เอาผ้าคลุมหน้าอีก แน่แน่นอนว่าเป็นสิ่งที่ปาโล อังอิงถึงใน 2 โครินธ์ 3:13

หลักการที่สำคัญก็คือว่า ช่วงเวลาที่ใช้กับการเข้าเฝ้าพระเจ้านั้นก็เปี่ยมด้วยสง่าราศี ใน กรณีของโมเสส มันทำให้ใบหน้าของเขาทอแสงเลย หลักการนั้นยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ อย่าง น้อยก็ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เวลาที่ใช้กับพระเจ้าจะให้สง่าราศีแก่ประชากรของพระองค์

ภาพรวมของอพยพ 35: ขณะที่เนื้อหาส่วนสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นขึ้น การจัดเตรียมต่างๆก็มีขึ้นสำหรับการสร้างสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำเกี่ยวกับพลับพลาใน บทที่ 35 วัสดุต่างๆถูกรวบรวมจากประชาชนและช่างฝีมือคนสำคัญๆที่เตรียมตัวพร้อม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) วันสะบาโตถูกเน้นย้ำอีกครั้งในข้อ 1-3; (2) การถวายข้าวของด้วยใจสมัครสำหรับพลับพลาเริ่มต้นขึ้นในข้อ 4-19; (3) ความเต็มใจของประชาชนที่จะถวายของในข้อ 20-29 และ (5) เบซาเลลและโอะโฮลีอับถูกแต่งตั้งสำหรับงานใหญ่ในข้อ 30-35

อพย 35:1-3 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ 2 จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย 3 ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน"

เมื่องานสร้างพลับพลาซึ่งเป็นงานใหญ่ใกล้จะเริ่มขึ้น หลักการเรื่องวันสะบาโตก็ถูกกล่าวซ้ำอีกหน ความขลังของบัญญัติข้อนี้ถูกเพิ่มเข้าไปตรงที่ว่าคนเหล่านั้นที่ละเมิดวันสะบาโตจะต้องถูกประหารชีวิต อีกครั้งที่มันถูกบรรยายว่าเป็นวันบริสุทธิ์ นั่นคือ วันหนึ่งที่ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับสิ่งต่างๆของพระเจ้ารวมถึงเป็นวันหยุดพัก เกรงว่าจะมีใครบางคนไม่เข้าใจชัดเจนในเรื่องนี้ ชนอิสราเอลจึงถูกห้ามเพิ่มเติมมิให้ก่อไฟในวันสะบาโต ความสำคัญของการกล่าวเน้นหลักการเรื่องวันสะบาโตนี้ก็อาจอยู่ในบริบทของคำเตือนให้ระวังการทำงานก่อสร้างพลับพลาในวันดังกล่าว

อพย 35:4-9 โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า 5 ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ 6 ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ 7 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังของตัวแบดเจอร์และไม้กระดิ่งเทศ 8 น้ำมันเด็มนเตเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย 9 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง

คราวนี้หลังจากกลับลงมาจากภูเขาเป็นครั้งที่สองไม่นานนัก โมเสสก็นำเสนอแบบแปลนพลับพลาแก่ประชาชน เขาบรรยายเพิ่มเติมว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ประชาชนถวายของ

เพื่อใช้เป็นวัสดุสำหรับพลับพลา นั้น หลักการนี้ก็เรียบง่ายและมีผลอยู่จนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าทรงใช้ประชากรของพระองค์เพื่อสนับสนุนงานของพระองค์ โมเสสกล่าวชัดเจนว่า ของที่ประชาชนนำมาถวายนั้นจะต้องเป็นของที่ถวายด้วยความเต็มใจ เราในทุกวันนี้ก็ต้องถวายด้วยความเต็มใจเช่นกัน

ดังนั้น จากประชาชนทุกหมู่เหล่าในอิสราเอลจึงมีการขอให้ถวายทองคำ เงิน และทองเหลือง ค่ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังของแบดเจอร์ ไม้กระถินเทศ น้ำมันสำหรับจุดประทีป เครื่องเทศต่าง ๆ สำหรับปรุงน้ำมันเจิม เครื่องเทศต่าง ๆ สำหรับปรุงเครื่องหอม และพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่าง ๆ สำหรับเครื่องแต่งตัวของปุโรหิต

อพย 35:10-19 จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พากันมาทำสิ่งทั้งปวง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว 11 คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบเกี้ยวและไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสาของพลับพลา 12 หีบและไม้คานหามหีบ พระที่นั่งกรูณากับม่านบังตา 13 โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ 14 คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเติมตะเกียง 15 แทนเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแทนนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา 16 แทนเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแทน ขันกับพานรองขันนั้น 17 ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลา กับเสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน 18 หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก 19 เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต"

โมเสสจึงเรียกช่างฝีมือทั้งหลายที่เฉลียวฉลาด (ตรงตัวคือ 'ที่ชำนาญ') ให้ก้าวออกมาข้างหน้าเพื่อช่วยเหลือในงานก่อสร้างพลับพลา นี้ แต่ละส่วนของงานก่อสร้างก็ถูกแจกแจง

อพย 35:20-21 แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป 21 ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์

ต้องขอชมว่าชนอิสราเอลก็คว้าโอกาสไว้ทันที พวกเขากลับไปยังเต็นท์ของตนและหลายคนกลับมาพร้อมกับวัสดุต่างๆเพื่อที่จะถวาย เราควรหมายเหตุไว้ว่าคนเหล่านั้นที่นำของมาถวายคือผู้ที่ “มีใจปรารถนา และทุกคนที่เต็มใจถวาย พวกเขาก็นำสิ่งของมาถวายแด่พระเยโฮวาห์สำหรับงานสร้างพลับพลาแห่งชุมนุม และสำหรับการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับบรรดาเครื่องยศบริสุทธิ”

อพย 35:22-29 เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ้มหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์ 23 ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบคเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย 24 ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่ไม่มีกระดุมเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย 25 ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตนแล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานเป็นอย่างดี 26 ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ 27 บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอฟอด และทับทรวง 28 กับเครื่องเทศและน้ำมันเคมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา 29 คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

เห็นได้ชัดว่าคนทั้งหมดในค่ายมีใจพร้อมสำหรับงานใหญ่นี้ ทั้งผู้ชายและผู้หญิงนำเครื่องประดับที่เป็นทองคำและเงินมาถวาย ก่อนหน้านั้นพระเจ้าทรงมีแผนการที่เฉพาะเจาะจงในการทำให้พวกคนอียิปต์ยกเครื่องประดับของตนให้แก่พวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะมา คนอื่นๆทั่วทั้งค่ายซึ่งมีวัสดุอื่นที่จำเป็นก็นำสิ่งของเหล่านั้นมา

พวกผู้หญิงก็เต็มใจปั่นด้ายที่จำเป็นสำหรับพลับพลาและบรรดาปุโรหิต พวกผู้ปกครองก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยมีค่าอื่นๆมาซึ่งจำเป็นสำหรับเครื่องแต่งกายของปุโรหิต คนอื่นๆก็ถวายเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับจุดประทีป น้ำมันเจิม และเครื่องเทศต่างๆ สำหรับปรุงเครื่องหอมที่จำเป็นต้องใช้ วัสดุสำคัญที่พบตลอดก็คือ “ด้วยความสมัครใจ” ประชาชนควยโอกาสนี้ไว้ด้วยความสมัครใจและถวายสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้สำหรับงานของพระเจ้า

อพย 35:30-33 โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์ตระกูลยูดาห์ 31 และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญูณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง 32 เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์ 33 และเจียรระไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง

โมเสสแจ้งให้ประชาชนทราบต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงเลือก "เบซาเลลตามชื่อ ผู้เป็นบุตรชายของอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งเผ่ายูดาห์" ให้กำกับดูแลและสั่งงาน อีกครั้งที่เราควรหมายเหตุไว้ว่าโมเสสบรรยายถึงเบซาเลลว่าเป็นผู้ที่ "เต็มล้นด้วยพระวิญญูณของพระเจ้า ในสติปัญญา ในความเข้าใจและในความรู้ และในงานแห่งฝีมือช่างทุกอย่าง" พระเจ้าทรงตั้งชายคนหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีทักษะที่จำเป็นสำหรับงานที่ต้องทำ พระองค์ทรงทำแบบนี้เสมอ เบซาเลลจะต้อง "คิดออกแบบอย่างประณีต" นั่นคือ เขาจะต้องวางแผนและคิดอย่างระมัดระวังตลอดทั้งโครงการนี้ พระเจ้าไม่เพียงประทานฝีมือและความชำนาญที่จำเป็นแก่เขาเท่านั้น แต่ประทานความคิดแบบวิศวกรที่จะคิดเพื่อและมองการณ์ถึงทุกสิ่งที่จะต้องกระทำ คำที่แปลว่า ฝีมือช่าง เป็นคำเดียวกับ ประณีต (มาคาซอว์บัท) และจริงๆแล้วก็มีความหมายว่า 'ที่ถูกวางแผนอย่างดี' หรือ 'ที่ถูกออกแบบมาอย่างดี'

อพย 35:34-35 อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮลีอับบุตรชายอาหิสะมัคตระกูลดาน 35 คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขามีความสามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นปานเป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย"

โมเสสจึงประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงทำงานในใจของเบซาเลลเพื่อที่จะสอน โอโฮลีอับคนตระกูลดาน พระเจ้าทรงให้เขาทั้งสอง "เต็มด้วยสติปัญญา" ที่จะวางแผน สั่งงาน ประสานงาน และทำงานก่อสร้างพลับพลาและข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่จำเป็นของมันจนสำเร็จ กล่าวโดยสรุปก็คือ พระเจ้าไม่เพียงประทานแบบแปลนให้เท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำงานในใจประชาชนของพระองค์ที่จะถวายวัสดุสิ่งของต่างๆสำหรับงานนั้นด้วย จากนั้นพระองค์ก็ทรงตั้งคนต่างๆขึ้นมาซึ่งมีความชำนาญที่จะนำทุกอย่างมาประกอบรวมกัน

ภาพรวมของอพยพ 36: บทที่ 36 สรุปย่องานก่อสร้างพลับพลาที่เกิดขึ้นจริง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) วัสดุที่ผู้คนนำมาถวายเยอะเกินพอสำหรับงานนั้นในข้อ 1-7; (2) การทำผ้าม่านด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดในข้อ 8-13; (3) การทำผ้าม่านด้วยขนแพะในข้อ 14-18; (4) ที่คลุมซึ่งทำด้วยหนังแกะตัวผู้ในข้อ 19; (5) การทำโครงร่างของพลับพลาในข้อ 20-21; (6) การทำฐานเงินในข้อ 24-30; (7) การทำไม้กลอนของพลับพลาในข้อ 31-33; (8) การหุ้มโครงร่างด้วยทองคำในข้อ 34; (9) การทำม่านชั้นในในข้อ 35-36 และ (10) การทำม่านชั้นนอกในข้อ 37-38

อพย 36:1-2 ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลีอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ 2 โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลีอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน

เบซาเลลและโอโฮลีอับจึงเตรียมตัวที่จะเริ่มงาน พระเจ้าทรงทำงานในใจของคนอื่นอีกหลายคนเพื่อที่จะทำงานเป็นผู้ช่วยของเขาทั้งสอง ในคนเหล่านี้เช่นกันพระเจ้าได้ทรง “ประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้ ที่จะทำการงานทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ” โมเสสจึงเรียกคนงานกลุ่มเล็ก ๆ นี้มาร่วมกันเริ่มงาน

อพย 36:3-7 คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุก ๆ เวลาเช้า 4 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน 5 พวกเขาเรียนโมเสสว่า "พลไพร่นำของมาถวายมากเกินไป ความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ" 6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า "อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย" เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก 7 เพราะของที่เขาถืออยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก

ขณะเดียวกัน ประชาชนก็นำของซึ่งเป็นวัสดุที่จำเป็นมาถวายต่อไป น่าสนใจตรงที่ว่า “พวกเขา นำของที่เต็มใจถวายมาให้แก่ท่านอีกทุก ๆ เวลาเช้า” พวกเขาช่างฝีมือมาหาโมเสสและแจ้ง

ให้เขาทราบว่าประชาชนได้นำของมาถวายเกินความต้องการสำหรับงานนั้น โมเสสจึงประกาศว่าพวกเขาต้องหยุดนำของมาถวาย ช่างเป็นปัญหาหนึ่งสำหรับนักเทศน์จริงๆ! “เพราะสิ่งของที่เขามีอยู่แล้วก็พอสำหรับบรรดางานสร้างทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก”

อพย 36:8-13 บรรดาช่างผู้เจตียวฉลาดได้ทำลัทธิพลด้วยม่านสิบผืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเศรฐศมีมือช่างออกแบบไว้ 9 ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน 10 ม่านห้าผืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย 11 เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สองก็ทำหูไว้เหมือนกัน 12 ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านซุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน 13 และเขาทำขอทองคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้ลัทธิพลเป็นชิ้นเดียวกัน

บันทึกเกี่ยวกับงานนั้นจึงถูกบรรยายไว้อย่างเป็นระบบ ตรงนี้มีบันทึกเกี่ยวกับงานม่านผ้าปานสำหรับลัทธิพลตามที่ถูกระบุไว้ในอพยพ 26:1-6 ม่านสิบผืนทำด้วย “ผ้าปานเนื้อละเอียด” (ผ้าปานเกรดดีที่สุด) ถูกทำขึ้นมาจากด้ายสีฟ้า สีม่วงและสีแดงเข้ม สีเหล่านี้ไม่น่าจะใช่เรื่องบังเอิญ สีฟ้าน่าจะหมายถึงสวรรค์และสื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ สีม่วงหมายถึงความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ และสีแดงเข้มหมายถึงพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ดูหมายเหตุของอพยพ 26:1-6 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับม่านผ้าปานเหล่านี้

อพย 36:14-18 เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมลัทธิพลอีกสิบเอ็ดผืน 15 ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน 16 เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก 17 และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง 18 เขาทำขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อกันเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน

จากนั้นก็มีบันทึกเกี่ยวกับงานของเบซาเลลในเรื่องม่านขนแพะซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลังคาของตัวลัทธิพลเอง นอกจากนี้เรื่องการประกอบชิ้นส่วนต่างๆเข้าด้วยกันก็ถูกกล่าวถึงสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับม่านขนแพะ ดูหมายเหตุของอพยพ 26:7-13

อพย 36:19 เขาทำเครื่องคาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของตัวเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง มีบันทึกละเอียดเกี่ยวกับการทำเครื่องคาดเต็นท์ซึ่งทำด้วยหนังแกะตัวผู้ อีกครั้งดูหมายเหตุของอพยพ 26:14 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 36:20-23 เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ 21 ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกสิบ 22 มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประดับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ 23 เขาทำไม้กรอบพลับพลา ดังนี้ ด้านใต้เขาใช้ลิบแผ่น

มีบันทึกละเอียดเกี่ยวกับการทำแผ่นไม้ โครงสร้างสำหรับพลับพลา สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูหมายเหตุในอพยพ 26:15-20

อพย 36:24-30 เขาทำฐานด้วยเงินสี่ลิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน 25 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น 26 เขาทำฐานเงินรองรับสี่ลิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน 27 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น 28 เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง 29 ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม 30 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน

มีบันทึกละเอียดเกี่ยวกับการทำฐานเงินซึ่งเป็นส่วนโครงสร้างของพลับพลาโดยฝีมือเบซาเลล สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูหมายเหตุของอพยพ 26:21-25

อพย 36:31-33 เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบพลับพลา ด้านหนึ่ง 32 และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบพลับพลา ด้านตะวันตก 33 เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาดั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง

เช่นเดียวกัน มีบันทึกละเอียดเกี่ยวกับการสร้างไม้กลอนซึ่งช่วยยึดส่วนโครงสร้างของพลับพลาเข้าด้วยกัน รายละเอียดเพิ่มเติมมีอยู่ในหมายเหตุของอพยพ 26:26-28

อพย 36:34 เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้ด้วยทองคำ และทำห้วงกรอบด้วยทองคำ สำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน ตามแบบแปลนในอพยพ 26 มีบันทึกเกี่ยวกับการที่เบซาเลลหุ้มส่วน โครงร่างของพลับพลาด้วยทองคำ ส่วนประกอบอื่นๆก็ทำด้วยทองคำเช่นกันจึงทำให้ดูเหมือนว่าทั้งหมดเป็นทองคำดังที่ระบุไว้ในอพยพ 26:29

อพย 36:35-36 เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด มีภาพเศรฐศมีมือข้างออกแบบไว้ 36 เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดัดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น

เบซาเลลก็ทำม่านชั้นในตามแบบแปลนที่ระบุไว้ในอพยพ 26:31-33 เช่นเดียวกัน รายละเอียดเพิ่มเติมก็มีอยู่ในหมายเหตุของสามข้อนี้

อพย 36:37-38 และเขาทำบังตาที่ประตูพลับพลา นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก 38 และทำเสาห้าต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัคว่าและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

บทนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกเกี่ยวกับระบบทางเข้าสำหรับพลับพลาที่กำลังถูกสร้าง อีกครั้งที่รายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆหาพบได้ในหมายเหตุของอพยพ 26:36-37

ภาพรวมของอพยพ 37: บันทึกเกี่ยวกับการสร้างพลับพลา มีต่อไป โดยเฉพาะเครื่องตกแต่งของมัน บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การสร้างหีบในข้อ 1-4; (2) การสร้างพระที่นั่งกรูณาในข้อ 6-9; (3) การสร้างโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์ในข้อ 10-16; (4) การสร้างคันประทีปทองคำในข้อ 17-24; (5) การทำแท่นเผาเครื่องหอมในข้อ 25-28 และ (6) การจัดเตรียมน้ำมันเจิมในข้อ 29

อพย 37:1-5 เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 2 หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจังรอบหีบนั้นด้วยทองคำ 3 เขาหล่อห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสอง

ห้วง 4 เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ 5 เขาสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบ สำหรับใช้ยกหีบนั้น

มีบันทึกเกี่ยวกับการที่เบซาเลลประดิษฐ์หีบไม้กระถินเทศขึ้นมาตามคำสั่งที่ให้ไว้ใน อพยพ 25:10-16 ดูหมายเหตุเกี่ยวกับอันหลังนี้ได้สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 37:6-9 แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอก กว้างสองศอก กว้างศอกคืบ 7 เขาทำกรอบทองคำสองรูป โดยใช้ก้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง 8 เขาทำกรอบไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขาทำกรอบนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา 9 ให้กรอบกางปีกออกเบื้องบนปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้กรอบหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

มีบันทึกต่อไปเกี่ยวกับการทำพระที่นั่งกรุณาซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ รายละเอียดเพิ่มเติมถูกกล่าวถึงในหมายเหตุของอพยพ 25:17-22

อพย 37:10-16 เขาเอาไม้กระถินเทศทำโตะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ 11 เขาหุ้มโตะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโตะนั้นด้วย 12 เขาทำประกับขอบโตะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบรอบประกับนั้น 13 เขาหล่อห้วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโตะทั้งสี่ตรงขาโตะ 14 ห่วงนั้นติดชิดกับกระจง สำหรับสอดคานหามโตะนั้น 15 เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโตะนั้น 16 และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโตะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น

โมเสสจึงบันทึกเรื่องการทำโตะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์จนเสร็จและการหุ้มมันด้วยทองคำบริสุทธิ์ ดูหมายเหตุของอพยพ 25:23-30 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 37:17-24 เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝึก้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น 18 มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง 19 แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป 20 สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ 21 ใต้กิ่งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคัน

ประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป 22 ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ก้อนทำ 23 เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์ 24 คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

โมเสสบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่เบซาเลลประดิษฐ์คันประทีปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ดูหมายเหตุของอพยพ 25:31-40 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 37:25-28 เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น 26 เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วย และเขาทำกระจังทองคำรอบแท่นนั้น 27 เขาทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่กระจังทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม 28 เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ

การสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมและการหุ้มมันด้วยทองคำถูกกล่าวถึง ดูหมายเหตุของอพยพ 30:1-10 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 37:29 เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลป์ของช่างปรุง สูดท้ายมีบันทึกในบทนี้เกี่ยวกับการที่เบซาเลลจัดเตรียมน้ำมันเจิมบริสุทธิ์พร้อมกับเครื่องหอมตามที่กำหนดไว้ในอพยพ 30:23-27 ดูหมายเหตุของห้าข้อหลังนี้สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

ภาพรวมของอพยพ 38: ขณะที่การก่อสร้างพลับพลาใกล้เสร็จสมบูรณ์ มีบันทึกเกี่ยวกับเครื่องตกแต่งต่างๆของลานชั้นนอก บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การทำแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาในข้อ 1-7; (2) การทำชั้นทองเหลืองในข้อ 8; (3) การทำลานชั้นนอกในข้อ 9-20; (4) และบรรดาของถวายเบื้องต้นของประชาชนในข้อ 21-31

อพย 38:1-7 เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก 2 เขาทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงอน

นั่นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ 3 เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลั่ว ชาม ขอกเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 4 และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจัดของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา 5 เขาหล่อห้วงสี่ห้วงติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม 6 เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระดินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ 7 เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห้วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง

มีบันทึกต่อไปเกี่ยวกับการสร้างพลับพลาและส่วนประกอบต่างๆของมัน มีบันทึกเกี่ยวกับการทำแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองและเครื่องใช้ต่างๆของมันตามที่มีบรรยายไว้ในอพยพ 27:1-8 คุณหมายเหตุของอันหลังนี้เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 38:8 เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรองชั้นทองสัมฤทธิ์จากกระจกเงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติ ณ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม มีบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างชั้นทองเหลือง โดยเบซาเอล คุณหมายเหตุของอพยพ 30:18 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 38:9-17 และเขาทำลานไว้ด้วย ให้รูด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก 10 มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน 11 ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน 12 ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสาทำด้วยเงิน 13 ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก 14 ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน 15 และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน 16 ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด 17 ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดิตเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทอดันของลานมีราวยึดเสาทำด้วยเงิน

โมเสสบันทึกการทำระบบม่านของลานชั้นนอกพร้อมกับส่วนประกอบเสริมของมันตามที่ได้กำหนดไว้ในอพยพ 27:9-15 คุณหมายเหตุของอันหลังนี้ได้สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 38:18-20 ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน 19 มีเสายี่สิบต้นกับ

ฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน 20 หลักลมุดทุกหลักรของพลับพลาและของลานรอบพลับพลาชั้นนอกเสร็จสมบูรณ์

มีบันทึกเกี่ยวกับการที่เบซาเลลทำระบบประตูของม่านของลานชั้นนอกเสร็จสมบูรณ์ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้สามารถพบได้ในหมายเหตุของอพยพ 27:16-19

อพย 38:21-23 นี่แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญชาของอิซามาร์บุตรชายอาโรน บุโรหิต 22 ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิรีผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว 23 ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮลีอับ บุตรชายอาหิสะหมักแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปาน เนื้อละเอียด

การทำโครงสร้างของระบบพลับพลาจึงเสร็จสมบูรณ์ บทนี้ปิดท้ายด้วยเรื่องบัญชีของโลหะมีค่าต่างๆที่ถูกนำมาถวายและวิธีที่พวกมันถูกใช้ (น่าสนใจตรงที่ว่ารายละเอียดเพิ่มเติมถูกเสริมเกี่ยวกับ โอโฮลีอับ ซึ่งเป็นผู้ช่วยของเบซาเลล เห็นได้ชัดว่าความถนัดของเขาคือการเป็น “ช่างแกะสลัก ช่างออกแบบและช่างปักด้ายสีต่างๆ” เห็นได้ชัดว่าเบซาเลลถนัดในเรื่องงานโครงสร้างที่ใหญ่กว่าขณะที่ โอโฮลีอับถนัดในเรื่องงานฝีมือซึ่งต้องใช้ในการแกะสลัก การปักด้าย และการประดับประดาพลับพลาให้สวยงาม

อพย 38:24-31 ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขา นำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ 25 เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งในร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชลตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ 26 คนละเบคา คือครึ่งเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 27 เงินหนึ่งในร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งในร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์ 28 แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย 29 ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชเชล 30 ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาข่ายทองสัมฤทธิ์

ระดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น 31 ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว วัสดุต่างๆของพลับพลาที่ถูกคิดเป็นจำนวนดังนี้ นั่นคือ ทองคำ 29 ตะลันต์และ 730 เซเชลถูกใช้ ความหลากหลายของราคาทองคำในปัจจุบันรวมถึงเงินเพื่อที่จะทำให้ยากที่จะตีมูลค่าที่ระบุไว้ อย่างไรก็ตาม หากเราจะคิดเอาว่าหนึ่งตะลันต์เท่ากับประมาณเจ็ดสิบปอนด์อเมริกันให้เป็นค่าขั้นต่ำโดยสิบหกออนซ์เท่ากับหนึ่งปอนด์ เราก็อาจได้ค่าคร่าวๆ ทองคำหนึ่งตะลันต์ในอัตราตลาดปัจจุบันอาจเท่ากับประมาณ 450,000 เหรียญสหรัฐ ดังนั้นยี่สิบเก้าตะลันต์จึงเท่ากับประมาณ 13 ล้านเหรียญสหรัฐในรูปแบบทองคำบวกกับอีก 730 เซเชลของมันที่เหลือ

เงินหนึ่งร้อยตะลันต์และส่วนเพิ่มของมันอีก 1,775 เซเชลที่ถูกใช้ ในราคาปัจจุบัน บางทีอีกหนึ่งล้านดอลลาร์ในรูปแบบเงินอาจถูกใช้ แม่ว่านั่นอาจไม่ฟังดูเยอะนักหากเทียบกับราคาปัจจุบัน แต่เราควรจำไว้ว่าจำนวนเหล่านี้ได้มาจากชนกลุ่มหนึ่งที่เพิ่งถูกไล่ให้พ้นจากการเป็นทาส โดยคิดเป็นประมาณ 650,000 ครอบครัว จำนวนดังกล่าวคิดเป็นประมาณ 22 เหรียญสหรัฐในรูปแบบโลหะมีค่าต่างๆจากแต่ละครอบครัวโดยเฉลี่ย นั่นไม่ถือว่าเยอะ แต่เมื่อรวมกันพวกเขา ก็ถวายมากเกินพอเพื่อสร้างพลับพลา นั้น นอกจากนี้ ปัจจัยเรื่องเงินเพื่อบวกกับมาตรฐานการครองชีพของพวกเขาที่น่าจะทำให้ตัวเลขนั้นสูงกว่ามูลค่าในปัจจุบันเยอะ

รายละเอียดเพิ่มเติมอธิบายว่าเงินหนึ่งตะลันต์ถูกใช้สำหรับฐานรองรับแต่ละฐานสำหรับระบบยึดติดกับพื้นดินของพลับพลา เงินส่วนที่เหลือถูกใช้ไปกับเสา บัวคว่ำของเสา (ส่วนประดับบนยอดเสา) และเครื่องโลหะต่างๆของมัน ทองเหลืองเจ็ดสิบตะลันต์กับอีก 2,400 เซเชลถูกใช้สำหรับงานทองเหลืองต่างๆของพลับพลา บทเรียนเกี่ยวกับการที่เรื่องการเงินของงานของพระเจ้าจะต้องอธิบายได้ทุกเรื่องและโปร่งใสก็ปรากฏตรงนี้ แน่แน่นอนว่าบทเรียนนั้นยังเป็นสิ่งที่จำเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้

**ภาพรวมของอพยพ 39: บทที่ 39 ของหนังสืออพยพให้รายละเอียดเกี่ยวกับการทำเครื่อง
ยศบริสุทธิสำหรับอาโรน**

อพย 39:1-7

ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือ

ประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส 2 เขาทำเอโพลด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด 3 เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆแล้วตัดเป็นเส้นๆเพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นปานอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ 4 เขาทำแถบติดไว้ที่ป่าเพื่อโยงเอโพล ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น 5 รัตประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโพลนั้น เขาทำด้วยวัสดุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกับเอโพล คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส 6 เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล 7 แล้วเขาติดไว้กับเอโพลบนแถบป่านั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส

มีบันทึกเกี่ยวกับการที่จากนั้น โอโฮลียั๊บก็ประดิษฐ์เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนอย่างไรก็ตาม มีการเอ่ยถึงก่อนอื่นเลยเกี่ยวกับ “เสื้อยศสำหรับการปรนนิบัติ เพื่อจะใช้ในการปรนนิบัติในสถานที่บริสุทธิ์” เนื่องจากไม่มีการเอ่ยถึงผ้าปานในแง่นี้มาก่อน เสื้อผ้าเหล่านี้จึงไม่น่าจะใช้เครื่องแต่งกายของปุโรหิต แต่พวกมันน่าจะเป็นผ้าต่างๆที่ถูกใช้เพื่อคลุมข้าวของต่างๆในพลับพลาระหว่างการขนย้ายมากกว่า

รายละเอียดเพิ่มเติมนอกจากอพยพ 28:6-14 มีกล่าวไว้เกี่ยวกับเอโพล ที่น่าสนใจก็คือเทคนิคที่ว่าทองคำถูกแกะเป็นแผ่นบางๆก่อน ถูกตัดเป็นเส้นๆ จากนั้นก็ถูกทอเข้ากับด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม มีการกล่าวถึงการที่พลอยสีน้ำข้าวผึ้งฝังไว้ใน “กระเปาะทองคำ” ซึ่งหมายถึงตัวเรือนทองคำที่ใช้ฝังพลอยเหล่านั้น คุณหมายเหตุของอพยพ 28:6-14 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

อพย 39:8-21

เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโพล

คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด 9 เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน 10 เขาฝังพลอยสีแสดบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม 11 แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร 12 แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง 13 แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ 14 พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตาม

ลำดับสิบสองตระกูล 15 เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง 16 และเขา
ทั้งหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลาย
ทั้งสองของทับทรวง 17 เขาทั้งหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลาย
ทับทรวง 18 และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทั้งหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้ง
สอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า 19 เขาทั้งหลายทำห่วงทองคำสองอัน
ติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด 20 และเขาทั้งหลายทำห่วงสองอัน
ด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอดด้วยฝีมือประณีตของ
เอโฟด 21 และเขาทั้งหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้
ทับทรวงทับรัดประคดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก้มอสเสส

ข้อความนี้บันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่โอโฮสิอับทำทับทรวงตามคำสั่งที่ให้ไว้ในอพยพ
28:15-29 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูความเห็นได้ในข้อพระคัมภีร์ตอนดังกล่าว

อพย 39:22-31 เขาทำเสื้อคลุมเข้าสู่กับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือ
ทอ 23 และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทหารและมีขลิบรอบคอ
เพื่อมิให้ขาด 24 ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทาบติม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าปานเนื้อละเอียด 25 เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่าง
ผลทับทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น 26 คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูก
หนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลักกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก้มอสเสส 27 เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดของช่าง
ทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน 28 และทำมาลาด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และ
มาลาตามด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด 29 และทำรัดประคด
ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเย
โฮวาห์ทรงบัญชาแก้มอสเสส 30 เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า
"บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์" ไว้เหมือนอย่างกะตรา 31 แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้น
ไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก้มอสเสส

พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประดิษฐ์เครื่องยศบริสุทฐ์ส่วนที่
เหลือ นั่นคือ เสื้อคลุมของเอ โฟด เสื้อคลุมยาวทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด มาลา มาลาตามทั้ง
หลาย กางเกง และผ้าคาดเอว รายละเอียดเสริมเกี่ยวกับการทำ “แผ่นมงกุฎบริสุทฐ์” พร้อมกับการ
การจารึกข้อความบนนั้นก็ถูกระบุไว้ สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูหมายเหตุของอพยพ 28:31-
40

อพย 39:32 **ดังนี้แหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้**
สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุก
ประการ เมื่อทำเครื่องยศปุโรหิตเสร็จสมบูรณ์ “**ดังนี้งานทั้งหลายสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่ง**
ชุมนุมชนได้สำเร็จทุกประการ” วัสดุทั้งหมดได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นตั้งแต่ลานชั้นนอก ไปจนถึงตัว
โครงสร้างพลับพลาเอง ไปจนถึงเครื่องตกแต่งบริสุทฐ์และเครื่องใช้ต่างๆที่เกี่ยวข้อง ไปจนถึง
เครื่องยศบริสุทฐ์ซึ่งจะถูกสวมโดยอาโรนและผู้ช่วยทั้งหลายของเขา นั่นคือ ปุโรหิตคนอื่นๆที่
เหลือ

อพย 39:33-43 **เขาจึงได้นำพลับพลามอบไว้กับมอเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้**
ทั้งปวงคือ ขอ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา 34 เครื่องดาดพลับพลาข้างบนทำด้วย
หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ และม่านสำหรับบังตา 35 หีบพระโอวาทกับ
ไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรูณา 36 โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปัง
หน้าพระพักตร์ 37 คันประทีปบริสุทฐ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคัน
ประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง 38 แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา
และผ้าบังตาสำหรับประตูปลับพลา 39 แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ กับดาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับ
แท่นนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ชั้นกับพานรองชั้น 40 ม่านบังลาน เสากับ
ฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการ
ปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม 41 เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมใน
เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทฐ์ เครื่องยศบริสุทฐ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอา
โรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต 42 สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก
มอเสสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำสำเร็จทุกประการ 43 มอเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และ
ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง มอเสสจึงอวยพรแก่เขา

เมื่อส่วนประกอบต่างๆถูกทำขึ้นเสร็จสมบูรณ์ สิ่งเหล่านั้นก็ถูกนำมาให้โมเสสเพื่อให้เขาตรวจดู ส่วนประกอบแต่ละชิ้นถูกนำมาให้เขาตั้งแต่เครื่องโลหะของพลับพลา ไปจนถึงเครื่องตกแต่ง ไปจนถึงเครื่องยศของปุโรหิต เราควรหมายเหตุไว้ว่า ในช่วงประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ขณะนั้น พวกเขาเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจ “พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสไว้อย่างไร ชนชาติอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ” อีกไม่นานจริงๆพวกเขาก็จะเริ่มถอยไปจากตำแหน่งนั้น

โมเสสจึงตรวจดูทุกสิ่งที่ได้ถูกทำขึ้นมา ด้วยความพอใจเขากล่าวว่า “ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาทั้งหลายก็ทำให้สำเร็จทุกประการ” โมเสสจึงอวยพรแก่พวกเขา

ภาพรวมของอพยพ 40: ขณะที่หนังสืออพยพใกล้จะจบสมบูรณ์แล้ว พลับพลาที่ถูกตั้งขึ้นและสง่าราศีของพระเจ้าก็มีอยู่เต็มในนั้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พลับพลาจะต้องถูกตั้งขึ้นและอาโรนกับบุตรของเขาก็เตรียมตัวที่จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ในข้อ 1-15; (2) โมเสสทำตามที่พระเจ้าสั่งทุกประการในข้อ 16-33; (3) และสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้ามีอยู่เต็มพลับพลาในข้อ 34-38

อพย 40:1-2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้ตั้งพลับพลาในวันที่หนึ่งของเดือนแรก (ในเดือนนิสถานตามปฏิทินยิวที่เพิ่งถูกตั้งขึ้น) ข้อ 17 จะหมายความว่านี่เป็นวันแรกของปีที่สองหลังจากการที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์

อพย 40:3-8 จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกั้นม่านบังหีบนั้นไว้ 4 จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น 5 จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูพลับพลา 6 จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม 7 จงตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชั้นนั้น 8 จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น

คำสั่งแบบละเอียดถูกให้ไว้สำหรับลำดับก่อนหลังของการตั้งปลั๊กไฟใหม่ ก่อนอื่น โมเสสถูกสั่งให้นำหีบพระโอวาทวางไว้ในที่ของมันและกั้นมันไว้ด้วยม่าน นี่คือการสร้างปลั๊กไฟได้ถูกตั้งขึ้นก่อนแล้วและบัดนี้การติดตั้งเครื่องตกแต่งต่างๆจึงเริ่มขึ้น การกั้นหีบนั้นด้วยม่านน่าจะหมายถึงการแขวนม่าน หลังจากวางศิลปวัตถุศักดิ์สิทธิ์ขึ้นไว้ในที่ของมันแล้ว เครื่องตกแต่งชิ้นต่างๆที่เหลือก็จะถูกวางไว้เพื่อที่จะพร้อมใช้งาน

ถัดมา โต้ะ (สำหรับวางขนมปังหน้าพระพักตร์) ก็จะต้องถูกวางไว้และเครื่องใช้สอยต่างๆของมันก็ต้องถูกวางไว้บนโต้ะนั้น จากนั้น เมโนราห์ทองคำก็ต้องถูกวางไว้ในที่ของมัน และจุดไฟที่ตะเกียงนั้น จากนั้น แท่นเผาเครื่องหอมก็ต้องถูกตั้งไว้ข้างหน้าม่านซึ่งแยกหีบไว้ต่างหาก สุดท้าย ในส่วนของตัวปลั๊กไฟเอง ประตูหน้าก็ต้องถูกแขวน

จากนั้นเครื่องตกแต่งภายนอกก็ต้องถูกตั้งขึ้น แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาจะต้องถูกตั้งขึ้นหน้าประตูปลั๊กไฟเอง ระหว่างแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองเหลืองกับตัวปลั๊กไฟเอง ชั้นทองเหลืองจะต้องถูกวางไว้ ชั้นนั้นจะต้องมีน้ำอยู่เต็ม สุดท้าย ลานชั้นนอกรวมถึงทางเข้าของมันจะต้องถูกตั้งขึ้น โดยแยกขอบเขตของปลั๊กไฟออกจากพื้นที่ส่วนที่เหลือของค่าย

อพย 40:9-11 จงเอาน้ำมันเจิม เติมปลั๊กไฟกับสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในปลั๊กไฟนั้น และชำระปลั๊กไฟกับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ แล้วปลั๊กไฟนั้นจะบริสุทธิ์ 10 จงเติมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด 11 จงเติมชั้นทั้งพานรองชั้นด้วย และชำระให้บริสุทธิ์

จากนั้น โมเสสก็ถูกสั่งให้เอาน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ส่วนหนึ่งซึ่งได้ถูกสั่งให้ทำก่อนหน้านั้นแล้ว (ดู อพยพ 30:23-25) ไปเจิมตัวปลั๊กไฟเองและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ข้างในนั้น ในการทำเช่นนั้น เขาก็ “ทำให้มันบริสุทธิ์” คำที่แปลว่า **ทำให้บริสุทธิ์** (קָדַשׁ) มีความหมายว่า 'ชำระให้บริสุทธิ์' หรือ 'แยกตั้งไว้ต่างหากในฐานะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์' ดังนั้น ปลั๊กไฟนั้นจึงถูกเจิมอย่างเป็นทางการ และถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า

ในลักษณะเดียวกัน แท่นบูชาหุ้มทองเหลืองที่อยู่ข้างนอกตัวปลั๊กไฟก็ต้องถูกเจิมพร้อมกับชั้นนั้นด้วย พวกมันจึงถูกชำระให้บริสุทธิ์และถูกแยกตั้งไว้อย่างเป็นทางการสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า

อพย 40:12-15 แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย 13 จงนำเสื้อฝ้ายศบริสุทธิสวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 14 แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อเสียให้ 15 จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเขา"

พระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้เรียกประชุมอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาที่ประตูพลับพลา ก่อนอื่นพวกเขาจะต้องถูกล้างชำระด้วยน้ำ แม้ว่ามิได้หมายถึงบัพติศมาแต่อย่างใด แต่การล้างชำระด้วยน้ำก็อาจเป็นต้นแบบของการล้างด้วยน้ำคือพระวาระตามที่หมายเหตุไว้ในเอเฟซัส 5:26 จะว่าไปแล้ว ภาพของการถูกสร้างใหม่เพื่อการปรนนิบัติพระเจ้าจึงถูกนำเสนอ จากนั้นพวกเขาก็ถูกจับสวมเครื่องยศสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า (บางทีอาจเป็นภาพเล็งถึงการถูกจับสวมเครื่องแต่งกายแห่งความรอดในอิสยาห์ 61:10 ก็ได้) หลังจากได้ (1) ถูกจับสวมเครื่องยศแล้ว โมเสสก็ถูกสั่งให้ (2) เจิมอาโรนและ (3) ชำระเขาให้บริสุทธิ "เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต" อีกครั้งที่แนวคิดเรื่องการชำระให้บริสุทธิในบริบทนี้มีความหมายว่า การถูกแยกตั้งไว้ต่างหากอย่างเป็นทางการ (ในความบริสุทธิ) เพื่อที่จะปรนนิบัติพระเจ้า อาโรนจึงถูกเจิมและถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งมหาปุโรหิต

ในลักษณะเดียวกัน โมเสสก็ถูกสั่งให้สวมเครื่องยศให้บุตรชายเหล่านั้นของอาโรนอย่างเหมาะสม เจิมพวกเขาเป็นปุโรหิตเพื่อที่จะปรนนิบัติต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าทรงนิยามตำแหน่งปุโรหิตไว้ว่าเป็น "การแต่งตั้งไว้ให้เป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของพวกเขา"

ที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือว่าคำฮีบรูที่แปลว่า 'ปุโรหิต' คือ *โคเฮน* คำฮีบรูที่แปลว่าตำแหน่งปุโรหิต คือ *คาฮัน* ตลอดสมัยการกระจัดกระจายไปทั่วโลกจนถึงทุกวันนี้ คนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายมาจากทั้งเลวีและอาโรนก็ถูกประเพณีห้ามมิให้เปลี่ยนชื่อของตน ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้ คนยิวบางคนจึงมีชื่อโคเฮนหรือคาห์น รวมถึงเลวี เลวิตซ์ เลวินสัน ฯลฯ ชื่อเหล่านี้บ่งบอกถึงคนยิวตระกูลเลวีและโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายมาจากอาโรน สักวันหนึ่งลูกหลานเหล่านี้จะได้รับการแต่งตั้งปุโรหิตเหมือนเดิมตอนที่พระเยซูเสด็จกลับมาและสถาปนาพระวิหารแห่งยุคพันปีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มแห่งยุคพันปี

อพย 40:16 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ ความเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจของ มอเสสเป็นบทเรียนหนึ่งในเรื่องการทำตามแบบของพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากจนถึงทุกวันนี้

อพย 40:17 ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา การตั้งพลับพลาขึ้นจริงๆและการทำทุกอย่างเสร็จสิ้นก็ถูกระบุไว้ว่าเกิดขึ้นในวันแรกของเดือนที่หนึ่งของปีที่สอง แน่แน่นอนว่านี่คือเดือนนิसानซึ่งตรงกับฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น สองปีหลังจากพวกเขาเดินทางออกจากอียิปต์จนถึงวันนั้น พลับพลาที่เสร็จสมบูรณ์ เชื่อกันว่าการจัดเตรียมและการประดิษฐ์ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆจนถึงการตั้งพลับพลาขึ้นใช้เวลาประมาณห้าเดือน

อพย 40:18-19 โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น 19 ท่านกางผ้าเต็นท์ที่ทบบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องคาดคลุมบนเต็นท์ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส

สรุปย่อของการตั้งพลับพลาขึ้นจริงๆถูกกล่าวซ้ำ ก่อนอื่นมีหมายเหตุเกี่ยวกับส่วนประกอบที่เป็น โครงสร้างและเครื่องคลุมต่างๆของมัน นี่เป็นครั้งแรกในแปดครั้งที่มีการกล่าวคำพูดนี้ นั่นคือ “ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส”

อพย 40:20-21 ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในหีบนั้นและสอดไม้คานหามไว้ในหีบนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบ 21 แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกั้นม่านบังตาบังหีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส

ในการสรุปย่อเพิ่มเติม มีกล่าวไว้ว่าโมเสสสั่งเรื่องการวางพระโอวาท (นั่นคือ พระราชบัญญัติ) ไว้ในหีบนั้น เขาสั่งเพิ่มเติมเรื่องการสอดไม้คานหามเข้าไปในหีบของหีบนั้น เขาวางพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบนั้น จากนั้นเขาก็นำหีบนั้น ไปไว้ข้างในพลับพลา สุดท้ายเขาก็ติดตั้งม่านในที่ของมัน “ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส” เราควรสันนิษฐานว่าโมเสสเองไม่ได้ทำงานนี้ทั้งหมดด้วยตัวเอง แต่สั่งคนอื่น (น่าจะเป็นพวกคนเลวี) ให้ทำตามที่เขาได้รับคำสั่งจากพระเจ้าทุกประการ

อพย 40:22-23 ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลานอก ม่านนั้น 23 แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

ในลักษณะเดียวกัน เขาตั้ง “โต๊ะของเต็นท์แห่งชุมนุมชน” (นั่นคือ โต๊ะวางขนมปังหน้าพระพักตร์) ไว้ทางทิศเหนือของเต็นท์ (ทางขวาตอนเข้ามา) ภายนอกม่านนั้น เขาวางขนมปังไว้บนนั้นตามรับสั่งต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า “ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้”

อพย 40:24-25 และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น 25 แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส

จากนั้นเขาก็วางเมโนราห์ทองคำไว้ทางทิศใต้ของพลับพลา (ทางด้านซ้ายตอนที่เข้ามา) จากนั้นเขาก็จุดไฟตะเกียงนั้น “ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส”

อพย 40:26-27 ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน 27 และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส

จากนั้นเขาก็วางแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมไว้ในที่บริสุทธิ์ข้างหน้าม่านนั้นและ “เผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส”

อพย 40:28-29 ท่านกั้นม่านบังตาที่ประตูพลับพลา 29 ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส

จากนั้น โมเสสก็ตั้งประตูพลับพลาและตั้งแท่นบูชาหุ้มด้วยทองคำเหลืองไว้ข้างหน้าประตูนั้น จากนั้นเขาก็เริ่มถวาย “เครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นบูชา นั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส”

อพย 40:30-32 ท่านตั้งขันธ์ไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่ผ้าไว้ในขันสำหรับชำระล้าง 31 โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ขันนั้น 32 เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส

จากนั้นโมเสสก็ตั้งขบวนของเหลืองไว้ระหว่างตัวพลับพลาเองกับแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองนั้น โดยเติมน้ำในขันนั้น โมเสส อาโรน และบุตรชายทั้งหลายของเขาจึงล้างทั้งมือและเท้าของตนที่นั่น นอกจากนี้ แต่ละครั้งและทุกครั้งหลังจากนั้นเป็นต้นมา เมื่อพวกเขาเข้าไปในพลับพลาเองหรือเข้ามาใกล้แท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง “พวกเขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส” พวกเขาในสมัยพระเยซูก็ใช้อย่างผิดๆและบิดเบือนความคิดเรื่องการล้างชำระในทางพิธีจนถึงขนาดที่พระเยซูต้องทรงต่อว่าพวกเขา โดยไม่สนใจความหมกมุ่นของพวกเขาในเรื่องการล้างชำระให้สะอาดแต่เพียงภายนอก

อพย 40:33 **ท่านก็ขึ้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วก็นำ幔บังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ** จากนั้น โมเสสก็ขึ้นบริเวณลานชั้นนอกและแขวน幔ของประตูลาน ในการทำเช่นนั้นเขาก็ “กระทำการนั้นให้เสร็จสิ้นทุกประการ” ระบบโครงสร้างทั้งหมดสำหรับการทรงไถ่ภายใต้พันธสัญญาเดิมจึงเสร็จสมบูรณ์ จะว่าไปแล้วมันก็เป็นภาพเล็งถึงพระราชกิจของพระเยซูบนกางเขนนั้นตอนที่พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) ในระดับที่เป็นแบบทางโลกมากกว่า ข้อดีต่างๆของการที่คนๆหนึ่งทำงานของตนเสร็จก็ถูกเน้นย้ำ

อพย 40:34-35 **ในขณะที่มีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา** นั้น 35 โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลา

เมื่อถึงคราวนั้นและเป็นคราวนั้นเท่านั้น “เมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมชนไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา” นี้หมายถึง 'สง่าราศีเชคินาห์' ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำๆนี้ไม่ได้ปรากฏเช่นนั้นในพระคัมภีร์ แต่เป็นคำที่ถูกคิดค้นขึ้นโดยพวกนักอธิบายพระคัมภีร์ชาวฮิวในคัมภีร์ทาร์กัมส์ (Targums) โดยหมายถึงสง่าราศีซึ่งสถิตอยู่บนพระที่นั่งกรุณา มันกลายเป็นคำเหมือนสำหรับสง่าราศีของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดบนพระที่นั่งกรุณานั้น นั่นคือ การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าบนโลกนี้ท่ามกลางประชาชนของพระองค์

สง่าราศีอันไพบูลย์ของพระเจ้าปรากฏอยู่เต็มพลับพลาจนโมเสสไม่อาจเข้าไปในนั้นได้ ในฐานะเป็นมนุษย์ที่เปี่ยมด้วยบาป โมเสสไม่สามารถเข้าไปเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ ต่อ

เมื่อโลहितอันไร้ผิดได้ถูกหึ่งออกแล้วเท่านั้นพระเจ้าถึงทรงพอพระทัย นั่นจะถูกกระทำในไม่ช้า
ในวันแห่งการลบลมทินแต่ละปี

อพย 40:36-38 ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด
ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง 37 แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดิน
ทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป 38 เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลาง
วันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือ
พลับพลา นั้นประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

เมฆที่คลุมพลับพลาอยู่และเห็นได้ชัดว่าลอยขึ้นไปจากที่บริสุทธิ์ที่สุดก็กลายเป็นการทรง
นำของพระเจ้าสำหรับพวกเขาเช่นกัน ทรายใดที่มันยังลอยอยู่เหนือพลับพลา ชนอิสราเอลก็จะ
อยู่กับที่ อย่างไม่รู้ก็ตาม เมื่อเมฆนั้นลอยขึ้นไปจากเหนือพลับพลา ชนอิสราเอลก็จะออกเดินทาง
ต่อไป มันกลายเป็นเมฆไฟในตอนกลางคืนด้วย พระเจ้าจึงไม่เพียงจัดเตรียมระบบการลบลมทิน
บาปและการทรงนำอย่างต่อเนื่องสำหรับประชากรของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรง
ให้การทรงนำสำหรับพวกเขาด้วย สิ่งเหล่านี้ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิมสำหรับประชากรของ
พระเจ้าจนถึงทุกวันนี้